

LIÊU QUỐC NHÌ
dịch

đường tình đông già quỳnh dao

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Sach.info

Quỳnh Dao

ĐƯỜNG TÌNH ĐÔI NGÀ

Thông tin về ebook

Đường Tình Đôi Ngả

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Dinh Dung Nguyen

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 02-September-2017

Tổng số 260 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Giang Hoài đứng tựa bên khung cửa sổ nhìn ra ngoài, chàng đã đứng như thế lâu lắm rồi, mắt nhắm chiêu nhìn về phía những đám mây xám. Bầu trời mùa đông bao giờ cũng vậy, có một chút gì buồn buồn, thê lương. Cũng có thể là... không liên hệ gì đến mùa đông và cả mây mù, mà chẳng qua vì cảm giác. Tình cảm Hoài đang xuống thấp chăng? Ngay từ sáng sớm khi vừa đặt chân đến văn phòng, Hoài nhận được một số thư qua tay cô thư ký Phương Minh Huệ. Trong đó có một bức thư viết ngắn, làm toàn bộ tình cảm của Hoài bị xáo trộn. Hoài có cảm giác, như mình là một chú sâu đang yên giấc giữa mùa đông, chợt nhiên tỉnh dậy bởi những cái gai nhọn. Cái cảm giác nhói đau làm Hoài muốn thu mình trở lại giấc ngủ, nhưng không còn được nữa.

Cánh thư đó viết trên giấy po-luya trắng tinh với lần viền vàng chung quanh, ở một góc giấy còn in hình một thiên thần nhỏ màu đen. Hoài chưa hề thấy một lá thư nào lại trang trọng như vậy. Thế mà trên mảnh giấy đó, chỉ viết vắn vọn có mấy chữ.

"ông Giang Hoài,

Tôi đã về đến đây. Mười một giờ trưa nay tôi sẽ đến viếng ông."

Dan Phong

Vậy là bức thư này có lẽ được mang đến hộp thư sáng nay

Hoài nhìn vào đồng hồ, 10 giờ 8 phút 20 giây. Thời gian chờ đợi thường trôi qua rất chậm. Chờ đợi? Ta đang chờ đợi ư? Chờ đợi chứ không phải là trốn lánh? Nếu muốn vẫn còn kịp cơ mà? Nhưng tại sao phải trốn lánh chứ? Đào Đan Phong. Cái tên khá quen thuộc, cái tên mà Hoài đã từng nghe qua hàng trăm hàng ngàn lần, nhưng chưa bao giờ Hoài gặp mặt. Đào Đan Phong. Cái tên mà Hoài tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp được. Chàng không mong, không chờ, không đợi. Vậy mà cô ấy lại đến, đến một cách lảng lạng, đến không thông báo trước, giấu cả địa chỉ và mọi thứ. "Tôi đã về đến đây". Chỉ đơn giản như vậy ư? Về đến lúc nào? Khoảng cách từ nước Anh đến Đài Loan là một khoảng cách dài. Mặc dù thời buổi bây giờ, máy bay phản lực đầy trời, nhưng khoảng cách kia vẫn rộng. Cô ấy đã quay về. Về một mình ư? Nhưng chuyện đó nào liên hệ gì đến tả Về với ai hay về một mình cũng mặc. Dù sao thì cô ấy cũng đã về và ta, ta sắp gặp mặt cô ấy.

Đào Đan Phong!

Hoài lại đưa mắt nhìn ra ngoài trời. Đan Phong đã về. Nhưng cô ấy về đây với ý định gì đây? Tìm hiểu? Hỏi tội? Chất vấn? Có một màn bí mật mà thế theo lời người... mọi thứ được giấu kín. Bây giờ thì, Hoài suy nghĩ, có cần nói ra không? Có cần tỏ bày không?

Nhưng mà hôm nay không phải chỉ có một sự căng thẳng do Đan Phong mang đến. Buổi sáng vừa đến văn phòng, Hoài cũng đã thấy trên bàn chàng đặt sẵn bản thảo dày cộm của một tác giả.

Thông lệ Ở đây là vậy. Sách, bản thảo của những nhà văn từ bốn phương gửi đến. Vì số lượng nhiều, do nhà xuất bản của

chàng khá nổi tiếng, khá uy tín trong chuyện chọn lọc, nên bước đầu Hoài không phải chọn sách ngay, mà phải qua hai bước bình chọn bởi hai vị biên tập. Sau đó Hoài mới quyết định tối hậu.

Vừa liếc nhanh qua trang đầu Hoài đã thấy có một cái gì là lạ. Dưới cái tựa sách "Thiên thần đen" là tên tác giả "Chấp Phạt" Chấp Phạt! Cái tên thật lạ. Một bút danh của người đàn ông? Một bút danh đầy mùi khói súng chưa hề nghe qua cái tên này bao giờ. Phải chăng đó là hiện thân của một thần trừng phạt? ở ngay trang kế cận, bên góc giấy lại có một đoạn thơ ngắn:

"Khi gió đầu phập phồng bên khung cửa

Khi sương đêm che kín chân trời,

Người đàn ông chợt tỉnh giữa cô đơn

Là lúc thiên thần đen mỉm cười với chàng qua cửa sổ"

Thiên thần đen? Hình ảnh làm người ta liên tưởng đến thần chết, bệnh dịch, chiến tranh. Giang Hoài đọc lại một lần nữa, không hiểu sao Hoài thấy lạnh nhẹ sống lưng. Chàng hơi giật mình một chút. Bỗng nhiên Hoài thấy nét chữ như có vẻ quen thuộc, quen thuộc một cách lạ lùng. Hoài vội quay lại bàn, chàng lấy lá thư ban sáng ra, so sánh nét chữ. Nét chữ mà lâu rồi Hoài đã từng nhìn qua Đẹp, phóng khoáng, viết nhanh. Một trùng hợp khác, đó là viết bằng bút mực. Bây giờ thời đại mà đa số sử dụng bút bi, thì chuyện viết bằng bút mực phải nói là điều khan hiếm. Giang Hoài ngẩn ra, lòng rối rắm, ngỡ ngàng... Sau đó thật lâu Hoài vẫn cảm thấy người làm sao đây. Có cái gì đó làm cho khối óc chàng như đông cứng, hình ảnh thiên thần đen ám ảnh không nguôi.

Và vì mãi nghĩ ngợi, Hoài hoàn toàn không để ý đến tiếng động, Hoài không biết cô gái đã vào phòng chàng bao giờ. Cho đến khi Hoài ngẩng nhìn lên, là chàng đã thấy có nàng đứng đó, Hoài mở to mắt nhìn nàng, nhìn một cách ngờ ngợ con người bằng xương bằng thịt. Không cần phải giới thiệu, không cần phải nói gì hết, Hoài đã biết người con gái trước mặt là ai - Đào Đan Phong mà còn là Chấp Phật nữa.

Người con gái đứng đấy yên lặng. Thân hình nàng cân đối trong bộ áo màu đen, áo khoác cũng đen. Màu đen tương phản với màu trắng của làn da Một dáng dấp cao quý, nhưng lôi cuốn nhất có lẽ là khuôn mặt với đôi mắt to, mũi thẳng, cái miệng nhỏ nhắn lúc nào cũng như cười.

Hoài ngồi yên lặng nhìn cô gái. Chợt nhiên chàng cảm thấy miệng như khô đi. Có một cái gì đó mơ hồ như bóp nhẹ trái tim. Đúng rồi, cũng nét đẹp đó, phải nói là một ấn bản tương tự. Có điều, người đàn bà kia không có được cái cốt cách quý phái sắc sảo thế này. Người đàn bà kia vui tính, hồn nhiên ưa cười ưa nói, nhiệt tình hơn. Đúng rồi một người đàn bà khác, lâu lắm rồi. Một hình ảnh mãi mãi không phai mờ trong lòng Hoài.

Cô gái chợt lên tiếng, giọng nói trầm:

- Không lẽ anh cứ ngồi đấy trừng mắt nhìn tôi? Anh không mời tôi ngồi ư?

Giang Hoài giật mình, trở về với thực tại. Chàng cố mỉm cười gượng gạo:

- Xin lỗi nhé, vì cô làm tôi giật mình.

Hoài nói, cảm thấy mình có vẻ lúng túng thế nào đấy.

- Tôi làm anh giật mình à? - Cô gái nhú mày. Đôi mắt cô ta long lanh như ánh sao đêm - Trước khi bước vào tôi đã gõ cửa. Nhưng có lẽ anh không nghe thấy. Tôi nghe cô thư ký của anh bảo là anh đang chờ tôi cơ mà?

Giang Hoài đứng dậy nhìn thẳng vào mắt cô gái. Có một khoảnh khắc, ngưng đọng, nhưng rồi cuối cùng cũng phải lên tiếng:

- Tôi không ngờ, người tôi gặp lại là cô - Hoài nói, nụ cười trên môi đã biến mất - Tôi nghĩ là tôi sẽ gặp một cô gái từ nước Anh trở về, đó là Đan Phong. Nhưng rồi chợt nhiên Đan Phong lại biến thành một người khác, một nhà văn có bút danh Chấp Phật.

Người con gái liếc nhanh về phía bàn có đồng bản thảo, nàng chớp chớp mắt như có một cái gì lao xao trong lòng. Cô gái chợt nói:

- Phải chăng chuyện đó đã làm cho anh giật mình?

- Có lẽ là như vậy.

Cô gái như suy nghĩ một chút.

- Anh là Giám đốc một nhà xuất bản lớn. Lúc nào anh cũng nhận được rất nhiều bản thảo từ các nơi gửi đến phải không? Như vậy thì sao lại có chuyện ngạc nhiên? Nhưng mà, có lẽ là... Cô gái chợt nhìn xuống - Nếu anh không khám phá ra chuyện Đào Đan Phong và Chấp Phật chỉ là một người thì có lẽ tập bản thảo chuyện "Thiên Thần Đen" của tôi, chắc đã được xếp xó trong ngăn tủ? Chuyện đó tôi biết, có rất nhiều người viết văn để bày tỏ hy vọng và mơ ước của mình. Họ mong rằng tác phẩm sẽ được xuất bản. Nhưng mà mấy ông

làm sách thì lại không quan trọng hóa như vậy. Nhiều lúc họ lại thờ ơ, họ lại ném cái hy vọng của người khác vào xô tủ.

Giang Hoài nhìn cô gái. Không, phải nói là Đan Phong. Một người con gái có đôi mắt sắc bén, cao ngạo, cái miệng nhỏ nhắn kia khi phát biểu lại đầy vẻ cay đắng châm chọc.

- Tôi xin lỗi - Giang Hoài ngẩn ngơ vì khuôn mặt thanh tú kia là một tái bản của người yêu cũ - Cô đừng nghĩ như vậy, không bao giờ có chuyện như vậy đâu. Tôi không bao giờ ném cái hy vọng của người khác một cách dễ dàng trong quên lãng. Vì những nhân viên của tôi họ có bốn phận, họ sẽ nhắc nhở tôi.

Đan Phong cười thật tươi:

- à ban nãy tôi để ý. Tôi thấy là anh có một cô thư ký vừa trẻ đẹp lại vừa thông minh.

Và như để trả lời cho câu bình phẩm đó. Cô thư ký Phương Minh Huệ, đang từ ngoài đẩy cửa bước vào, trên tay cô là một cái khay với hai ly trà nóng. Cô nhìn hai người với nụ cười.

- Hôm nay cô Tú phụ trách tạp vụ xin phép nghỉ, nên tôi phải kiêm nhiệm.

Nhìn thấy hai người đứng ở bên bàn, Phương Minh Huệ ngạc nhiên hỏi Giang Hoài.

-Ồ sao ông không mời cô Phong ngồi ghế?

Hoài như chợt tỉnh, Hoài cảm thấy hôm nay mình làm sao đấy. Đúng vậy, bắt đầu từ lúc nhận được lá thư của Đan Phong, chàng như không được bình thường, cứ hồi tưởng

đến chuyện cũ với một nỗi buồn lâng lâng. Hoài bước về phía salon, đặt ở cạnh cửa sổ dùng để tiếp khách. Hoài nói với Phong:

- Mời cô đến đây ngồi.

Đan Phong bước đến, dáng đi quý phái chậm rãi, nàng ngồi xuống ghế một cách hết sức tự nhiên, nàng nhìn ly nước trà trước mặt, rồi nhìn Hoài, Phong nói:

- Đến đây tôi mới thấy là anh có cả một vương quốc riêng.

- Ai lại không có một vương quốc riêng của mình? - Giang Hoài nói nhanh - Cái vương quốc đó lớn hay nhỏ không phụ thuộc vào hoàn cảnh sinh hoạt mà nó tùy thuộc vào trí tưởng tượng của mọi người.

Đan Phong liếc nhanh về phía Giang Hoài, ánh mắt của cô nàng thật sắc. Hoài thấy thấp thỏm, Hoài có cảm giác như Phong đang soi mói đến tận tim chàng. Một đôi mắt phán xét. Năm nay Phong bao nhiêu tuổi rồi? Hoài tính thầm có lẽ 20 hoặc hơn số tuổi cô ta có. Những người trẻ tuổi ở nước ngoài họ thường có vẻ trưởng thành hơn thanh niên trong nước. Nhưng dù gì ở tuổi đó cũng là người lớn rồi.

- Anh đang nghĩ gì đấy?

Đan Phong hỏi và Hoài thành thật trả lời.

- Tôi đang nghĩ về số tuổi của cô Nếu tôi không lầm thì đến tháng 10 này cô mới 23 tuổi phải không?

Giang Hoài cắn nhẹ môi như có một nỗi buồn thoáng qua trong tim. Chàng nói như đang hồi tưởng.

- Cô có biết không? Lúc bấy giờ mỗi năm khi đến tháng 10,

chúng tôi đều phải chuẩn bị quà sinh nhật dành cho cô, và nếu tôi không làm thì sinh nhật của cô đúng vào ngày 21 tháng 10? Đúng chứ?

Một tia sáng lóe lên trong mắt của Đan Phong, nhưng rồi nó cũng tắt thật nhanh.

- Đến bây giờ mà anh cũng chưa quên? Vậy mà tôi cứ tưởng là khi anh nhận được lá thư anh đã phải phân vân tự hỏi: Cái cô Đan Phong này là ai nhỉ?

- Tại sao cô lại... - Giang Hoài chau mày, chàng không đành lòng - Đan Phong, làm sao cô lại có thể tàn nhẫn lạnh lùng như thế. Cô nghĩ là mọi chuyện lại có thể nhạt nhẽo như vậy được sao? Đúng ra cô phải gửi thư báo trước cho tôi biết chuyến bay của cô Tôi có bốn phận phải sắp xếp nơi ăn chốn ở cho cô mới phải. Vậy mà cô đã trở về một cách âm thầm, không những thế cô lại đùa bỡn. Cô mang cả "Thiên Thần Đen" đến để hù dọa tôi. Đan Phong, sao lại như thế, không lẽ cô không còn là đứa em gái bé bỏng đáng yêu của chúng tôi? Đứa em gái mà ngày xưa ở tận nước ngoài, trong mỗi câu chuyện hàng ngày chúng tôi đều nhắc đến?

Đan Phong quay mặt đi nhìn ra khung cửa sổ. Những ngón tay vẽ nhẹ lên mặt kính tạo thành những vệt chữ ngoằn ngoèo.

- Tôi trở về đây cũng đã lâu. Hơn ba tháng rồi. - Đan Phong nói. Hoài tỏ vẻ ngạc nhiên.

- Ba tháng rồi à? Thế tại sao? Tại sao cô không cho tôi biết. Bây giờ cô ở đâu?

- Tôi muốn một căn hộ nhỏ, có đủ tiện nghi nên cũng thoải

mái lẩm. Đan Phong nói mà không quay lại, nàng vẫn hướng mắt về phía cửa sổ - Lúc nào tôi cũng suy nghĩ, tôi không biết mình có nên đến gặp anh hay không? Và khi đến gặp anh rồi, tôi sẽ xem anh là gì? Chẳng lẽ lại là anh rể.

Giang Hoài đang cầm ly nước trên tay. Cái tiếng anh rể của Đan Phong vừa nói, làm ly trà sóng sánh trên tay chàng. Hoài xúc động đặt ly nước xuống. Chàng ngồi thẳng người hình như không khí trong phòng bỗng trở nên ngọt ngào. Hoài lấy gói thuốc trong túi ra, cắm một điếu vào môi, bật mấy lần lửa mới cháy được. Hoài nhìn Đan Phong, người con gái không quay mặt lại nói:

- Tôi đã đến viếng mộ của chị. Tôi thấy là anh đã xây ngôi mộ đó rất đẹp. Nhưng mà khi nhìn lên mộ bia thấy hàng chữ "Đào Bích Huệ tiểu thư chi mộ" thì tôi hiểu là chị tôi chưa có cái may mắn được lấy anh. Vì vậy tôi không thể xem anh là anh rể được.

Rồi Đan Phong quay nhanh lại, nhìn thẳng vào mắt của Giang Hoài:

- Và bây giờ anh Giang Hoài, tôi rất sung sướng gặp lại anh.

Hoài chăm chú nhìn Đan Phong.

- Ồ, Đan Phong. - Hoài có vẻ tư lự cân nhắc, đôi mày chàng nhíu lại như đau khổ - Về chuyện của tôi với chị cô bên trong có rất nhiều uẩn khúc, mà tôi nghĩ là cô chưa hiểu được đâu.

- Tôi biết. - Đan Phong cắt ngang - Tôi nghe nói chị tôi là một người con gái rất hiền lành. Tôi nghĩ lúc còn sống, có lẽ chị ấy cũng không gây điều gì không hay với anh chứ?

Giang Hoài giật mình, chàng không hiểu Đan Phong định nói

gì.

- Dĩ nhiên rồi. Một người con gái hiền lành như cô ấy, không dám giết cả một chú kiến, thì làm sao lại có thể gây phiền hà cho người khác được?

Đan Phong nhìn lên.

- Thôi được, hãy để chuyện chị tôi qua một bên. Dù sao chị ấy cũng đã mất rồi. Chuyện quá khứ không nên khơi lại. - Đan Phong nhìn gói thuốc của Giang Hoài hỏi - Anh có thể cho tôi một điếu thuốc được không?

- Cô cũng hút thuốc nữa à?

- Ở Luân Đôn con gái 14 tuổi đã biết hút thuốc. Đan Phong nói và cầm điếu thuốc của Hoài đưa cho, đốt và hút một cách thành thạo. Ở xứ người, con gái hút thuốc là chuyện bình thường. Rồi Phong chợt hỏi - Thế bà chị tôi không biết hút thuốc à?

- Hút chứ.

- Vậy mà tôi tưởng chị ấy không biết hút.

- Tại sao cô nghĩ như vậy?

- Bởi vì tôi biết một cách rõ ràng, là anh không thích đàn bà hút thuốc, mà những gì anh không thích là tôi biết chị ấy không bao giờ dám làm.

Giang Hoài ngớ ngàng.

- Làm sao cô biết? Chuyện tôi không tán thành phụ nữ hút thuốc?

- Có nghĩa là anh đồng ý?

Đan Phong hỏi ngược lại, làm Hoài phải thú nhận.

- Đúng, tôi không thích phụ nữ hút thuốc. Vì tôi không thích thấy trên móng tay của phụ nữ đóng cầu vàng. Cô có óc quan sát rất nhạy bén.

Giang Hoài nhìn những ngón tay của Đan Phong tiếp.

- Cô có vẻ cẩn thận. Tôi không thấy dấu vết thuốc lá trên những ngón tay của cô.

- Thế còn bà chị tôi?

Đan Phong lại hỏi. Cái thắc mắc của Phong làm Hoài cảm thấy bứt rứt. Chàng chau mày không đáp và Đan Phong như hiểu ra. Nàng ngồi thẳng người nói:

- Xin lỗi, đã bảo là không nói chuyện về chị ấy mà cứ nói. Hôm nay tôi đến đây cũng không hoàn toàn đến với tư cách là em gái của Đào Bích Huệ. Tôi đang tập tành viết lách. Tiếc là, hình như tác phẩm của tôi không được anh để mắt xanh đến.

Giang Hoài vội vã phân trần.

- Ồ, tôi sẽ đọc kỹ. Cô hãy để cho tôi một thời gian.

- Không sao, tôi còn ở đây lâu mà. Tôi có thể chờ anh đọc.

Giang Hoài chăm chú nhìn Phong.

- Nếu tôi không lầm trước kia cô học kịch nói cơ mà? Tôi cứ tưởng là bây giờ cô đang ở Luân Đôn đang diễn kịch Opera chứ?

- Tôi đã từng trình diễn. Đan Phong nói - Tôi đã diễn những vở kịch như Hamlet, Romeo Juliet. Nhưng tôi chỉ đóng những vai phụ, và tôi đã chán ngấy. Vì vậy trở về Đài Loan lần này, tôi định thay đổi cách sống.

- Cô về đây có một mình à?

- Vâng, một mình.

- Sao trước khi về không báo trước cho tôi biết?

- Tôi đã quen cách sống như vậy rồi.- Mắt của Đan Phong nhìn không chớp đốm lửa đỏ trên điều thuốc trong tay - Mấy năm qua ngay cả những lúc ở Luân Đôn, tôi cũng chỉ sống có một mình. Mẹ tôi thì...

Đan Phong có vẻ suy nghĩ một chút, dụi tắt thuốc rồi tiếp:

- Mẹ tôi thì sống với chồng và những đứa con sau của bà ấy. Họ định cư tại Manchester. - Đan Phong ngẩng lên nhìn Giang Hoài - Tôi thì không thích quấy rầy ai cả. Ngay cả anh cũng vậy, tôi biết là anh rất bận, tôi nghĩ bây giờ cũng là lúc tôi cần phải cáo từ.

Đan Phong đứng dậy, với lấy cái áo khoác, nhưng Giang Hoài đã đưa tay ngăn lại.

- Cô đừng đi.

- Sao vậy?

- Vì tôi cần cô Tôi muốn dùng cơm với cô trưa nay. Hoài vội nói - Tôi muốn được nghe cô kể lại những năm tháng qua đã sống như thế nào? Tôi cũng muốn biết nơi cô cư ngụ bây giờ là ở đâu, ra sao? Nếu cô không cho biết những điều đó thì tôi sẽ không cho phép cô về đâu.

Đan Phong chớp mắt nhìn Hoài, một lúc lâu Phong mới nói.

- Anh không có vẻ gì là một con người lạnh lùng. Tôi cứ mãi nghĩ, tôi không biết, tôi không hiểu: anh là thần thánh hay ma quỷ mà chị tôi lại yêu anh như vậy? Nhưng mà anh Giang Hoài tại sao anh lại để cho chị tôi phải chết?

Giang Hoài vội quay người đi không để cho Đan Phong nhìn thấy phản ứng của chàng, nhưng rõ ràng là Hoài xúc động và cứ đứng yên như vậy. Mãi đến lúc cảm thấy có bàn tay của ai đẩy đặt lên vai và giọng nói nhẹ như gió, Giang Hoài mới quay lại.

- Nghe nói ở thành phố của chúng ta có thức ăn miền Trung ngon lắm! Anh mời tôi ăn loại đặc sản đó được chứ?

Đan Phong đã khoác cái áo lên người. Cả người nàng như tắm trong màu đen. Nhưng cái màu đen đó lại làm nổi bật màu trắng của làn da Hoài chột bàng hoàng, nhất là với nụ cười thánh thiện của nàng. Ồ sao Đan Phong lại giống Bích Huệ thế? Có điều Đan Phong quý phái hơn, một "Thiên thần đen". Nhưng "Thiên thần đen" là để tượng trưng cho cái gì? Niềm vui, hay nỗi buồn, hạnh phúc hay bất hạnh? Giang Hoài lắc đầu, chàng không muốn nghĩ đến những điều đó nữa, đưa tay ra Hoài nói:

- Nào ta đi thôi.

CHƯƠNG 2

Quán cafe này rất xinh xắn, nằm trên con đường mới mở, bày trí hài hòa, trang trí theo kiểu Hy Lạp, với tường trắng, bàn và ghế làm theo mẫu của những khúc gỗ thò Giang Hoài và Đan Phong lựa một cái bàn ở góc ngồi uống cafe Họ ngồi ở đây đã khá lâu. Trước mặt là một khung cửa sổ lớn. Ở đây có thể ngắm cảnh phố. Họ dùng cơm trưa xong rồi mới đến đây. Cái quán có tên "ánh đèn", cái tên nghe thật thi vị.

Bên ngoài nắng đã tắt. Ngày của mùa đông rất ngắn và ngày của hôm nay hình như lại đặc biệt ngắn hơn. Đan Phong ngồi ngả lưng ra sau ghế, mắt nhìn ra khung cửa sổ. Những cái xe qua lại như mắc cửi, bắt đầu cho sinh hoạt về đêm. ánh đèn thỉnh thoảng lóe rọi qua khung kính. Đan Phong mân mê cái bật lửa trên tay, nàng như có điều gì nghĩ ngợi.

- Tôi thường nghĩ, tại sao mình không ở lại Đài Loan ngay từ đầu, để sống bên cạnh chị. Nhưng ở thời điểm đó, tôi không thể quyết định được điều gì cả, tôi còn bé quá! Lúc đó tôi mới 14 tuổi. Còn chị Huệ bấy giờ đã học đến đại học. Đúng là định mệnh! Định mệnh đã khiến cho người mẹ, bao nhiêu năm ở vậy thờ cha của tôi, chợt nhiên lại yêu một người đàn ông nước Anh. Định mệnh đã khiến cho mẹ và tôi phải xa chị, biết nói gì đây. Sự chia tay đó là cả một nỗi đau. Chị Bích Huệ bấy giờ là một thiếu nữ ngang bướng và cố chấp. Chị không hài lòng và tha thứ cho mẹ tôi bước thêm bước nữa. Có lẽ vì cái ấn tượng của chị đối với cha ruột mạnh mẽ hơn tôi, cũng có thể vì cái quan niệm bảo thủ á Đông của chị quá sâu sắc.

Tóm lại mãi đến bây giờ, cái ấn tượng của tôi về người chị quá cố, vẫn là một người con gái có cái bề ngoài yếu đuối, nhưng lại có trái tim rất bảo thủ.

Dan Phong nói rồi liếc nhanh Giang Hoài, hỏi tiếp:

- Anh có cùng quan điểm đó với tôi không?

Giang Hoài chỉ thở khói suy nghĩ và không trả lời, Dan Phong cũng không mong đợi điều đó, nàng lại nói tiếp.

- Tóm lại, khi chúng tôi đến xứ Anh thì mọi thứ đều không giống như chúng tôi đã nghĩ, cuộc sống gian khổ hơn nhiều. Vì cha kế tôi không giàu có lại thường bị thất nghiệp. Trong bốn năm sống chung với ông ta, mẹ tôi lại sanh thêm ba đứa em. Thật ngoài sự tưởng tượng, và chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, gia đình tôi trở thành một gia đình Anh quốc truyền thống. Chỉ có một mình tôi là như một kẻ lạc loài. Anh làm sao biết được, tôi đã sống thế nào trong khoảng thời gian đó. Những đứa em của tôi chiếm lấy hầu hết tình cảm của mẹ. Tôi giống như một kẻ lang thang, một cánh nhạn xa đàn. Trong khoảng thời gian đó tôi chỉ còn sống bám víu vào những lá thư của chị Bích Huệ gửi liên tục cho tôi. Chị an ủi, động viên và tôi sống vững được, là nhờ sự giúp đỡ tinh thần đó.

Dan Phong ngừng lại hớp một ngụm cà phê, rồi ngẩng lên nhìn Giang Hoài.

- Đúng ra những thứ này, tôi không cần kể lại cho anh nghe. Vì anh hẳn đã biết rõ cả.

Giang Hoài gật đầu nói:

- Tôi biết, nhưng mà dù sao nghe cô kể lại vẫn thích hơn.

Dan Phong yên lặng một chút, lấy thêm một điều thuốc, Giang Hoài bật lửa giùm cho Phong, Phong hút thuốc một cách điêu luyện nhẹ nhàng. Khói thuốc làm cho khuôn mặt của nàng trở nên liêu trai hơn.

- Thôi, bây giờ không nói những điều anh đã biết nữa, mà là nói những chuyện khác. - Đan Phong tiếp sau cái lắc đầu - Anh biết không sau đây có một lúc thư của chị Bích Huệ gửi cho tôi, bức nào cũng đề cập đến anh, tên anh, chiều cao sức nặng, anh thế này, anh thế nọ, chị ấy ca ngợi anh đủ thứ, anh như một thiên thần, một con người cao thượng hơn tất cả mọi người.

Dan Phong nói một hồi, lời của nàng như những viên pháo nổ mạnh trong tim Hoài.

- Anh có biết không, bây giờ anh không phải là của riêng chị Bích Huệ. - Đan Phong thú nhận một cách thành thật - Lúc đó mặc dầu tôi mới 16 tuổi, nhưng trong đầu tôi lúc nào cũng ngập bóng dáng của anh. Mỗi đêm khi mẹ và cha nuôi cầu nguyện thì tôi cũng ngồi đó nhưng những lời khẩn của tôi lại dành cho anh và chị Huệ. Và rồi cuộc sống của chúng tôi càng lúc càng trở nên khó khăn. Tôi đứng trước một sự lựa chọn gay cấn, hoặc là tiếp tục học, hoặc là phải đi tìm việc làm. Trong lúc căng thẳng như vậy thì anh và chị Huệ đã cứu vãn tình hình một cách đúng lúc. Quý vị đã gọi tiền qua đóng học phí cho tôi. Học phí được gửi qua liên tục, đồng tiền Đài Loan được chuyển hoá thành tiền Anh kim. Tôi biết lúc đó tôi là một gánh nặng, vì ngành học của tôi là một ngành học tốn rất nhiều tiền. Tôi mê say môn kịch nghệ. Tôi đã đến Luân Đôn để thi vào trường kịch nghệ nổi tiếng nhất ở đây. Học phí khá cao, nhưng chị Huệ sợ tôi không yên tâm chị ấy gửi thư sang nói: Sự nghiệp của anh càng lúc càng thành công. Anh đã hái

ra rất nhiều tiền. Cái số tiền học phí nhỏ nhoi kia nào có nghĩa lý gì? Làm sao lại chẳng nghĩa lý phải không anh? - Đan Phong nhìn thẳng vào mắt của Giang Hoài rồi tiếp - Lúc đó tôi đã tự nhủ lòng mình, coi như tôi nợ anh số tiền đó. Tôi đã mượn tiền để đi học, một ngày nào đó rồi tôi sẽ trả, và anh biết không? Tôi đã học một cách hết sức cố gắng. Ban ngày tôi đã dồn hết sức vào việc học cái môn chánh quy mình yêu thích, và tối đến tôi lại luyện môn Hoa văn; nhờ vậy anh thấy đó trình độ Hoa văn của tôi không đến nỗi tồi.

Giang Hoài liên tưởng đến bản thảo chuyện "Thiên thần đen" buổi sáng ở trên bàn, chàng bỗng nhớ đến bài thơ ngắn ở trang đầu. Hoài gật gù nói:

- Đúng vậy, tôi cảm thấy Hoa văn của cô rất khá. Giọng văn rất chải chuốt.

- Đó là nhờ tôi đọc rất nhiều chuyện Trung Quốc như "Hồng lâu mộng, Lão xà, Từ chí ma, Thủy hử, Liêu trai chí dị v.v..." "

Giang Hoài yên lặng nhìn Đan Phong.

- Sau đấy chợt nhiên tôi thấy thư của chị Huệ gửi sang càng lúc càng ít dần. Không những chỉ ít mà thư lại viết ngắn hơn. Thư thì như vậy nhưng tiền thì vẫn được gửi liên tục, gửi đủ. Chị Huệ là như thế. Chị sợ tôi thiếu hụt rồi ảnh hưởng đến việc học. Trên đời này đâu dễ kiếm được một bà chị như thế? Thế rồi sau đấy tôi không còn nhận được thư nữa, mà mỗi tháng chỉ lãnh được chi phiếu thôi. Tôi đã nghĩ là có lẽ vì chị Bích Huệ sắp lấy chồng, chị ấy bận rộn mọi thứ. Sắm sửa, sắp xếp chỗ ở mới, phụ giúp cho người chồng tương lai để khuếch trương sự nghiệp, bận rộn như thế làm gì còn thời gian để viết thư cho em... Và lại lúc đó tôi cũng bận rộn vừa bận chuyện thi tốt nghiệp, làm luận văn, diễn xuất rồi lại có

bạn trai, bạn nhảy đầm, bạn đi dạo trên phố...

Dan Phong dụi tắt thuốc, lấy tay xoa xoa trán rồi tiếp.

- Mãi cho đến khi tôi ra trường. Tôi đã điện về báo cho chị Huệ thì tôi mới nhận được thư của anh. Dan Phong ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt của Hoài - Lúc đó thư anh mới cho tôi biết chị Huệ đã qua đời hơn nửa năm. Cái lá thư của anh hiện tôi vẫn còn cất giữ. Bởi vì, cái thư đó anh viết một cách khá buồn, khá hay.

Giang Hoài nhìn đôi mắt long lanh của Phong, chàng đột nhiên ngồi thẳng lưng nói:

- Thôi đừng nhắc đến bức thư đó nữa, cũng đừng nói chuyện Bích Huệ mà hãy nói chuyện cô Tại sao từ đó đến bây giờ cô chẳng hề thư từ gì cho tôi cả?

- Để làm gì chứ? Để kể lể về mình ư? - Dan Phong chau mày nói: - Vả lại chuyện của tôi cũng không có gì đáng nói, đã bao năm qua rồi, bắt đầu từ năm 14 tuổi đến 21 tuổi cuộc đời tôi bất luận trên phương diện tinh thần hay vật chất, đều ký sinh trên người chị Bích Huệ, mặc dù chúng tôi sống cách xa nhau vạn dặm, nhưng mà sau đó tôi cũng mất, và tôi nhận ra một điều, đây là giây phút tôi phải tự lập để trưởng thành. Anh có biết không? Một năm rưỡi nay tôi đã tập tành để trở thành một con người tự lập như thế.

Giang Hoài suy nghĩ.

- Tốt nhất Phong cần nói rõ một chút.

- Cũng đâu có gì đâu? Dan Phong cười nhẹ - thì tôi đi diễn kịch, ở Anh thì chỉ có kịch Opera Chạy đầu này đến đầu kia. Cố gắng kiếm tiền. Công việc cũng không phải là nhàn hạ,

khó nhọc một cách không đơn giản. Nhưng vì có mục đích nên cũng không đến nỗi nản. Một mục đích duy nhất, đó là kiếm cho đủ tiền, để quay trở về Đài Loan nhìn ngôi mộ của chị Huệ, nhìn mặt ông anh rể - Mắt Đan Phong long lanh.

- Không phải, đúng ra tôi không nên gọi anh là anh rể, tôi chỉ có quyền gọi anh là anh Giang Hoài.

Và giọng nói của Đan Phong chợt trở nên xa vời.

- Anh cũng ngớ ngẩn thật. Tại sao không cưới chị Huệ trước khi chị ấy chết? Như vậy có phải là tôi sẽ có ít ra một người thân còn lại ở xứ Đài Loan này?

Giang Hoài bàng hoàng, dưới ánh mắt buồn bã của Phong, Hoài không dần được lòng:

- Tôi còn nhớ là trong lá thư gửi cho Phong, tôi đã nói là Huệ qua đời vì...

- Bệnh tim phải không? - Đan Phong tiếp lời - Đáng tối cao nhiều lúc trong chuỗi bất hạnh lại sắp xếp một việc làm tốt. Chị Huệ đã nhắm mắt trong hoàn cảnh nhẹ nhàng như vậy, không phải khổ đau nhiều.

Những bắp thịt trên mặt Hoài như căng ra. Hoài cúi xuống nhìn vào ly cà phê đen sánh. Hoài bất giác nhớ đến khuôn mặt Bích Huệ trong những giây phút cuối cùng.

- Bậy thật! Đan Phong chợt thở ra nói - Tại sao câu chuyện của chúng ta cứ dính dáng mãi đến chết chóc thế? - Tôi biết là đề tài này thật không vui với anh và cả với tôi. Mắt Phong hướng ra ngoài khung cửa kính. - Thôi bây giờ quay lại chuyện tôi đi. Chuyện tiếp theo là như vậy. Tôi trở về Đài Loan và không định thông báo cho anh biết, vì tôi nghĩ là, chị

Bích Huệ dù sao cũng đã qua đời hơn hai năm. Biết đâu trong khoảng thời gian này... anh đã chẳng tìm thấy hạnh phúc của riêng mình?

Dan Phong ngưng nói, quay lại nhìn Hoài hỏi.

- Thế nào? Anh đã tìm được rồi chứ?

Hoài nhìn Phong, chàng hiểu, Phong đã biết hết mọi thứ mà còn giả vờ hỏi. Hoài yên lặng.

- Nói vậy thôi, chứ về đây hơn ba tháng, tôi đã biết được nhiều thứ về anh. Đan Phong nói - Hai năm qua, anh đã thành công nhanh chóng. Cái cơ sở xuất bản của anh trở thành một cơ sở uy tín vững vàng. Anh quá nổi tiếng, anh quy tụ được phần lớn những nhà văn tên tuổi ở đất nước này. Và bây giờ dưới tay anh là một lô cơ sở, nhà máy in, mạng lưới phát hành... Anh đã có một số bất động sản lớn. Cao ốc, nhà cửa, biệt thự, xe du lịch hạng sang... Anh chỉ còn thiếu có một thứ, đó là... một cô vợ phải không?

Dan Phong ngưng lại, nhìn thẳng vào mắt Hoài.

- Như vậy, cũng có nghĩa, anh vẫn chưa quên chị tôi, phải không?

Hoài vẫn yên lặng. Cô ấy đã về đây hơn ba tháng. Vậy là cô ấy hẳn dò la tìm biết được rất nhiều sự việc. Một cảm giác bất an như phủ vây quanh Hoài, Hoài chợt thấy lạnh.

- May là anh chưa lập gia đình. - Đan Phong lại tiếp. - Nếu anh cưới vợ rồi, có lẽ tôi đã không dám đến làm phiền anh. Tôi về đây, đầu tiên là tìm một căn hộ để ở. Tôi định dành thời gian còn lại viết một cái gì, nhưng rồi, sau đấy tôi chợt thấy, tôi cần phải đến gặp anh, vì vậy hôm nay tôi đến đây.

Đan Phong hóp một hóp cà phê.

- Đó là một chuyện liên hệ đến tôi, rất bình thường, phải không? Nhưng sự hiện diện của tôi, có làm anh bức mình không?

Hoài nhìn thẳng vào mắt Phong:

- Có phần nào.

- Tại sao?

- Vì sự hiện diện của cô gợi nhớ nhiều thứ. Cô đã xé toạc vết thương mà hai năm qua, tôi đã cố gắng niêm kín.

Hoài nói rồi lắc đầu hỏi.

- Có ai cho Phong biết là Phong đẹp và giống hệt như Bích Huệ không?

Đan Phong gật đầu.

- Tôi biết, vì chị Huệ thường gọi hình sang Anh Quốc. Mẹ cũng bảo, tôi càng lớn càng giống chị Huệ. Cái đó cũng không có gì là lạ, tôi và chị Huệ là hai chị em ruột cơ mà?

Giang Hoài ngấm Phong một chút rồi quay nhìn ra ngoài cửa sổ, Hoài nghe Phong nói.

- Nhanh thật, mới đây mà đã sắp tối. Vậy là tôi đã đi hết một ngày, giờ phải về nhà.

Hoài nói nhanh.

- Chúng ta dùng cơm tối rồi hãy về.

- Hôm nay tôi gần như ăn uống luôn miệng. - Đan Phong vừa

cười vừa nói. - Hồi trưa anh đã mời tôi dùng thức ăn miền Trung. Sau đó, đến đây uống cafe, anh mời tôi dùng bánh trứng. Thôi, tôi không thể ăn tối với anh được nữa. Hôm nay tôi nói nhiều quá, ăn sẽ không vô nữa đâu. Bây giờ tôi phải về nhà.

- Về nhà?

- à, tôi dùng lộn từ rồi. - Đan Phong vội nói - Nhà là cái từ không phải đơn thuần chỉ cái chỗ đặt giường ngủ. Mấy năm qua tôi không có lấy cái nhà, tôi chỉ là cánh hạc cô đơn. Bây giờ phải nói là tôi quay về nơi tạm nghỉ của mình. Anh có biết một bản nhạc của Anh có tựa đề là "Cánh hạc trên cao không"?

- Cánh én trên cao?

- Không phải là cánh én, mà là cánh hạc, hồng hạc.

- Vậy thì tôi không biết.

- Tôi biết là anh biết. - Đan Phong nói - Hồng hạc là một loài chim lớn. Thường thường chúng làm tổ trên những bãi cỏ gần hồ nước hay đầm lầy. Nhưng mà có một cánh hạc cô đơn. Nó lại dùng chân trên ngọn cây cao, mà ngọn cây là nơi không thể dùng chân lâu được. Một nơi tạm dùng thôi, vì anh biết ở đấy không thể xây tổ được chứ?

- à!

- Trong bài hát đó chỉ có mấy câu ngắn. - Đan Phong nghĩ ngợi một chút hát khẽ - "Cánh hạc trên cành cao. Mắt nhìn mây bành bồng. Mây không dùng một chỗ. Tổ không thể dùng xây. Vì mây không an định, hạc lại ngại cô đơn... "

Dan Phong ngừng hát, nàng nhìn Hoài suy nghĩ rồi lại nhìn ra nơi nào đó ngoài khung cửa.

Hoài có vẻ xúc động.

- Bản nhạc này chẳng giống nhạc nước ngoài chút nào, tôi có cảm giác như đó là một bài thơ cổ của Trung Quốc.

- Tôi cố dịch lời hát thật cẩn thận. - Đan Phong quay lại với nụ cười – Thôi đủ rồi, bây giờ cánh hạc cần quay về chỗ tạm trú đêm nay.

Giang Hoài chợt đưa tay ngăn lại. Không những chỉ ngăn mà Hoài còn nắm lấy bàn tay trên bàn của Phong.

- Vậy thì cô có thể mời tôi dùng cơm tối được không?

Dan Phong nhìn Hoài với một cái nhìn nhẹ nhàng.

- ý anh muốn là, anh định đến thăm cái tổ hạc kia ư?

Giang Hoài yên lặng. Đan Phong đứng dậy.

- Vậy thì ta đi nào.

Họ ra khỏi quán cafe Gió đêm phon phớt lạnh, trời đang vùn vù. Có lẽ mưa sắp đến. Hai người đi bên nhau, dáng cao gầy của Phong thật quý phái tao nhã. Hoài nhận xét như vậy, chàng nói.

- Cô chẳng có vẻ gì là một cánh hạc cô đơn.

- Thật ư?

- Vâng. Tôi thấy thì cô có vẻ như một cánh chim thiên đường. Cô biết chim thiên đường chứ?

- Không, anh kể đi.

- Chim thiên đàn là một loại chim hiếm. Hoài diễn tả - nó rất đẹp, nó có đôi cánh màu xanh ngọc, bóng mượt như tỏa sáng, có cái đuôi hình cánh dù màu đỏ chói. Nó lại thông minh, lanh lẹ. Trên đỉnh đầu nó có những cái mào hình vương miện. Nó sống ở những nơi con người ít đến. Vì vậy thỉnh thoảng người ta có thể gặp nó nhưng bắt được nó là một điều rất khó khăn.

Đan Phong liếc nhanh về phía Hoài.

- Cảm ơn sự ca ngợi vừa rồi của anh. Nhưng mà chị Bích Huệ thì sao? Anh nhận xét về chị ấy như thế nào? Cũng là một cánh chim thiên đàn chứ?

- Cô ấy à? Giang Hoài có vẻ suy nghĩ. Chàng không trả lời ngay, có lẽ vì cái xe du lịch chevrolet của chàng đã đậu trước mặt. Hoài mở cửa, mời.

- Lên xe đi!

Mấy phút sau, Hoài đã có mặt ở cái tổ hạc nhỏ nhắn. Đó là căn hộ chỉ có một phòng khách và một phòng ngủ. Phòng vệ sinh và nhà bếp ở mãi phía sau. Phòng được trải thảm trắng. Bộ salon và màn cửa cùng màu cam. Bày trí cũng khá gọn và giản dị, chỉ có trên kệ tủ là trang trí thêm một số vật dụng xinh xắn như: Đôi tượng vũ công bằng sứ của Hòa Lan, một cái mặt nạ thô kệch, một bức tượng đồng, một con chim sơn ca bằng đất nung. Giang Hoài đứng đấy ngắm, trong khi Đan Phong giải thích.

- Tôi rất thích sưu tập các loại đồ chơi nhỏ nhắn. Tôi có một lô ở xứ Anh. Tiếc là không mang về hết được. Nhưng mà tôi

cảm thấy đến đâu thì cũng có nghĩa là tạm dừng, chứ đâu có ý định ăn đời ở kiếp một chỗ đâu, nên kệ nó. Và Đan Phong chỉ về phía ghế salon nói với Giang Hoài.

- Anh ngồi chơi một chút nhé? Tôi đi thay áo đây.

Đan Phong đi vào phòng ngủ. Đứng giữa phòng khách, Hoài vẫn không dần được tò mò. Chàng đưa mắt ngắm nghía mọi vật. Phòng coi như trang bị đầy đủ. Tủ lạnh, tủ rượu, bàn học, bàn làm việc. Đây là loại phòng được đặc biệt thiết kế dành cho những người từ xa đến tạm trú. Nó khác phòng ở khách sạn một chỗ là có thêm nhà bếp trong nhà. Hoài bước đến bên bàn làm việc, tò mò lật mấy trang giấy bản thảo đang viết dở dang. Có một tấm giấy viết nửa chừng dần dưới quyền tự điển tọ Chàng giở ra, một bài thơ ngắn.

"Gió xuân mang giấc mơ đến

Cành cây cao nơi hạc đang làm tổ?

Chim hoàng oanh đang hót

Gió thổi rất nhẹ và mưa đang bay

Sáng nay không hiểu sao lòng lại lâng lâng

Buồn đóa hoa đào hồng

Buồn tàu lá chuối lay.

Buồn cả mùa xuân lặng lẽ.

Buồn gió thổi nhẹ và cả mưa bay"

Giang Hoài đọc bài thơ, chợt nghe lòng rung động. Ngôn ngữ thi ca á đông nó lạ lùng như vậy đó. Chỉ với mấy chữ là đủ để

diễn đạt cái nỗi man mác trong lòng. Chàng cầm mảnh giấy trong tay, đọc đi đọc lại. Chàng như quên bằng không gian, mãi đến lúc có giọng nói nhẹ phía sau.

- Mấy hôm trước tình cờ đọc một bài văn cổ. Tôi cảm xúc ghi lại cảm nghĩ. Có điều anh cảm thông cho, tôi không rành thi ca, âm luật. Tôi chỉ viết để diễn tả cái mình nghĩ. Anh là người chuyên nghiệp, anh hiểu, anh đừng có cười nhé.

Giang Hoài quay lại, chàng tròn mắt. Người con gái trước mặt bây giờ hoàn toàn đổi khác. Trong cái áo dài Trung Quốc màu trắng, tóc xõa dài, nàng đẹp như một áng mây. Hoài nhìn như ngẩn ra.

- Anh làm sao thế? - Đan Phong hỏi với nụ cười, ánh mắt nàng long lanh nghịch ngợm - Anh làm gì mà có vẻ ngạc nhiên thế?

-Ồ! Cô khiến tôi giật mình.

- Giật mình? Sao vậy?

- Vì cô từ bộ trang phục toàn đen, đổi sang toàn trắng. - Giang Hoài giải thích. - Cô giống như một thiên thần đen theo kiểu âu châu đổi sang con gió nhẹ phương Đông với mưa phùn. Cô như nàng tiên trong truyện cổ tích, có nhiều phép lạ.

Đan Phong lắc đầu, đến bên tủ rượu lấy ra hai cái cốc và một chai rượu chất trắng. Vừa rót rượu, Phong vừa nói.

- Trách gì chị Bích Huệ thường nói, anh là người rất môi miến, biết cách nói chuyện. Suốt ngày hôm nay tôi nói thật nhiều, còn anh, chỉ thỉnh thoảng nói. Nhưng khi anh phát biểu thì câu nào lại đáng đồng tiền câu nấy.

Rồi Đan Phong nhìn thẳng vào mắt Hoài.

- Đã có bao nhiêu người đàn bà như chị tôi đã chết mệt vì anh?

Giang Hoài giật mình, lắc đầu.

- Không một ai cả.

- Không à? - Đan Phong nhướn mày, đang rót rượu chọt nàng ngưng tay - à, tôi quên hỏi là anh uống rượu hay uống cafe?

- Khởi bày vẽ, tôi chỉ cần một ly trà là được.

- Trà à? - Đan Phong hỏi với nụ cười. Nàng đặt ly rượu xuống, rồi đứng dậy quay người vào nhà bếp - Thôi được, để tôi đi nấu nước. Tôi nghĩ mình trở về đây mà vẫn chưa hoàn toàn phương Đông hóa. Cái gì cũng phải từ từ tập lại, phải không anh?

Giang Hoài kéo Phong lại.

- Thôi khởi mắc công. Thỉnh thoảng uống một ly rượu cũng không sao. Tôi cũng không phản đối chuyện uống rượu.

- Thật không?

- Thật chứ. - Giang Hoài xác định - Với lại, hôm nay, cũng nên uống tí rượu. Người Trung Quốc có cái tập tục là khi nào có chuyện gì vui hay uống chút rượu để mừng.

- Người phương Tây cũng vậy thôi - Đan Phong nói và ngồi xuống cạnh rót tiếp cho đầy ly rượu - Nhưng mà... hôm nay là ngày gì mà anh vui chứ?

- Gặp được cô đã là một điều vui. - Hoài nói và nâng ly lên, giọng nói xúc động - Hãy mừng cho việc cô quay về xứ sở này. Nào, mừng!

Đan Phong chợt thấy bối rối. Có một màn sương phủ nhẹ lên mắt. Phong hóp một hóp rượu tựa người vào ghế. Để tình cảm lắng xuống một chút mới nói.

- Đúng ra, tôi nên đến gặp anh từ ba tháng trước. Vậy mà tôi không đi. Tôi đã phí lãng thời gian nhiều quá.

Đan Phong mân mê ly rượu trong tay, nàng ngửa mặt nhìn lên, và hai giọt lệ lăn dài xuống má.

- Không hiểu sao bây giờ, tôi chợt thấy mệt mỏi quá, tôi không muốn bay nữa, tôi sẽ ở lại, anh Hoài, anh là anh rể tôi... anh có sẵn sàng chăm sóc tôi không?

Giang Hoài bàng hoàng, chàng tròn mắt nhìn cô gái trước mặt. Có thật như vậy không? Đó là ý thật của Phong đấy chứ? Phong vẫn coi tôi là... và Hoài cũng không ngăn được cảm xúc trong lòng.

CHƯƠNG 3

Tan học, Giang Hạo ôm chồng sách văn học Anh Quốc dày cộm với mấy quyển kịch bản của Shakespear bước ra cổng trường, chàng cảm thấy thật thoải mái, sau những giờ căng thẳng.

Trung tâm nghiên cứu Anh ngữ Văn lý này nằm ở ngoại ô thị trấn Nước Ngọt. Kiến trúc được xây dựng dựa vào vách núi, mặt hướng ra biển. Khung cảnh thật trữ tình, địa điểm lại yên tĩnh. Chỉ tiếc một điều là cách thành phố Đà Bắc khá xa Khu ký túc xá sinh viên lại có số phòng giới hạn. Vì vậy phần lớn sinh viên phải mượn phòng ở ngoài. Tạo cho địa phương một nghề mới, nghề chuyên môn nuôi sinh viên ăn cơm tháng, hoặc cho mượn phòng, những cái phòng được coi là phòng chứ thật ra giống như những cái hộp nuôi chim bồ câu. Mỗi nhà ngăn ra hàng chục phòng như vậy, tạo thành một ký túc xá tư thu hẹp.

Giang Hạo cũng mượn một cái phòng tương tự, có điều ở đây sang trọng hơn. Tiền thuê phòng đắt hơn. Tiền thuê phòng đắt hơn nằm ở ngoại ô thành phố, Hạo ở trong dãy nhà ngói đỏ.

Lúc đầu dãy nhà này được cất với mục đích khai thác như một khách sạn. Nhưng sau khi xây được nửa chừng, thì hết tiền. Điểm ở đây lại không phải là điểm du lịch tốt, du khách đến ít, nên cuối cùng khu nhà đã được chế biến thành cư xá học trò. Và phòng của Giang Hạo là một trong những phòng

tốt nhất. Cửa sổ hướng về phía biển. Ở đây có thể nhìn thẳng ra bến cảng. Có thể nhìn thấy bóng thuyền và những ngọn đèn lấp lóe mỗi khi đoàn ghe đánh cá trở về. Ở đây cũng có thể thấy toàn cảnh bãi cỏ xanh rì của sân Golf. Nhưng mà giống như bao nhiêu thanh niên mới lớn khác, phòng của những anh chàng được gọi là sinh viên lúc nào cũng vậy: do, bê bối, sách vở, quần áo, đĩa hát... để đầy nhà. Muốn tìm một chỗ đặt chân cũng khó. Nhưng những anh chàng này không bao giờ mặc cảm với cái vô trật tự đó. Đôi lúc họ còn hãnh diện. Họ nghĩ như vậy mới có vẻ nghệ sĩ. Cái quan trọng nhất đối với họ những người mới tập tành làm người lớn là tự do. Giang Hạo đã đặt cho phòng trọ của mình cái tên là "Vỏ ốc".

Chiều hôm ấy, Giang Hạo ôm chồng vở trở về "Vỏ ốc". Trường khai giảng chưa được bao lâu. Nắng xuân thật ấm, thật tuyệt vời. Gió thổi đến với mùi đất lẫn mùi hương hoa. Có lẽ gió từ nghĩa trang liệt sĩ thổi lại. Vì trong gió lẫn mùi trầm. Tiếng chuông chùa vang vọng đâu đây, tạo nên nỗi cảm hoài sâu lắng yên ổn.

Chiều hôm ấy, Giang Hạo cảm thấy thật đầy đủ.

Chiều hôm ấy, Hạo thấy thật vui.

Chiều hôm ấy, nắng và gió đều là bạn của Hạo.

Chợt nhiên Hạo thấy lòng phơi phới quá. Chàng muốn cười muốn hát, muốn huýt sáo, muốn tìm một cô gái nhỏ nào đó để tâm sự.

ôm chồng vở trên tay, Hạo rảo trên con đường đất. Con đường đưa đến nghĩa trang. Ở đấy có rừng thông, có miếu thờ, có những hành lang đá dài ngoằn, có tiếng chuông chùa. Hạo huýt sáo một điệu nhạc quen thuộc. Cõi lòng như ngập ứ

tình người. Đột nhiên, Hạo thấy một chú chó lông xù loại Bắc Kinh. Trên cổ nó là một cái chuông nhỏ. Leng keng! leng keng! Con chó tròn như trái cầu tuyết màu trắng. Nó nhảy qua nhảy lại như trái cầu lăn. Hạo đứng lại tò mò, chàng chợt nhớ ra, lúc gần đây chàng hình như cứ gặp nó. Phải rồi, bà lối xóm cũng bảo, đây là chú chó của một chủ mới dọn đến. Hạo quỳ xuống, nâng con chó lên. Nó không hề sợ hãi đưa mắt tròn đen nhìn Hạo, lại đưa cái lưỡi nhỏ thân thiện liếm nhẹ tay chàng.

Hạo chợt thấy buồn cười, chàng nâng chú chó lên, rồi bế nó vào lòng, âu yếm:

- Ồ, cún con! Mi từ đâu đến? Ồ cún con, sao mũi mi xinh xinh như vậy? Cún con? Mi đi lạc phải không? Hử?

Ồ! Hạo chợt cười lớn, vì con chó nhỏ lại liếm lên mặt chàng.

- Ồ! Nhột quá! Đừng vậy chứ, tao sợ nhột mà! Sao vậy? Ai quen với mày chứ?

- ê! ê! Cầu tuyết oi! Cầu Tuyết! ê! Cầu Tuyết đâu rồi?

Chợt nhiên từ trong rừng thông có những tiếng con gái trong như tiếng chuông. Và con chó nhỏ vội vàng muốn nhảy khỏi tay Hạo. Nó gầm gừ, nó vùng vẫy, Hạo chưa kịp buông nó xuống, thì như cơn gió, một thiếu nữ đã xuất hiện trước mặt chàng. Cô ta giật mạnh con chó con trên tay Hạo. Tiếp đó như một tràng pháo nổ.

- Tại sao anh lại muốn "chôm" con chó nhỏ của tôi chứ? Nó là chó có chủ. Anh không biết à? Anh bế nó làm gì? Muốn trộm phải không? Như vậy thì lần trước con cún Cầu Than của tôi bị mất. Chắc chắn anh cũng là thủ phạm. Trời ơi, sinh viên gì

mà không lo học, lại đi trộm chó?

- Này này... Giang Hạo chau mày. Khi không rồi bị mắng như tát nước. Chàng chợt thấy nóng mũi - Cô làm gì chẳng rõ trời đất gì cả rồi mắng người vậy? Ai trộm chó của cô chứ? Chẳng qua người ta thấy nó đẹp, dễ thương, bế lên chơi một chút thôi. Còn cái vụ chó than chó lọ gì của cô mất, có liên hệ gì đến tôi chứ?

Người con gái đứng trước mặt, có đôi mắt tròn thật to.

- Tôi chỉ mất con than thôi, chứ không có con lọ, không phải ông lấy cấp ư?

Nhìn vẻ tự nhiên của cô gái, con giận của Hạo như bay mất. Bây giờ thì Hạo mới có thì giờ để ngắm cô gái trước mặt. Mái tóc kiểu demigarcon, để thêm một cái patte dài phần tóc trước trán tĩa ngắn và mỏng ngang chân mày. Một khuôn mặt trẻ trung, ngộ ngáo. Cô gái mặc áo rộng màu hồng nhạt cổ lông, quần jean. Đặt biệt ống quần được kéo đến tận gối. Chân mang giày ống. Trên cổ mang một sợi dây bạc lòng thòng với đủ thứ mặt trang trí, hình chìa khóa, lưỡi lam... Trông thật moden, thật oai.

- Cô tên gì?

Hạo không khách sáo hỏi thẳng với nụ cười.

Cô gái hất cằm, kênh Hạo.

- Cho anh biết làm gì chứ?

Rồi cô bế con chó nhỏ chạy thẳng vào rừng thông.

Giang Hạo đứng tựa người vào thân cây thông nhìn theo, chàng chợt thấy buồn cười. Nắng hôm nay đẹp quá, mây

trắng bông bênh trên cao. Gió mát mà rừng xanh cũng tuyệt. Trong buổi chiều dễ thương thế này... có gặp chuyện xui xẻo nhỏ nhất cũng chẳng có gì đáng kể. Hạo nhìn theo cái áo hồng gần lẫn khuất giữa rừng cây.

Nhưng rồi không hiểu sao. Cái áo hồng kia lại đứng lại. Cô gái quay lại nhìn Hạo. Cái miệng có đôi môi tinh nghịch kia lại trề ra, rồi cười.

- Tôi họ Lâm đấy.

Cô gái nói làm Hạo bất ngờ. Chàng vội tìm cách trả lời như sợ cô ta biến mất.

- Ồ, họ Lâm à? Lâm là rừng đấy phải không?

Cô gái cười. Nụ cười thật hồn nhiên, thật trong sáng.

- Thế ngoài họ Lâm có nghĩa là rừng ra, còn có Lâm nào khác nữa hử anh?

- Dĩ nhiên là có chứ. - Giang Hạo gặng cãi - Chẳng hạn như chữ Lâm có nghĩa là Lâm thời... lâm râm...

Cô gái tròn mắt ánh mắt tinh nghịch.

- Vậy là có người họ Lâm theo kiểu lâm râm nữa à?

Giang Hạo đành thú nhận.

- Thôi bỏ qua đi, thỉnh thoảng tôi cũng thích nghịch, nhưng cô họ Lâm mà tên gì vậy?

- Anh định chơi khôn hử? Cô gái hất hàm - Anh muốn tôi nói tên mình cho anh nghe ư? Tôi không thèm nói đâu.

Cô gái nhún chận, nhưng cái nhún chân đó lại làm chú cún

"Câu Tuyệt" trên tay nhảy lặn xuống bãi cỏ. Thế là nó phóng nhanh vào rừng, nó đuổi theo những cánh bướm, nó vờn những quả thông, những chú chim sẻ... Cô gái có vẻ lo lắng, cô định đuổi theo chú chó. Nhưng Giang Hạo đã ngăn lại.

- Cô không cần giữ nó lại, nó không chạy mất đâu.
- Làm sao anh biết điều đó?
- Vì con chó nào mà lại không biết chủ đâu?
- Vậy tại sao ban nãy nó lại nằm trong lòng anh chứ?
- Bởi vì... Giang Hạo không giải thích được, cười trừ - Có lẽ nó nghĩ là tôi cũng là chủ của nó.
- Hừ. Cô gái liếc nhanh Hạo. Khuôn mặt cô ta thật ranh mãnh
- Anh chỉ giỏi tài nói phịa, nhưng mà, anh tên gì chứ?

Hạo bắt chước giọng nói cô gái.

- Không nói cho cô biết đâu.

Cô gái trề môi.

- Ơ coi ngộ không, bắt chước!

Và cô ta ngoe nguẩy bỏ đi, tìm chú cún con. Con chó thật ngộ nghĩnh, tròn như quả bóng, chân lại ngắn. Nó phục phịch, chạy một khoảng ngắn là đã thở hển hển. Bây giờ thì chú cún đã quay lại, nó vờn quanh chân chủ. Cô gái quỳ xuống, vuốt ve cái đầu xù của nó, vừa vuốt vừa nói.

- Câu Tuyệt này. Nãy giờ mi chạy đi đâu vậy? Chạy đi cắn mấy tay nghịch ngợm phải không?

Giang Hạo không đành lòng, bước tới ngồi cạnh cô gái.

Chàng ngắm nghía cả chủ lẫn tớ. Nhưng lại thích cô chủ hơn. Đôi má phớt hồng, khuôn mặt xinh xắn. Rồi như để cho thấy mình chịu thua, Hạo lấy một cành cây khô vẽ lên cát:

"Giang Hạo".

Chàng ngẩng lên chờ đợi. Cô gái cười, cầm cái que khô lên. Vẽ bên cạnh hai chữ "Giang Hạo", mấy chữ "Lâm Hiểu Sương".

Họ lại nhìn nhau, cùng cười. Giang Hạo chợt thấy lòng như ngập đầy niềm vui, chàng huýt một điệu nhạc rồi nói.

- Lâm Hiểu Sương. Tên cô đẹp quá!

Cô gái trề môi.

- Ý anh muốn nói là... tên đẹp nhưng người xấu lắm phải không?

- Ha ha! Giang Hạo cười lớn - Đàn bà con gái mấy cộ Người nào cũng giống nhau. Cứ nghĩ xấu người khác. Trước kia tôi có cô bạn cũng vậy. Nhưng mà cho cô biết đàn ông chúng tôi không bao giờ như vậy đâu!

Cô gái tròn mắt.

- Anh cũng có bạn gái rồi à? Thế bây giờ cô ấy ở đâu?

- Làm sao tôi biết được. - Giang Hạo nhún vai nói - Chúng tôi chơi chung vậy thôi, chứ chẳng có một ý gì khác. Thích thì nhảy đầm, xem hát, đi chơi chung. Còn bây giờ à, có lẽ cô ấy đã có người yêu rồi đấy.

Nụ cười biến mất trên môi cô gái. Cô ta vừa có vẻ tò mò, vừa có vẻ thương hại.

- Có nghĩa là anh đang thất tình?

- Thất tình? - Giang Hạo ngăn ra, nhưng rồi chợt cười lớn. - Buồn cười thật, tôi như vậy mà thất tình à? Cô có nói ngọng không vậy? Giang Hạo này không bao giờ có chuyện đó. Không tin cô thử đi hỏi xem. Tôi không tán gái là thôi, mà hề tán là đương nhiên có kết quả. Xưa tới giờ tôi chưa hề yêu ai hết, làm gì có chuyện thất tình?

Cô gái liếc nhanh về phía Hạo. Anh chàng này lớn lối quá. Nàng lại cúi xuống, nghịch nghịch những sợi lông trên đầu con chó, nói:

- "Cầu Tuyết", ta đi nhé! ở đây nghe những tay nói xạo, chán lắm.

Giang Hạo nhìn khuôn mặt trẻ con của cô gái. Chàng càng thích thú hơn khi nghe cô nàng nói những lời kia. Hạo chợt đưa tay ra kéo vạt áo cô gái nói.

- Đây, sao vội thế? Nhà cô ở đâu?

- Ở phía bên kia rừng, thôn mới Lan Huệ đấy.

- Mới dọn đến à?

Cô gái gật đầu.

- Năm nay bao nhiêu tuổi?

- Mười chín.

- Nói dối. Giang Hạo cười nói. - Nhìn mặt cô tôi nghĩ cao lắm là mười sáu tuổi thôi.

- Vậy mà cũng nói. Cô gái đứng dậy. Đôi má ửng hồng, cô

mân mê tà áo - Người ta thế này... lớn rồi chứ đâu phải con nít đâu. 19 tuổi đấy, nói thật mà.

Giang Hạo chăm chú nhìn cô gái.

- Vậy là tốt nghiệp phổ thông rồi chứ?

Chưa. Cô gái lắc đầu - Nếu năm ngoái không bị đuổi học thì đã thi tốt nghiệp.

- Bị đuổi học? Giang Hạo tròn mắt. - Tại sao bị đuổi học?

Cô gái chu miệng, nhún vai.

- Anh văn ố ẹt, toán ố ẹt, rồi sau đấy lại bị mấy bà nữ tu chụp quả tang bức thư tình của anh bạn trai gởi cho.

- Mấy bà nữ tu?

- Vâng, vì tôi học ở trường của giáo hội. Giáo viên toàn là nữ tu không hà. Cô gái nói, có vẻ bất mãn - Mấy bà gái già đó muốn ai cũng phải đi tu như bà tạ Bị ế chồng nên tính tình khó chịu lắm.

Rồi không đợi Giang Hạo phản ứng, cô gái ôm chú chó con lên, vỗ về.

Thôi mình về nhé, Cầu Tuyết. Mình đi đi, họ thấy mình bị đuổi học, họ khi dễ đấy. Về nào, ta khát rồi!

Nhưng cô gái chưa kịp bước, Giang Hạo đã kéo lại.

- Đây, tôi đề nghị thế này này... Hạo nói - Cô đến cái "Vỏ Ốc" của tôi ngồi chơi nhé. Ở đây tôi có nước trà này, có cả Coca Cola, trái cây nữa, nhiều lắm.

- Nhưng mà "Vỏ ốc" là ở đâu? Ở đây chắc khủng khiếp lắm,

bắn lắm?

Giang Hạo cười lớn.

- Không đâu, đấy là chỗ ở của tôi mà.

Cô gái kinh ngạc nhìn Hạo. Đôi mắt cô ta vừa đen lại vừa long lanh.

- Nghĩa là ở nhà anh hẳn có rất nhiều ốc? Thôi đi, không được đâu. Tiểu thơ đây không sợ trời cao đất dày, chỉ có một cái tội là sợ những con vật nào mà có thân mình mềm nhũn thôi. Nghĩ đến lũ ốc thân mềm là đã nổi gai đầy người rồi.

- Cô chỉ giỏi xuyên tạc. Giang Hạo nói - Tôi biết là cô đang giả vờ tìm cớ để không đến nhà tôi, chớ thật ra nhà tôi làm gì có ốc. Chẳng qua vì cái chỗ ở nó nhỏ quá lại xấu xí, nên tôi gọi nó là "Vỏ Ốc" thôi.

- Nếu là "vỏ ốc" thì phải có ốc chứ?

- Làm gì có!

- Chắc có.

- Sao cô biết?

- Vì đã là "vỏ ốc" thì phải có ốc. Nếu không có ốc thật thì anh chính là con ốc vậy.

Cô gái nói nhanh làm Hạo cười lớn.

- Được rồi, cô độc lắm, cô muốn nói xấu tôi. Cô ví von tôi là con ốc phải không?

Và Giang Hạo đưa hai ngón tay lên đầu giả làm hai xúc tu của ốc, chàng ngoặt tay qua ngoặt tay lại, rồi giả giọng ồn ào,

bước tới.

- Ốc sên đến đây, ốc sên đến đây!

Cô gái nhón chân bỏ chạy, hét.

- Thôi nhé, không giỡn đâu. Anh làm gì giống ốc sên. Tôi nhìn anh giống con tê giác thì có!

Giang Hạo ngẩn ra, rồi cười lớn, thiếu nữ cũng cười. Gió thổi làm những cọng tóc trước trán của cô gái dạt qua một bên, để lộ đôi mi thanh tú. Con chó nhỏ "Câu Tuyết" trong tay cô nàng, bị cái vui của chủ làm vui lây, nó lên tiếng sủa nhỏ. Thế là đã có một nhịp cầu hữu nghị bắt giữa hai người.

Sau đó không bao lâu. Hiểu Sương đã có mặt giữa căn phòng "Vỏ ốc" bê bối nghe nhạc. Giang Hạo là tay sành nhạc, anh chàng có một hệ thống âm thanh khá hoàn chỉnh. Hai cái loa stereo, một ampli, máy hát đĩa và cả cassette.

Hiểu Sương cởi giày, chân trần ngồi xếp bằng trên sàn nhà. Nhà cũng có tủ sách, bàn ghế, giường ngủ đầy đủ. Nhưng hình như mọi thứ lại cảm thấy thoải mái hơn khi được cho nằm lăn trên sàn gạch. Giang Hạo cũng ngồi tựa lưng bên tường nghe nhạc. Hiểu Sương có vẻ thích thú, cô nhìn Hạo với ánh mắt ái mộ nói.

- Ồ, anh sống tự do thế này tuyệt quá. Căn phòng này trông hay đấy. Cha mẹ anh không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của anh à? Họ để cho anh sống thế này, hẳn họ phải là Phật đấy.

- Họ cũng không phải là Phật. - Giang Hạo nói và lôi ra dưới đất bàn một thùng coca cola, khui một lon cho Hiểu Sương - Cha mẹ tôi sống ở tận Đài Nam, có muốn quản lý tôi cũng

không làm sao quản lý được. Thế còn cô Sống chung với cha mẹ Ở thôn mới Lan Huệ à?

- Không, cha mẹ tôi qua đời cả rồi. Hiểu Sương đáp - Tôi sống với vú nuôi...

Và Hiểu Sương chọn một đĩa nhạc khác đặt vào máy. Những âm thanh ồn ào vang ra. Sương thích chí.

-Ồ! Tuyệt quá! Ở đâu có đĩa nhạc hay tuyệt này.

Đó là một bản disco Những âm thanh dồn dập làm căn phòng như rung chuyển. Hiểu Sương bắt đầu nhảy, thân hình nàng uốn éo theo nhịp điệu. Giang Hạo phải trở mắt, và không dẫn lòng được, Hạo cùng nhập cuộc.

- Nào chúng ta cùng nhảy nhé.

Giang Hạo đứng dậy dùng chân đá những đồ đạc rải rác dưới chân, tạo thành một khoảng sân trống, chàng bắt đầu nhảy đối diện với Hiểu Sương, những bước nhảy phối hợp nhịp nhàng. Hiểu Sương nhảy rất khéo, nụ cười luôn nở trên môi.

Chú chó con có vẻ cũng bị kích thích. Trong khi Giang Hạo và Hiểu Sương nhảy với nhau thì nó cũng chạy từ đầu này sang đầu kia, hết ngoặm lấy quyển sách đến tờ báo, nó dùng răng xé nhỏ rồi lại kiếm thứ khác, nó vừa ngoặm vừa gặm gù, thế là căn phòng ngập đầy tiếng nhạc, tiếng bước chân và cả tiếng chó kêu.

Hiểu Sương có vẻ xúc động, cô vừa cười vừa thở nói.

- Tuyệt quá! Giang Hạo. Cái vỏ ốc của anh giống như cái thiên đàng, lâu lắm rồi tôi mới có được một ngày vui như

hôm nay. Anh đúng là một thiên tài, một vĩ nhân, một nhà nghệ thuật.

Sự ca ngợi của Hiếu Sương tạo cho Giang Hạo cảm giác bay bổng. Xưa tới giờ Hạo chưa hề được ai, nhất là con gái "thời" chàng như thế này. Cái thời đó, nó không thực tế lắm nhưng nó gói đúng chỗ ngứa của Hạo. Hạo giả vờ hỏi.

- Tại sao cô nói tôi là một nhà nghệ thuật chứ?

- Đúng chứ đâu có nói sai đâu. Hiếu Sương đặt đôi tay lên vai của Hạo vừa lắc lư thân mình vừa nói - Con người mà biết sống thì đúng là một nhà nghệ thuật; tôi đã quen rất nhiều ông sinh viên, nhưng phần lớn họ chỉ là những con mọt sách.

Hiếu Sương chột ngừng nhảy, chăm chú nhìn Giang Hạo, cái ánh mắt soi mói của nàng làm Hạo thấy nhột. Hạo đỏ mặt hỏi.

- Cô làm gì nhìn dữ vậy?

Hiếu Sương vẫn không chớp mắt.

- Nhìn anh.

- Nhìn tôi làm gì?

- Thì nhìn anh... Hiếu Sương kéo dài giọng nói. nhưng giọng có vẻ thành thật chứ không châm biếm - Tôi thấy anh đẹp trai quá!

Giang Hạo càng lúng túng.

- Cô đúng là một cô gái bạo mồm.

- Tôi không bạo, tôi nói thật. Hiếu Sương cười nói - Anh

không thích những đứa con gái nói thẳng như tôi ư? à! Tôi biết rồi, anh thích những cô bé đài các ông ọ, thích làm ra vẻ ngượng nghịu nhút nhát hơn phải không? Tôi thì không ưa những thứ đóng kịch đó. Tôi nghĩ gì nói nấy, và thích làm những gì tôi muốn, như vậy không được à? Thấy anh đẹp trai, tôi nói anh đẹp trai. Cái đó là tôi nói thật. Anh có đôi mày sậm, có đôi mắt đẹp lại có cái miệng rất có duyên...

- Cô mới có duyên đấy. - Hạo nói mà cảm thấy cả người như lâng lâng. Chàng có cảm giác mình giống như những miếng bông gòn, mà chú chó Cầu Tuyết vừa moi ra ở lỗ hồng của một cái gối, đang bay đầy phòng. - Tôi thấy cô rất đẹp, đôi mắt cô thật sáng, miệng như cánh hoa mà tóc thì thật đen...

- Ôi giỏi!- Hiểu Sương kêu lên với nụ cười ngật nghẻo - Lời của anh làm tôi thấy nhột quá. Thôi bỏ chuyện đó qua một bên đi. Chúng ta chỉ nên khiêu vũ.

Thế là họ tiếp tục vừa khiêu vũ vừa cười vừa nói chuyện, vừa hét... Chợt có tiếng chuông điện thoại reo. Hiểu Sương vừa nhảy vừa nói.

- Có điện thoại kìa, tôi nghe có tiếng reo, anh đi tiếp điện thoại đi.

Rõ ràng là có tiếng chuông điện thoại, nhưng mà Giang Hạo quay đầu tìm, chàng quên rằng không biết để cái máy ở góc nào. Hiểu Sương thì không buông thả Hạo đi đến đâu Sương nhảy theo đến đó làm Hạo cuống lên, không dồn hết tâm trí được cho việc tìm máy. Thật lâu Hạo mới thấy nó nằm trong đống gối, vừa nhắc ống nghe lên, đã nghe bên kia đầu dây giọng nói bất mãn và bức dọc của ông anh Giang Hoài.

- Chú làm cái khi gì mà lâu thế? Tôi gọi cả nửa tiếng rồi mà

chẳng nghe chú trả lời.

- à! Anh hai. Giang Hạo sung sướng trả lời - Xin lỗi anh, em đang bận khiêu vũ... Sao? Anh không nghe thấy gì hết à? Hử? Anh muốn em về Đài Bắc dùng cơm tối với anh đêm nay à? Đợi một chút nhé.

Giang Hạo quay lại nhìn Hiếu Sương, cô gái đã ngừng nhảy, đang nhìn chàng với nụ cười. Đôi má hồng với ánh mắt long lanh. Hạo có cảm giác như mình vừa hớp một hớp rượu.

- Anh hai à. Giang Hạo nói tiếp qua máy, với một chút tiếc rẻ
- Em xin lỗi, tối nay em bận lắm. Em không thể về Đài Bắc được... Em còn phải chuẩn bị cho môn văn học sử Anh quốc.

Giọng nói của Giang Hoài bên kia đầu dây rất rõ ràng.

- Chú tư này. Tôi đã bảo chú rồi, đừng bao giờ nói dối vì chú không quen làm việc đó. Mỗi lần chú nói dối là lại nói lấp lún.

Chú chó Cầu Tuyết không biết phát hiện ra dây nói của máy điện thoại từ bao giờ, nó nhảy tới chụp lấy cấu xé như cấu xé quân thù. Giang Hạo phải vội vàng đẩy nó ra. Hiếu Sương đứng gần đấy chỉ cười chứ không can thiệp. Giang Hạo vừa nói chuyện với anh vừa phải ứng phó với con chó.

- Anh hai à, anh biết rồi thì thôi. Nhưng mà... Cút đi Cầu Tuyết! Ồ xin lỗi anh hai, không phải em nói anh đâu... Ồ, Cầu Tuyết, đồ mắc dịch... Em... Không phải là em chửi anh đâu nhé. Em đang nói chuyện với con cún con... Dạ, em khỏe lắm, em không có bệnh hoạn, ốm đau gì cả, em không gặt anh đâu... Mắc dịch cái con chó khỉ này...

Hiếu Sương đứng cạnh đấy cười lớn.

Tiếng của Giang Hoài vẫn vang trong máy.

- Chú tư, chú đang làm gì đấy? Mở dạ hội khiêu vũ à? Chú uống rượu nữa phải không?

- Dạ không có, anh hai. Em không có uống rượu cũng không có mở dạ hội... Cầu Tuyết mi thật đáng ghét. Sao lại cản tao nữa. Hiếu Sương, sao cô không coi chừng nó? Để nó quậy tôi hoài vậy? Ối giờ ơi, đau quá!

Tiếng Giang Hoài thờ dài trong máy.

- Chú tư, chú sinh hoạt ra sao? Vui không? Nghe giọng nói của chú, tôi cảm thấy dường như chú không được bình thường...

- Không có, em đang vui lắm. Chưa bao giờ em vui được như hôm nay. Giang Hạo vội vã đáp – Thôi được rồi, để em liên hệ với anh sau, bây giờ em đang bận rộn lắm!

Và Hạo cắt máy, chàng quay sang nhìn Hiếu Sương.

- Cô quậy quá! Có phải cô bảo con Cầu Tuyết này cản tôi phải không? Tôi không trị tội cô là không được.

Hiếu Sương tránh xa với nụ cười giả lả, cô nàng lại bắt chước giọng nói của Giang Hạo.

-Ồ Anh hai không có, không phải em anh hai à. Anh hai thật tuyệt vời.

Nhưng rồi Hiếu Sương lại trở nên nghiêm chỉnh.

- Anh Giang Hạo, anh có ông anh rể nhị quá hử?

- Vâng. Giang Hạo suy nghĩ một chút, nói - Ông ấy là một

ông anh rất tốt. Bảo bọc mọi thứ cho tôi và cả gia đình. Ông ấy đóng học phí, lo cả miếng ăn và cả việc giải trí của tôi, nhờ vậy, tôi mới được sống như ông hoàng.

Hiếu Sương xuyết xoa.

- Cái may mắn đó không phải người nào cũng có được.

Giang Hạo nhìn Sương.

- Thế cô không có anh chị em gì cả à?

- Không có.

- Bao giờ gặp ông anh hai của tôi, cô sẽ thích ngay. Giang Hạo nói một cách nhiệt tình. - Anh ấy lớn hơn tôi 10 tuổi, là một ông anh tốt nhất trong cõi đời này. Để bao giờ có dịp tôi sẽ giới thiệu với cô Anh ấy là người có học, đời sống nội tâm phong phú nhiệt tình giỏi giang.

- Thế à? Hiếu Sương nhún vai nói - Nếu thật sự có những người như vậy thì cũng nên đưa vào viện bảo tàng để làm người mẫu.

Giang Hạo chau mày.

- Tôi không thích ai đem ông anh của tôi ra làm trò cười đâu đấy nhé.

Hiếu Sương cúi xuống bế con chó Cầu Tuyết lên, nàng nói với nó.

- Thôi Cầu Tuyết ơi, mình về thôi. Chú "Ốc sên" ở cái vỏ ốc này đang nổi giận đấy!

Câu nói của Hiếu Sương làm Hạo cười xòa, chàng đứng chặn

trước mặt Sương:

- Không được, tôi đã từ chối về Đà Bắc ăn cơm tối với ông anh là để được ở lại đây với Sương. Bây giờ Sương phải đi ăn cơm với tôi. à chúng ta không đi ăn cơm mà đi ăn quà vặt.

Hiếu Sương nhướn mày.

- Nếu tôi không đi thì sao?

- Tôi thách đấy.

Giang Hạo nói, Hiếu Sương nhìn anh chàng một lúc rồi miễn cưỡng gật đầu.

- Thôi được. Tôi đồng ý.

CHƯƠNG 4

Trời vừa sụp tối là gió nổi lên. Sau đấy là mưa. Mưa to dần. Và gió cũng lớn hơn. Những hạt mưa đập lộp bộp trên khung cửa kính. Xe cộ qua lại không ngớt trên đường, kéo dài từng vệt sáng rồi tắt.

Giang Hoài ngồi giữa phòng khách rộng lớn, bên cạnh chàng có một ngọn đèn bàn màu xanh nhạt. Tập bản thảo "Thiên thần đen" nằm trên đùi. Hoài đã đọc đi đọc lại hơn ba lần, nhưng vẫn thấy xúc động. Ly trà trên tay đã nguội, Hoài không màng uống, mắt chàng chăm chú nhìn những hạt mưa đang động trên khung cửa kính. Không khí trong phòng yên lặng quá! Yên lặng một cách đáng sợ, Hoài lại cúi nhìn xuống tập bản thảo, chàng không làm sao quên được bài thơ ở trang đầu.

"Khi gió đêm phần phật bên khung cửa

Khi sương đêm che kín chân trời.

Người đàn ông chợt tỉnh giữa cô đơn.

Lúc thiên thần đen mỉm cười với chàng qua cửa sổ"

Bài thơ này, như một bối cảnh tả chân về con người của chàng. Lâu lắm rồi, vậy mà Hoài vẫn không nghĩ đến điều đó, đã có bao nhiêu buổi hoàng hôn, bao nhiêu đêm vắng, Hoài đã sống trong nỗi buồn phiền cô đơn như thế này.

"Thiên thần đen" lúc đầu Hoài tương là người viết đã sử dụng biểu tượng này để báo thù ganh tị hay gây chiến, không ngờ nội dung nó hoàn toàn khác hẳn. "Thiên thần đen" tượng trưng cho một định mệnh không thể tránh khỏi. Người viết đã sử dụng ngôn ngữ một cách bạo dạn, đã âu hóa một phần nào cách nhìn; nó vừa có tính cách huyền thoại lại vừa có tính cách hiện thực. Bối cảnh câu chuyện xảy ra ở một làng đánh cá nhỏ ở nước Anh. Nhân vật nam chính là một linh mục. Tình tiết cũng thật là đơn giản, nhưng lại gây ấn tượng lớn cho người đọc.

Vị linh mục kia là một thần tượng khả kính của đám dân hiền hòa của địa phương. Một con người khả ái dũng cảm nhân từ, có trách nhiệm. Đẹp trai và trẻ tuổi; hình như mọi ưu điểm đều tập trung trên người của ông ta. Nhưng rồi, có thể nào thì vị linh mục kia cũng chỉ là một con người, chứ không phải là thần thánh. Vẫn có tình cảm, vẫn có dục vọng, có đủ cả nhược điểm của con người bằng xương bằng thịt. Ông ta sống giằng co giữa cái thần thánh lý tưởng và cái thông tục của con người.

Trong ngôi làng nhỏ bé đó có một quán rượu, nơi tập trung mọi điều xấu xa của nhân loại. Ở đấy người ta thấy có những gã say rượu, có những người làm gái, có cả những sòng bạc. Nhưng ở đấy cũng có một linh hồn cần được cứu rỗi. Đó là một người đàn bà da đen.

Và cái gút của câu chuyện vây quanh vị linh mục cùng người đàn bà da đen kia. Vị linh mục muốn cứu lấy người con gái da đen, ông đã dùng mọi phương thức kiên trì, thuyết phục. Cuối cùng vị linh mục kia đã khiến cho người đàn bà kia cảm động, cô ta hứa sẽ cải tà quy chánh.

Nhưng rồi trong một đêm tối, vị linh mục kia lại hành động như một người đàn ông bình thường. Thật không may, người đàn bà da đen lại có thai. Linh mục hối hận vì cái hành động nông nổi của mình. Nhưng ông lại trút cái giận dữ của mình lên người đàn bà da đen bất hạnh. Thế là người đàn bà đau khổ kia chỉ còn biết gieo mình xuống biển tự tử.

Chẳng một ai biết được nguyên nhân dẫn đến cái chết của nàng trẻ vị linh mục. Sau những đêm dài trần trọc không ngủ, vị linh mục như chợt ngộ ra một chân lý. Ông chỉ là một con người bình thường chứ không phải là thần thánh. Thế là ông rời bỏ ngôi làng đánh cá. Rồi mấy năm sau người ta tìm thấy ông sống ở một thành phố lớn. Bây giờ ông đã là một nhà doanh nghiệp thành công, có vợ, có con. Ông sống một cuộc đời bình thường như bao nhiêu người đàn ông khác. Có điều không hiểu sao đứa con của ông sinh ra với người vợ này lại không giống hai người, nó mũm mĩm, đẹp như một thiên thần, nhưng lại có nước da đen.

Giang Hoài không thích cái cốt truyện này lắm vì nó có tính cách quá truyền kỳ, nó lại âu hóa, đậm màu sắc tôn giáo và chủng tộc. Chắc chắn là nó sẽ không thích hợp với khẩu vị của người phương Đông, nhưng mà không thể trách được, vì Đan Phong đã trưởng thành ở nước Anh. Ta không thể đòi hỏi nàng viết được một câu chuyện thuần túy phương đông, Hoài chỉ cảm nhận được một điều, đó là giọng văn sắc bén miêu tả được những nét chấm phá sâu sắc về tình cảm con người. Đan Phong đã lột trần được cái dục vọng, cái cô đơn, cái tình cảm lắt léo giữa trai và gái, và phải thừa nhận một điều, Đan Phong là một con người tài năng.

Mưa bên ngoài càng lúc càng to Hoài lắng nghe tiếng mưa. Nhìn những hạt mưa lấp lánh trên khung kính chàng có cái

cảm giác thấp thỏm, không thể ngồi yên. Đặt bản thảo trở lại bàn Hoài đứng dậy đi tới đi lui trong phòng, nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi cái cảm giác bức rứt. Sau cùng, Hoài dừng lại bên máy điện thoại.

Đứng chần chờ mấy giây, rồi Hoài cũng quyết định, cầm ống nói lên. Chàng bắt đầu quay số. Những con số mà gần đây chàng mới học thuộc lòng.

Bên kia đầu dây có tiếng chuông reo. Hoài đứng yên chờ đợi. Một tiếng, hai tiếng, tiếng chuông reo từng chập không có ai tiếp máy. Có nghĩa là không có người ở nhà. Nhưng Hoài vẫn không muốn buông máy xuống, chàng nhẫn nại chờ đợi. Chờ đợi một cách hoài công. Cuối cùng Hoài cũng đành phải thờ dài đặt máy trở lại chỗ cũ, nhưng chàng vẫn đứng yên nơi đấy. Chàng không hiểu mình phải làm gì? Định làm gì? Có một nỗi buồn thoáng nhẹ, Hoài nhìn vào đồng hồ, 8 giờ 10 phút. Hay là lái xe một vòng đến Nước Ngọt, xem Giang Hạo nó sống như thế nào? Thằng bé đó lúc này nó làm sao đấy. Chối, Hoài không ngăn cấm, có điều Hoài chỉ sợ nó giao du với kẻ xấu, dẫn đến tội lỗi thì nguy. Nghĩ đến đây, Hoài chợt nhớ tới khuôn mặt có vẻ hồ hởi của Giang Hạo, lúc kể lại cho Hoài biết.

- Anh hai, em chắc một điều là... Anh sẽ không tin đâu. Lâm Hiếu Sương là một cô gái thật đặc biệt, thật thông minh. Cô ấy là một tay sáng kiến đấy nhé. Chỉ trong vòng nửa giây cô ta đã nghĩ ra hàng trăm trò chơi rồi.

Với kinh nghiệm sống, Hoài hiểu, những đứa con gái như vậy dễ gây ấn tượng sâu sắc cho người đối diện, dễ thu phục được cảm tình của kẻ khác phái. Nhưng đấy cũng là những hoa hồng có gai, rất nguy hiểm. Giang Hoài lại nhắc ống nói

lên, chàng quay số sang Giang Hạo. Reng... reng... reng... Tiếng chuông reo vang, reo thật lâu. Vậy mà cũng không ai tiếp, có nghĩa là Hạo không có mặt ở nhà. Trời mưa gió thế này, Giang Hạo lại đi đâu? Có lẽ lại bị cô gái nhỏ thông minh trăm sáng kiến kia cuốn hút. Họ lại đi chơi. Mưa gió không ngăn được tuổi trẻ. Giang Hoài uể oải đặt ống nghe xuống, nhìn ra ngoài trời. Chợt nhiên, một cảm giác cô đơn như vây kín người chàng. Hoài đi đến bên cửa sổ, tựa trán vào khung kính. Bên ngoài xe cộ qua lại tấp nập như nước chảy. Người người vui chơi, còn tả Tại sao lại giam người trong nhà?

- Reng! Reng! Reng!

Tiếng chuông! Không phải chuông điện thoại, mà là chuông cửa. Giang Hoài giật mình vui vẻ. Tối nay bất luận ai đến viếng, đều là cứu tinh, đều là người cứu Hoài ra khỏi muện phiền cô đơn! Giang Hoài vội xông đến cửa.

Bên ngoài cửa không ai khác hơn là Đào Đan Phong.

Đan Phong đứng đấy với nụ cười.

Trong cái robe màu tím bằng suiss bóng, mái tóc cột nơ cùng màu, thêm cái áo khoác ngoài màu trắng, một ít mưa bụi long lanh trên mái tóc. Phong đẹp một cách liêu trai. Đan Phong đứng đấy với túi xách lớn từ siêu thị. Bên trong chứa đầy, bánh mì, mút trái cây, phở mát.

- Tôi chưa ăn tối - Đan Phong vừa cười vừa nói - Tôi không biết là anh có đồng ý để tôi đến đây chuẩn bị bữa ăn không? Ở một mình, gặm thức ăn chế biến sẵn mãi chán ngấy. Tôi muốn bữa cơm có thêm một người ăn cho vui.

Giang Hoài không trả lời ngay, chàng đứng nép người qua

một bên để Phong bước vào, nhưng niềm vui đã tràn ngập trong ánh mắt chàng.

- Tôi còn mong mọi gì hơn nữa chứ? Thấy Phong đến là tôi đã mừng hết lớn rồi.

Dan Phong bước vào, đặt túi thực phẩm lên bàn, cởi áo khoác ra. Nàng nhìn Hoài rồi nhìn khắp gian phòng.

- Ô, trông anh rồi nhìn gian phòng tôi chợt liên tưởng đến một chuyện. Tôi có cảm giác như anh là một nhà tu khổ hạnh. Sống thế này anh không cảm thấy cô đơn sao? Anh định ăn dật thật à?

Bất giác, Hoài liên tưởng đến "Thiên thần đen", đến vị linh mục. Chàng ngơ ngàng nhìn Phong.

- Tôi điện thoại đến Phong gần trăm lần, ngay từ sáng sớm đến chiều. Vậy mà cũng không gặp. Phong mất tích ở đâu vậy? Phong có vẻ bận rộn quá ư?

- Bận rộn là phương thức hữu hiệu nhất để trị bệnh cô đơn, Đan Phong nói. Và đi vào bếp lấy dao tay vớ nĩa, lúc trở ra Phong lại nói - Tôi có mang đến một chai rượu chát đỏ. Anh có thích nhâm nhi một chút không?

Giang Hoài chợt nắm lấy tay Phong.

- Phong cũng cảm thấy cô đơn nữa sao? Tại sao vậy? Có thể cho tôi biết được không?

Dan Phong đứng lại nhìn Hoài.

- Buồn, cô đơn không hẳn phải có lý do Anh có nghĩ như vậy không? Nỗi buồn có thể như cơn gió lộng qua khe cửa. Nó đã vào rồi là khó thoát ra.

- Vậy sao Phong không đóng cửa cho kín một chút?

Đan Phong lắc đầu.

- Trái lại tôi còn thích được ra ngoài trời. Nơi có gió lộng, cái lộng gió dù gì cũng dễ chịu hơn là bị một cơn gió nhẹ nhàng, ray rứt.

Và Đan Phong cười với Hoài.

- Anh đừng nhìn tôi với ánh mắt thương hại như vậy. Cám ơn anh. Tôi khỏe lắm, cũng cảm thấy dễ chịu lắm. Còn chuyện buồn thì ai cũng có. Buồn với vui chẳng qua cũng chỉ là một trong những tình cảm thường tình của con người thôi.

- Suốt ngày hôm nay cô đã đi đâu vậy?

- Ồ. Đan Phong nhún vai. - Tôi đi khắp nơi, ra ngoại ô này, bãi biển này. Tôi cũng đã đến Đại Lý, đã ngồi ở đấy hàng giờ để xem ngư dân họ đan lưới. Họ có cuộc sống khá khắc khổ. Tay họ nhăn nheo như những đường chỉ lưới đấy. Nhưng họ có vẻ rất sung sướng, an phận.

Giang Hoài kinh ngạc nhìn Phong, chàng chợt nhớ đến cái làng đánh cá trong chuyện "Thiên Thần Đen"

- Cô hình như... rất thích mấy cái làng đánh cá?

Đan Phong chau mày, hơi suy nghĩ một chút. Mắt nàng ngưng lại bên bàn làm việc, nơi có đặt bản thảo "Thiên thần Đen".

- Cuối cùng rồi anh cũng ghé mắt đọc bản thảo của tôi?

Giang Hoài gật gù.

- Vâng, nhưng tôi đọc lần này là lần thứ ba rồi.

- Có nghĩa là anh không hài lòng lắm?

- Tại sao Phong nói vậy?

- Bởi vì bây giờ tôi đã không còn thích truyện đó nữa. Đan Phong nói và bước tới phía bàn giờ lấy mấy trang bản thảo rồi đẩy nó sang một bên. Nàng bày lên bàn thức ăn, bánh mì và rượu. Rót đầy hai cốc xong. Phong tiếp - Trước nhất, là bây giờ tôi thấy truyện không còn thích hợp. Nó tây không ra tây mà ta không ra ta Thứ hai là nó giống như truyện truyền kỳ nhưng lại không phải truyện truyền kỳ. Thứ ba nó là tiểu thuyết lại không giống tiểu thuyết. Thứ tư, nó thiếu tính thuyết phục. Thứ năm, nó quá xa rời thực tế.

Và Đan Phong lắc đầu nói.

- Vì vậy mà tôi thấy, anh không cần phải bút rút gì về quyển "thiên thần đen". Tôi cũng không khờ đến độ cần nó được ra mắt độc giả.

- Tôi nghĩ là Đan Phong đứng quá nhạy bén như vậy. Hoài nói.

- Thật ra thì, truyện viết khá súc tích, lôi cuốn. Tôi thấy nó rất hay, nó phân tích được tâm lý con người, cũng như đề cập được nhiều vấn đề mang ý nghĩa đời thường.

Đan Phong lắc đầu nhìn Hoài, nụ cười điểm nhẹ trên môi.

- Anh không nên thiên vị. Không nên vì tôi là em gái của chị Bích Huệ rồi anh biệt đãi. Đừng vì tình cảm riêng tư mà để tác phẩm nằm đầy ắp ở nhà xuất bản. Nhà xuất bản là cơ sở cung ứng món ăn tinh thần chứ không phải là trường đào tạo

nhà văn. Tôi thấy nhà văn và nghệ sĩ giống nhau. Họ rất dễ bị thối phồng, dễ bị tiếng tăm làm hư người. Vì vậy anh Giang Hoài, hãy để công chúng và thực chất tài nghệ đánh giá tác phẩm. Anh đừng cư xử theo thông lệ mà tôi thất vọng.

Giang Hoài nhìn Phong, suy nghĩ. Chàng không biết phải nói gì, trong khi Phong hất mái tóc dài ra sau, nói:

- Có lẽ là anh đã dùng com tối rồi phải không?

- Làm sao Phong biết?

Đan Phong ngạc nhiên.

- Chớ không lẽ anh chưa dùng com? Bây giờ là mấy giờ rồi anh biết không?

- Lúc tan sở, tôi có điện thoại đến cô, định mời cô đi dùng com. Hoài nói - nhưng không thấy ai tiếp điện thoại cả. Và như điều cô đã nói, thú thật tôi đã chán cảnh ăn com một mình. Vì vậy, về nhà tôi đọc bản thảo, nghe tiếng mưa rơi, tiếng gió, gọi dây nói. Tôi quên cả chuyện ăn com.

Đan Phong liếc nhanh về phía Hoài.

- Như vậy thì tôi thấy anh cần phải có một người chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày. Thế tại sao anh không lập gia đình đi? Nếu tôi nhớ không lầm thì năm nay anh đã trên 30 rồi cơ?

Giang Hoài gật gù.

- Cái đó có lẽ vì tôi đang chờ đợi.

Đan Phong chớp chớp mắt.

- Anh chờ đợi cái gì?

- Chờ đợi sự hồi sinh của Bích Huệ.

Giang Hoài nói, trong khi Đan Phong quay đi vào bếp. Nàng lái câu chuyện thật nhanh.

- Để tôi mở tủ lạnh xem anh còn những thức ăn gì. Anh biết không? Ở nước ngoài gần như ngày nào tôi cũng ăn món sandwich Jambon. Anh chắc ăn không nổi món này đâu. Để tôi làm cho anh món trứng rán nhé?

Giang Hoài đưa tay chặn lại.

- Thôi đừng bày vẽ. Có gì ăn uống cũng được, nếu cuối cùng ta vẫn còn đói, thì ra ngoài kiếm quà vặt ăn.

- Vâng. Đan Phong đồng ý ngay và ngồi vào bàn, bắt đầu ăn bánh mì, vừa ăn vừa cười nói - Thú thật với anh là tôi cũng không mê xuống bếp lắm.

Giang Hoài ngồi đối diện, vừa ăn vừa uống rượu chợt nhiên cảm thấy mùa xuân từ đâu đến vây kín, còn cái buồn thì đã rút lui tự bao giờ. Không khí trong phòng trở nên ấm cúng. Mưa và gió chỉ có bên ngoài. Nhưng những hạt mưa bây giờ lại đẹp làm sao.

Đan Phong cũng ăn rất ít, uống thì nhiều hơn. Nàng cứ nhìn Hoài với ánh mắt như biết cười, làm Hoài cảm thấy lâng lâng. Người con gái trước mặt đó là một quyển sách dày mà Hoài chưa rõ hết. Nó có một cái gì bí ẩn, khó hiểu.

- Anh có biết không? Sáng nay tôi ở Đại Lý, tôi đã trông thấy cảnh các ghe câu trở về, chúng đẹp vô cùng. Tôi cũng đã nhìn thấy những con cá sống đang vùng vẫy trong lưới. Đan Phong hớp một ngụm rượu, suy nghĩ một chút lại nói - Anh Hoài, anh có biết không? à, mà anh có để ý đến các con cá còn

sống không?

- Không?

- Anh biết không? Cá là một động vật đẹp một cách lạ lùng anh ạ. Đan Phong nhìn lên, mắt chớp chớp, nàng như thích thú nói. - Loại cá có vẩy đẹp thật anh ạ. Nó lấp lánh dưới nắng như những mảnh kim cương. Có con màu sắc rất rực rỡ. Lúc nó lội trong nước, nó phe phẩy như một vũ sư đấy anh ạ.

Lời của Phong làm Hoài cảm động.

- Thế có nghĩa là cả ngày Phong đã ngồi nghiên cứu các vũ sư cá à?

- Không, tôi chỉ thấy chúng vùng vẫy trong lưới. Đan Phong chau mày nói - Tôi cũng đã đứng thật lâu trên mỏm đá nhìn ra biển khơi. Biển thì rộng lớn vô cùng. Ngó không thấy bến bờ. Tôi nghĩ ngợi. Biển rộng như vậy, một con cá nhỏ so với biển giống như một hạt bụi trong sa mạc. Nó tha hồ bơi trong khoảng trời nước mênh mông. Vậy mà sao lại không bơi, chui vào lưới chỉ cho khổ thân như vậy?

- Sao cô lại nghĩ một cách bi quan như thế? Giang Hoài hỏi - Chắc chắn cô có điều gì phiền muộn, bằng không sẽ không bao giờ cô nghĩ đến thân phận con cá nhỏ trong lưới làm gì.

- Tôi không phải chỉ nghĩ đến chuyện con cá. Cá bị người cố tình giăng bẫy bắt, thế còn con người?

- Con người à? Giang Hoài chững ra - Cô... định muốn nói gì?

Đan Phong hạ thấp giọng.

- Con người cũng giống như con cá. Cũng thích chui vào lưới. Có điều cái lưới này lại do chính mình giăng ra.

Giang Hoài suy nghĩ.

- Cô định nói là con người hay tự trói lấy mình?

Đan Phong liếc nhanh Hoài, rồi đứng dậy, mang mâm chén dọn dẹp ra sau. Nhưng mới bước được mấy bước, Phong chợt đứng lại. Nàng đã nhìn thấy một khung ảnh trên kệ sách. Thuận tay Phong đặt mâm chén tì lên kệ, nàng với lấy khung ảnh. Đó là ảnh của một thanh niên, trẻ tuổi, đẹp trai. Có đôi mày sậm, nổi bật.

Giang Hoài bước tới, giải thích.

- Đây là em trai của tôi. Trong gia đình tôi là anh cả, kế tiếp là hai cô em gái, còn người trong ảnh thứ tư, hẳn có tên là Giang Hạo. Hai đứa em gái tôi đều có chồng, sống ở Mỹ. Ở Đài Loan này tôi chỉ còn lại một mình nó là em. Nó học ở trường Đại học tận "Nước Ngọt".

Giang Hoài đỡ lấy khung ảnh trên tay Đan Phong, chàng lấy tay lau sạch bụi rồi tiếp.

- Cô xem này, hẳn đẹp trai đấy chứ?

Đan Phong ngắm ảnh rồi nói với Hoài.

- Không đẹp bằng ông anh cả đâu.

- Cô làm tôi phát thẹn. - Giang Hoài đặt ảnh lại chỗ cũ - Em trai tôi lúc nhỏ rất yếu đuối, ngã bệnh luôn. Nhưng hẳn là đứa được nuông chiều nhất nhà đấy. Năm lên tám, hẳn ngã một trận bệnh, tưởng là chết. Ai cũng sợ hẳn bệnh, nên ai cũng không dám làm điều gì trái ý. Bây giờ hẳn lớn rồi, hẳn rất đô con. Hẳn có rất nhiều bạn gái, vì anh nói có duyên lại đẹp trai.Ồ, nếu cô mà gặp hẳn, cô sẽ thấy thích hẳn ngay. Hẳn

không gà mờ, chậm lụt như tôi. Hấn thích khiêu vũ, quây, thích hoạt động.

Đan Phong tròn mắt nhìn Hoài.

- Anh có vẻ yêu quý cậu em dữ hả?

- Dĩ nhiên. Giang Hoài gật đầu thú nhận - Tôi rất yêu nó. Tôi thương nó như ngày xưa Bích Huệ đã thương cô vậy.

Đan Phong có vẻ giật mình. Hoài không phải là không thấy. Chàng nắm lấy tay nàng. Bàn tay lạnh buốt.

- Cô làm sao thế này?

- Chị Bích Huệ thích cậu em trai của anh không?

- Bích Huệ chưa hề thấy mặt Giang Hạo, Hoài nói - Lúc Huệ còn sống, Hạo vẫn còn ở Đài Nam. Mỗi năm ngoái, Hạo mới lên đây học Đại học.

- Cha mẹ anh cũng ở Đài Nam. Vậy thì họ cũng chưa gặp mặt chị Huệ?

- Vâng, chuyện đó tôi tưởng Phong đã biết từ lâu rồi chứ?

- Tại sao chị Huệ quen biết anh hơn năm năm, thời gian dài như vậy mà chị ấy vẫn chưa gặp mặt người nhà anh à? Đan Phong có vẻ thắc mắc - Không lẽ anh không có thời gian đưa chị ấy về Đài Nam gặp gia đình hoặc cha mẹ anh không có cơ hội lên Đài Bắc thăm anh?

Giang Hoài có vẻ ngỡ ngàng. Một lúc mới nói.

- Cô không biết hoàn cảnh chúng tôi bấy giờ. Chúng tôi rất bận rộn. Hoài cố gắng giải thích - Lúc bấy giờ tôi mới thành

lập một nhà xuất bản nhỏ, tôi phải đạp xe đạp đi giao sách, đạp đến độ hai bàn chân sưng phồng lên. Còn chị của cô thì... đi học, tối phải đi làm thêm. Ngoài ra lúc về thật khuya, còn phải phụ tôi biên tập, sửa bài. Chúng tôi rất chật vật, khó khăn. Bận rộn đến độ không có điều kiện để nói đến chuyện cưới nhau. Mãi đến lúc sự nghiệp của tôi khấm khá lên, có đủ tư cách để nói đến chuyện đó thì Bích Huệ lại mất.

Giang Hoài cắn nhẹ môi, cố nén xúc động, một lúc sau mới tiếp.

- Đan Phong, cô khoan vội trách tôi, vì có quá nhiều thứ cô chưa biết.

- Tôi làm sao dám trách anh chứ? Đan Phong ngược nhìn lên - Anh đối xử tốt như vậy với chị Huệ mãi. Vì chị ấy, anh đã phải cô đơn đến bây giờ.

- à! Đan Phong lại thờ dài - Tôi đã quan sát kỹ. Tại sao cả ngôi nhà rộng như thế này, lại không có lấy bức ảnh của chị Huệ? Có phải vì anh không đành lòng đối diện với ảnh? Anh không muốn hồi tưởng, phải không?

Đan Phong thương hại nhìn vào mắt Hoài.

- Tại sao anh lại phải khổ sở như vậy? Hành hạ mình để làm gì chứ? Anh đừng giấu tôi, tôi biết là với chị Huệ, anh yêu chị ấy như nước đổ trong hồ. Nước càng sâu, tình càng đậm. Anh Hoài, anh đừng giấu, anh yêu chị Huệ yêu say đắm, yêu đến độ quên cả chính mình, vì vậy chị Huệ mất đi là coi như anh không còn tìm được hạnh phúc. Ở dưới tuổi vàng chị ấy mà hiểu được chắc không yên tâm đâu.

- Đan Phong! Giang Hoài kêu lên nhưng không nói tiếp được

điều gì, bởi vì lời của Phong đã khiến Hoài xúc động. Hoài cảm thấy như từng tế bào trong cơ thể nhói đau - Phong này, cô đừng nghĩ tốt cho tôi quá nhiều, cô đừng tưởng tượng theo kiểu nhà văn. Thật ra thì tôi không được như vậy đâu.

- Không, anh đừng giấu. - Đan Phong cắt ngang - Chị Bích Huệ gửi cho tôi hàng trăm lá thư Bức nào cũng đề cập đến anh. Vì vậy tôi hiểu anh như hiểu chính bản thân tôi. Anh Giang Hoài anh biết tại sao mấy hôm nay, tôi lại mất tích? Tôi đã lang thang khắp nơi, đến cả Đại Lý xem người ta đánh cá. Tôi làm như vậy là vì tôi sợ anh.

Giang Hoài tái mặt.

- Đan Phong.

- Từ cái hôm tôi đến nhà xuất bản gặp anh là tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Đan Phong cúi mặt nhìn xuống nói: - Tôi đã phải chiến đấu với chính bản thân tôi. Tôi bỏ đi lang thang chỉ vì sợ gặp lại anh. Tôi không phải là con người nhút nhát. Đúng ra tôi phải có đủ can đảm để đối diện với sự thật, nhưng mà không hiểu sao tôi lại hành động như vậy. Mãi đến sáng nay khi tôi trông thấy những con cá dầy chết trong lưới...

Đan Phong ngưng lại, ngược mắt buồn bã nhìn Hoài.

- Tôi mới cảm thấy mình giống như một con cá. Có cả một biển khơi rộng lớn để tôi vùng vẫy. Vậy mà tôi lại không bơi. Tôi chui vào lưới làm gì? Anh Giang Hoài, anh giống như một tấm lưới đó. Thôi thì tôi chịu thua, anh hãy giữ lấy tôi đi.

Giang Hoài dang rộng đôi tay ôm lấy Đan Phong vào lòng, môi chàng kề bên tai nàng xúc động.

- Đan Phong, anh không phải là tấm lưới mà anh là một biển

khỏi; em cứ tự do vùng vẫy như ý em muốn.

- Không. Anh là một tấm lưới rộng lớn. Đan Phong nói một cách cố chấp - Bởi vì anh không hề yêu em mà anh yêu bà chị của em, anh mong đợi chị Huệ hồi sinh và em, em chỉ là một hình ảnh của chị Huệ. Một thứ thế chấp. Anh có biết tình yêu như vậy là xây trên cát không? Rõ ràng anh chỉ là một mạng lưới.

- Ồ! Không. Đan Phong! Em nói như vậy là không công bằng. Anh bảo anh mong chờ một Bích Huệ tái sinh là ý anh muốn nói...

- Thôi đừng nói gì cả. Đan Phong cắt ngang. Nàng ngược mắt long lanh nhìn Hoài - Anh không thể biện minh dễ dàng đâu. Thôi đừng nói là tốt hơn. Anh Giang Hoài, anh yên tâm em sẽ không bao giờ ganh tị với bà chị đã mất của em đâu. Dù biết anh là mạng lưới nhưng em đã tự nguyện nhảy vào.

Đan Phong nhắm mắt lại, đôi môi run rẩy giục:

- Anh hãy hôn em đi.

Đan Phong nói và Giang Hoài không còn phân vân gì nữa, chàng cúi xuống đặt một nụ hôn nồng nàn lên môi người con gái, và chàng hiểu rằng cuộc sống của mình sẽ lại bị xáo trộn. Nhưng, Hoài chấp nhận, một sự chấp nhận sung sướng.

CHƯƠNG 5

Khu nghĩa trang nằm im lìm trên lưng chừng núi, ở vùng phía Bắc, ngoại ô thành phố Đài Bắc.

Trời vẫn thật lạnh. Những đám mây dày vẫn đồn đông ở một góc trời. Mưa bụi bay lất phất làm cho khung cảnh như phủ kín bởi một màn sương màu đục. Gió nhẹ, gió làm mưa như lạnh hơn. Những giọt mưa đọng lại trên lá, trên cành cây hai bên đường tạo thành những giọt buồn. Cái khung cảnh vắng vẻ đó, cái không khí mù sương đó, khiến cho con người dễ thấy lòng miên man cảm hoài.

Dan Phong bước chậm chậm. Trong cái áo mưa đen, một mình đạp chân lên những cái lá khô nằm trên đường mòn, những cái lá sũng nước đã chết, nhưng như vẫn còn rên nhẹ dưới bước chân.

Cuối con đường mòn là dốc núi, có những bậc thang đá dẫn đến khu mộ. Mộ bia sừng sững, nằm ngay ngắn, ngăn nắp, ướt sũng trong mưa. Mọi thứ ở đây yên lặng. Đúng là một nơi an nghỉ, chỉ trừ mùa tảo mộ, còn mọi thứ như bị quên lãng. Con người là vậy. Chết đi rồi có ai nhớ tới đâu? Ngựa xe đèn đuốc, tấm chân tình... tất cả chỉ còn lại những nắm đất buồn tẻ hiu quạnh.

Dan Phong bước đến một ngôi mộ xây kiểu bán nguyệt. Trên mộ bia, không có ảnh, không điêu khắc, không có một lời tán tụng người đã khuất. Chỉ vón vện mấy hàng chữ:

"Đào Bích Huệ tiểu thư chi mộ...Sinh năm 1949...Mất năm 1974...Hưởng thọ 25 tuổi"

Vậy thôi, hưởng thọ 25 tuổi. Mới chỉ sống có 25 năm. Chết quá trẻ, chết trong lúc tuổi đang xuân. Một đóa hoa đang độ nở rộ... Sao lại chết một cách dễ dàng như vậy? Đòi sao éo le và vô tình thế? Đan Phong thở dài. Mở giỏ xách, lấy ra một bó hoa tím. Nàng đổ hết những cành hoa tàn trong bình ra, cắm mấy cánh hoa mới vào. Chợt nhiên Phong thấy lạ, Phong nhớ lần trước ghé qua đây, Phong đã mang lại bó Forget me not, sao bây giờ những cánh hoa tàn kia lại thuộc Bồ Công Anh?

Bồ Công Anh? Sao lại là bó bồ công anh? Đan Phong nhặt những cành hoa héo kia lên. Nó chưa héo lắm, chứng tỏ hoa cũng không phải đã mang đến lâu lắm rồi. Ai đây? Ai mang lại đây? Ngoài nàng ra, còn ai là người biết thương cánh hoa bạc mệnh như vậy chứ?

- Chào cô, cô mới đến à?

Có tiếng chào làm Phong giật mình, quay lại. Lão Triệu phụ trách nghĩa trang đang bước tới với cái lưng gù. Lão nhìn nàng với nụ cười nhăn nheo. Trong những tháng ngày buổi giá này, làm bạn với những nấm mộ cô đơn kia hẳn chỉ có lão và một vài người còn biết nhớ thương kẻ đã khuất thôi.

- Dạ chào ông, tôi mới đến. Ông vẫn khỏe chứ? Đan Phong nói và mở ví lấy hai trăm bạc dúi vào tay lão - Sao lúc này chứng đau phong thấp còn giày vò ông không? Phải đến khám bác sĩ thường xuyên đấy.

- Cảm ơn cô, cảm ơn cô nhiều lắm. Ông già vội vã chấp tay cung kính. Ông đỡ lấy bình hoa trên tay Phong đi lấy nước, xong mang lại nói - Tôi lúc nào cũng làm đúng theo điều cô

dẫn dò, cô thấy đấy, ngày nào tôi cũng quét dọn ở đây thật sạch sẽ.

- Cảm ơn ông. Đan Phong nhìn xuống những cánh hoa Bồ Công Anh dưới đất, suy nghĩ - Mấy hôm trước có ai đến đây phải không?

- Vâng. Lão Triệu vồn vã và nói - Một người đàn ông. Ông ấy đến đây thay hoa trong bình. Đứng một chút rồi mới bỏ đi. Hôm ấy mưa cũng khá to Ông ấy ướt sũng cả người.

- Dáng người ông ta ra sao?

- Dáng người à? Lão Triệu khựng lại như để suy nghĩ - Tôi chỉ nhớ là ông ấy cao lớn, không cao tuổi cho lắm.

- Trước khi tôi tới đây, ông ấy có thường xuyên ghé không?

- Có chứ, ông ấy cũng thường ghé qua lắm. Mà lúc nào cũng chỉ là một bó Bồ Công Anh. Đứng một lúc rồi về, có lẽ ông ta... không có tiền nhiều...

- Tại sao ông nói vậy?

- Bởi vì hoa Bồ Công Anh là một loài hoa hết sức rẻ tiền, không cần mua chỉ ghé dọc vệ đường hái một chút cũng có cả bó. Đó cô thấy dưới chân núi không? Không chừng ông ta hái dưới chân núi chứ chưa hẳn là đã mua.

Đan Phong yên lặng, suy nghĩ. Mưa lất phất. Mưa làm ẩm ướt cả cái khăn vừa mang ra. Rất lâu, Phong mới như sực nhớ ra lão Triệu còn đứng cạnh, nài nỉ nói:

- Thôi ông đi vào nhà đi, đứng ở đây một hồi ướt cả người rồi bệnh hành. Tôi sắp về rồi đây.

- Vâng, chào cô.

Lão Triệu nghe lời ngay. Thật ra thì mưa gió thế này đối với lão là một cực hình. Trừ những trường hợp bất đắc dĩ, lão mới ra ngoài. Lão quay lưng chậm rãi bước, Đan Phong nhìn theo... Bất giác cảm xúc dâng trào. Một ngày nào đó rồi ông ta cũng sẽ nằm xuống, để làm bạn với những người đã ở đây. Lúc đó ai sẽ là người đốt nén hương? Cuộc đời là như vậy. Sống là phải chết. Mở mắt chào đời có nghĩa là bắt đầu cái sống. Mà như vậy có nghĩa là đang hướng tới cái chết đó ư? Rồi một ngày nào đó sẽ đến tạ Bấy giờ ai sẽ là người tế mộ? Người thăm viếng, đốt hương sưởi ấm? Đan Phong đưa mắt nhìn khắp những tấm mộ bia lạnh lùng. Giờ này chẳng còn gì hết, ngoài tiếng gió thổi, tiếng mưa. Bất giác Phong nhớ đến mấy câu thơ cổ: "... Khi xuân tàn hoa tạ, là lúc hồng nhan nhạt phái, xuân đã qua và hồng nhan đã mất, hoa rơi, người khuất có ai hay?... "

Đan Phong nghĩ ngợi mà thấy lòng man mác buồn. Ta rồi sẽ ra sao? Đứng trong mưa gió như vậy thật lâu, Phong mới sực nhớ lại thực tại. Nàng nhìn xuống đất. Gió đã cuốn những cánh Bồ Công Anh rải đầy bốn phía. Bất giác, Đan Phong nắm chặt nắm tay lại.

- Chị Bích Huệ. Chị có linh thiêng xin hãy giúp em. Hãy cho em nhiều nghị lực.

Nhìn lên, ngôi mộ vẫn lạnh lùng, vẫn yên lặng. Gió vẫn thổi. Phong lại thở dài. Nhìn thêm ngôi mộ một chút, hoa Bồ Công Anh rải khắp mọi nơi. Ai đã mang hoa đến? Ai viếng mộ? Ngoài anh ấy ra, còn ai khác nữa không? Nhưng mà tại sao anh ấy lại đến một mình? Tại sao không rủ nàng theo? Vậy thì có nghĩa là anh ấy đã đến nhưng không dám rủ nàng.

Nhưng tại sao vậy? Có cái gì cần rút ư? Xấu hổ ư? Không dám cùng Phong đối diện với vong hồn của chị Bích Huệ? Chị Bích Huệ. Đan Phong gọi thầm trong lòng. Chị có linh thiêng chị hãy giúp em, làm sáng tỏ mọi thứ. Em yếu đuối và không biết gì cả...

Gió thổi mưa rơi, ngôi mộ vẫn lạnh lùng, vẫn không trả lời. Cuối cùng, Phong quay người, bỏ đi.

Một tiếng đồng hồ sau, Phong đã có mặt trong quán cafe Ly cafe đen bốc khói trước mặt, Phong ngồi đấy, tựa người vào nệm. Mắt đăm đăm ngắm bình hoa hồng trước mặt. Những đóa hoa hồng vừa hé nhụy. Thỉnh thoảng Phong lại nhìn vào đồng hồ. Nàng như chờ đợi một điều gì.

Một lúc sau, có một thiếu phụ bước vội vã vào quán nhìn quanh. Cuối cùng như đã nhìn ra, bà ta bước tới bên Phong với nụ cười. Phong vội đứng dậy kéo ghế.

- Mời chị ngồi, chị Bình. Thật khó khăn mới gặp được chị. Mời chị. Ăn gì nhé?

- Thôi khỏi. Thiếu phụ vừa cởi áo khoác ngoài vừa nói. Cô ta mặc bên trong một cái áo hồng với váy đen. Thân hình đầy đặn quý phái.

- Tôi đang ở thời kỳ ăn kiêng, cô đừng làm tôi phá giới, cho tôi một ly cà phê đen được rồi. Cô biết không ở tuổi của chúng tôi, dễ mắc chứng béo phì lắm đấy.

Đan Phong cảm khái.

- Chị cùng tuổi với chị Bích Huệ của tôi, nếu bây giờ mà chị tôi còn sống, không biết bà ấy có tròn trịa được như chị không?

Người đàn bà tên Bình lấy thìa quậy quậy ly cafe rồi ngược lên nhìn Phong.

- Cô Đan Phong. Tôi thấy cô cứ mãi nghĩ đến bà chị của cô. Chuyện gì qua rồi cho nó qua luôn đi. Buồn làm gì cơ chứ? Có ích lợi gì? Tôi biết hoàn cảnh cô, tôi rất cảm thông. Hai chị em, mất cha từ nhỏ, mẹ lại bước thêm một bước, coi như hai chị em sống đùm bọc lẫn nhau. Nhưng mà, người chết thì cũng đã chết rồi, người sống phải sống vui vẻ chứ? Đan Phong, cô nói đi. Bây giờ cô cần gì nào? Cô muốn hỏi gì cứ hỏi. Hỏi ngay đi. Hôm nay tôi bận, không có nhiều thì giờ. Ông nhà tôi đi làm sắp về. Giao nhà với hai đứa con nhỏ cho người làm, tôi không yên tâm lắm...

Đan Phong vội nói:

- Tôi sẽ không làm mất thì giờ của chị nhiều đâu, Chị Bình! Tôi chỉ định hỏi chị một câu.

- Tất cả những gì tôi biết tôi đã kể hết cho cô biết. Chị Bình hớp một hớp cafe chau mày nói. - Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi không còn liên hệ với bạn bè kể cả Bích Huệ. Bây giờ ai cũng có công việc. Người thì lo thủ tục ra nước ngoài tiếp tục học, người thì lo công ăn việc làm. Chẳng ai rảnh đâu mà liên hệ nhau. Và lại Bích Huệ lại nghỉ học ngay khi đang học năm thứ ba...

- Sao thế? Đan Phong giật mình - Chị ấy nghỉ học giữa chừng. Như vậy là chưa tốt nghiệp đại học?

- Ủa tôi không nói chuyện đó cho cô nghe sao? Chị Bình cũng ngạc nhiên - VẬY mà tôi tưởng đã kể cho cô nghe rồi chứ.

- Chưa, chị chưa nói. Đan Phong nhìn thẳng bình hoa hồng

trước mặt - Chị có biết tại sao chị Bích Huệ em nghỉ học không?

- Tôi không biết, thật sự không biết. Chị Bình chống tay lên trán, có vẻ buồn bực - Cô Đan Phong, nếu sớm biết cô thắc mắc thế này, hẠch hỏi đủ thứ thế này thì lúc cô viết thư từ bên Anh về hỏi, tôi đã không nói gì hết.

- Chị Bình, tôi biết là chị sẽ không bao giờ làm như vậy. Đan Phong xúc động nói - Chị là người bạn thân nhất của chị Bích Huệ em, em xem chị như chị ruột em. Và em biết chị cũng xem em như ruột thịt.

- Khổ thật. Chị Bình mắng yêu - Không làm sao ghét hay bỏ mặc cô được. Lúc em còn ở đây, chị và Bích Huệ là đôi bạn thân nhưng từ khi cô ra nước ngoài thì Bích Huệ đã thay đổi.

- Thay đổi thế nào?

- Bích Huệ xa lánh bạn bè. Trở nên nhạt nhẽo hơn. Đan Phong, tôi đã nói với cô rồi, muốn biết rõ về Huệ, không có cách nào hay hơn là đi hỏi ông bạn của cô ấy. Bấy giờ Huệ yêu say đắm anh chàng sinh viên ở Trường đại học T. Họ lúc nào cũng ở cạnh nhau. Họ xa lánh hết mọi người. Cô biết không, bấy giờ có một anh chàng sinh viên khác là Triệu Mục Nguyên cũng mê cô ấy như điên đảo.

Đan Phong chau mày?

- Triệu Mục Nguyên?

- Vâng. Đó là một sinh viên ở ngành thể dục thể thao mà Bích Huệ gọi là "Kinh kong" đấy. Bấy giờ thì ông ấy đã lập gia đình. Cách đây không lâu tôi có gặp ông. Cô có biết không, ông ta có một bà vợ thật nhỏ nhắn. Chỉ đứng tới nách ông ấy.

Đan Phong cần nhẹ môi.

- Ông Triệu Mục Nguyên. Thế chị có địa chỉ của ông ấy không? Chị cho em biết đi?

- Đan Phong này - Chị Bình chợt ngăn lại - Tại sao cô phải tìm tới từng người quen cũ của Huệ? Và lại, ông ấy bây giờ đã lập gia đình. Người ta đang sống hạnh phúc vui vẻ. Không lẽ cô đến đây rồi không nhắc chuyện cũ. Cô biết làm như vậy là phá hoại hạnh phúc gia đình người khác không? Khơi lại chuyện chồng người ta đã từng mê một người đàn bà khác là không phải. Đan Phong, cô cần suy nghĩ lại. Đừng có hành động dại dột như vậy. Tôi dám bảo đảm với cô một điều là cái chết của Bích Huệ chẳng liên hệ chút nào với anh Nguyên cả.

Đan Phong nhẫn nại.

- Thôi được, chị nói tiếp đi!

- Nói cái gì chứ? Chị Bình ngạc nhiên hỏi. Rồi nhìn vào đồng hồ chị nói - Thôi bây giờ tôi phải về còn phải làm cơm tối cho chồng con nữa, đàn bà là như vậy đó, Có chồng rồi là không còn tự do gì cả.

- Chị Bình! Đan Phong kêu lên, nhìn Bình với đôi mắt thật buồn - Có phải chị định chạy trốn, chị không muốn trả lời em? Đúng rồi, chị đâu còn là chị Bình ngày xưa của em nữa đâu?

Giọng nói của Phong làm người đàn bà tên Bình xúc động. Bà ta quay lại, nắm lấy tay Phong. Một thứ tình cảm mềm yếu của người mẹ và của người chị tràn ngập trái tim. Bình vội nói.

- Đan Phong, em đừng nói như vậy. Em xem kìa, vừa nhận được điện thoại của em là chị đến đây ngay. Đó em thấy không? Chị vẫn là chị Bình ngày nào của em mà, chị Bình mà ngày xưa đã cùng Bích Huệ đưa em đi chèo thuyền trên hồ đấy? Thôi được rồi, Đan Phong, hình như em nói là em muốn hỏi chị thêm một điều gì phải không? Em hỏi đi?

- Chị có nhớ là ngày xưa... chị Bích Huệ của em thường hay viết nhật ký chứ?

- Vâng.

- Thế sau khi chị ấy qua đời, những quyển nhật ký kia ở đâu, chị biết không?

Chị Bình chau mày.

- Không biết. Có thể ở đằng nhà bạn trai của cô ấy. Em biết đấy, sau khi Bích Huệ qua đời, mọi thứ đều được người bạn của cô ấy mang đi cả.

Đan Phong gật gù, lấy một cánh hồng trong bình ra ngắt từng cánh hoa một cánh vô ý.

- Tôi cũng đoán như vậy.

- Thôi vậy chị đi nhé? Cô Bình đứng dậy, nhìn Phong - Thế còn em? Em chưa đi à?

- Em muốn ngồi lại đây một chút - Đan Phong ngồi buồn nói - Em cảm ơn chị, chị Bình, chị đã cho em biết nhiều thứ.

Bình vỗ nhẹ lên vai Đan Phong như thể an ủi cô em gái. Rồi nàng cúi xuống nói nhỏ.

- Đan Phong, chị muốn khuyên em một điều, em có thích

nghe không?

- Chị cứ nói.

- Đừng vui đầu vào chuyện tìm hiểu chuyện của Bích Huệ. Dù gì cô ấy cũng đã mất. Nếu mà em có tìm được nguyên do vì đâu Bích Huệ tự sát, thì cô ấy cũng không thể sống lại được. Thôi chuyện gì đã qua hãy cho nó qua luôn đi. Đan Phong, em biết không, lúc còn sống, Bích Huệ đã làm tất cả vì em. Nếu bây giờ mà Huệ biết được vì cô ấy mà em khổ tâm, thì chị sợ là Huệ nó không vui được đâu.

Đan Phong im lặng. Mắt đăm đăm nhìn những cánh hoa hồng đã bị xé toí. Nàng cứ ngồi đấy, hai tay liên tục xé hoa, hết hoa đến lá. Bình nhìn Phong, chột thờ dài.

- Nếu ngay từ đầu Bích Huệ chịu cùng em sang Anh, thì có lẽ mọi chuyện đã không xảy ra. Em thấy đấy. Mọi chuyện đều do định mệnh an bài. Thôi thì chấp nhận vậy.

Đan Phong bậm môi.

- Tất cả những gì xảy ra ngoài ý muốn đều đổ lỗi cho định mệnh. Em thì không đồng ý. Tự sát không phải là định mệnh. Con người khi lâm vào tình cảnh đau khổ cùng cực, không biết sống nữa thì mới buông xuôi cuộc đời. Mới tìm đến cái chết.

Bàn tay của Phong không ngừng xé nát những cánh hoa đã bị tả toí, nàng lại tiếp:

- Cũng lạ thật. Tại sao luật pháp của con người lại không kết tội kẻ đã phụ rẫy? Tại sao trong tai nạn giao thông, tài xế làm chết người là bị kết tội. Còn trong tình yêu, kẻ đưa đến cái chết của người khác dưới hình thức tự vẫn lại bình yên? Họ

cũng có tội đấy chứ?

Chị Bình vỗ nhẹ lên vai Phong.

- Phong này, em lại nghĩ vớ vẩn. Em phải hiểu là luật pháp chỉ kết tội con người được dựa trên hành vi của kẻ gây tội. Còn vấn đề tình cảm là một vấn đề khác. Em hiểu chứ?

Đan Phong không đáp. Mắt đăm đăm nhìn những cánh hoa tàn. Chị Bình đứng lại một chút rồi nói:

- Thôi chị đi trước nhé!

Và bà ta bỏ đi. Đan Phong ngồi đấy nhìn theo, nàng ngồi bất động như vậy mãi đến lúc đèn trần trong quán cà phê bật sáng, Phong mới đứng dậy, bước tới bàn điện thoại công cộng quay số.

- Ồ, anh Giang Hoài phải không? Đan Phong đây.

- Đan Phong à? Giọng của Giang Hoài như reo vui bên kia đầu dây - Em ở đâu đấy? Tại sao cứ biến mất luôn vậy? Sáng đến giờ anh gọi dây nói cho em nhiều lần mà không gặp.

- Em đang ở trong một quán cà phê "Tri âm", anh biết quán đó chứ?

- Không biết. Ở đường nào?... Đường Sĩ Lâm à? Em đến đấy làm gì vậy?

- Em ở đây chờ anh. Đan Phong đưa tay lên nhìn đồng hồ lại tiếp - Bây giờ em ở đây chờ anh thêm nửa tiếng, nếu anh không đến, là coi như em không đợi đấy nhé.

- Ồ...

Dan Phong gác máy, trở về chỗ ngồi cũ, nàng gọi thêm ly cà phê Đốt một điếu thuốc ngồi chờ. Những cánh hoa xé nhỏ vung vãi trên bàn vẫn còn đó. Phong thuận tay nghịch lấy. Nàng xếp chúng thành hình quả tim, rồi lồng vào bên trong một hình chữ thập. Phần còn lại Phong lại xếp thêm hai quả tim nữa, lại thêm hai chữ thập khác. Phong dụi tắt tàn thuốc. Hình như có cái bóng dọi xuống bàn. Phong ngẩng lên bắt gặp ngay Giang Hoài. Chàng đang nhìn nàng với ánh mắt dò la.

- Em đã xem qua loại phim trinh thám SS 007 chưa?

Dan Phong không hiểu.

- Rồi sao?

- Trong loại phim này, họ chế được cái máy theo dõi.

- Để chi vậy?

- Nếu có, anh sẽ mua một cái gắn lên người em. Lúc đó, em có đến đâu, anh cũng đều biết. Vì em biết không, em như một cánh chim, em cứ bay mãi, anh không biết đâu mà tìm.

Dan Phong đứng dậy nói.

- Thôi ta ra ngoài đi, này giờ em ngồi đây khá lâu rồi.

Giang Hoài nhìn hai ly cà phê trên bàn, hỏi.

- Em không phải đến đây một mình à?

- Hà? - Phong nhú mào, nhìn xuống bàn, chợt hiểu ra - Ồ, ban này em ngồi đây với một người bạn trai nhưng nói chuyện một chút anh ấy bỏ đi. Em ngồi đây một mình, buồn quá, chợt nhớ đến anh, nên gọi anh đến. Sao vậy, thỏa mãn tò

mò chưa?

Giang Hoài thở dài đứng dậy.

- Chỉ cần gặp được em là... anh không còn bức dọc vì chuyện gì nữa cả.

Dan Phong liếc nhanh Hoài.

- Anh môi mép lắm. Đúng như điều chị Huệ đã nhận xét. Anh thông minh, có tài, ăn nói khéo... Những người đàn ông như vậy rất nguy hiểm với phụ nữ.

- Vậy ư? Hoài nắm tay Phong bước ra khỏi quán. Vừa đi vừa nói - Anh thì nghĩ ngược lại, anh thấy em mới thật sự là nguy hiểm.

- Tại sao?

- Vì em là một con cá!

- Nghĩa là gì?

- Em có nhớ hôm trước em đã từng nói với anh. Cá là một sinh vật thật kỳ lạ. Trên người nó có hàng trăm hàng ngàn cái vây. Mỗi cái vây là một hạt kim cương. Nó tỏa sáng nó tạo ra màu sắc, nó lội trong nước như một vũ sự Nhưng nó cũng bơi rất nhanh, ta không làm sao chụp bắt hay giữ được nó. Cá cứ như vậy tung tăng từ sông nhỏ ra sông lớn ra biển cả. Nó bơi khắp mọi nơi và ta thì khó biết hướng nó sẽ đến bao giờ.

Dan Phong chớp chớp mắt. Bóng tối không cho thấy rõ thay đổi trên khuôn mặt của nàng, nhưng hình như có một hạt mưa rơi trên má Phong. Phong chợt đưa tay ra nắm lấy tay Hoài.

- Vậy thì anh hãy giữ chặt lấy, anh đừng để nó bơi ra biển nữa. Mà chưa hẳn nó đã chịu bơi đi.

Hai người đã ra đến cửa, Phong đứng do dự.

- Hay là ta thả bộ đi Trời mưa lất phất thế này đi trong mưa cũng là một cái thú.

- Được đi bên em đã là một cái thú rồi.

- Thế còn đi bên cạnh chị Huệ thì sao?

Mặt Hoài như tái đi.

- Đan Phong. Anh mong là... từ đây về sau em đừng nhắc...

- Đừng nhắc đến chị Huệ phải không?

Phong ngẩng lên. Hoài có vẻ đau khổ. Đôi mày chàng đang chau lại, chàng có vẻ đang giằng co.

- Không. Em cứ nhắc đi. Muốn em không nhắc đến là một chuyện bất công. Dù gì cô ấy cũng là chị ruột của em. Ở đây chúng ta ai cũng đều yêu cô ấy. Vả lại, dù gì thì Bích Huệ cũng là người môi giới, giúp ta quen nhau. Không có Huệ, anh đã không có em.

Tim Phong chợt nhói đau. Có một cái gì giận dữ trong lòng. Cái giận lan ra, căng cứng từng tế bào.

- Thà anh là anh rể tôi, chứ tôi không muốn chị Huệ là người môi giới. Đan Phong nghẹn giọng nói. Nàng không dẫn được cảm xúc - Không lẽ anh mong là chị Huệ chết đi, để anh có được cơ hội làm quen với tôi ư? Anh rõ ràng là một con vật tàn nhẫn, vô tình, phụ bạc... anh...

Dan Phong không còn nói được, nàng vụt bỏ chạy về phía bờ suối. Giang Hoài ngăn ra, nhưng cũng tỉnh lại nhanh chóng. Chàng đuổi theo.

- Đan Phong!

Trời nắng nhưng lại có mưa. Phong chạy trong mưa. Mái tóc nàng, vạt áo nàng bay bay trong gió. Phong không ngoảnh lại. Phải mấy giây Hoài mới đuổi kịp Phong.

- Đan Phong! Hoài chụp được tay Phong, chàng kéo lại, đau khổ - Em muốn anh phải làm sao bây giờ? Anh phải trung thành với tình yêu của Bích Huệ, không được yêu em? Hay là yêu em và quên lãng Bích Huệ chứ?

Dan Phong đứng lại, quay sang nhìn Hoài. Họ đang dừng chân dưới mái hiên của Viện Bảo Tàng. Bóng những cái cột lớn nằm ngã song song trên đất. Khuôn mặt của Phong xanh xao. ánh mắt ngơ ngác có một chút sợ hãi.

- Em đã nói rồi. Em sợ anh, anh Hoài, tại sao anh không xa lánh em một chút chứ?

- Em sợ anh thật à? Giang Hoài chưa xót nhìn Phong - Tại sao em lại sợ? Tình yêu của anh nguy hiểm lắm ư?

Dan Phong úp mặt vào ngực Hoài.

- Em như một cánh hạc ở trên ngọn cây cao. Đan Phong run giọng nói - Em không phải là cá, em chỉ là một cánh hạc cô đơn phiêu bạt giữa mây trời thôi.

- Đừng sợ, Đan Phong ạ. Giang Hoài trầm giọng nói - Anh biết em đã mệt mỏi. Mấy năm qua, em sống như một kẻ không nhà, không có người thân. Sống như thế mệt mỏi lắm

em ạ.

Giang Hoài vuốt nhẹ lên lưng Phong, vỗ về.

- Em đừng bay nữa, em cần một nơi nghỉ ngơi. Em cần một cái tổ ấm.

- Con chim phiêu bạt không có tổ. Đan Phong đẩy Hoài ra, nàng bước tới ngồi cạnh trụ đá và lẩm bầm đọc bài thơ quen thuộc: "Hạc đậu trên cành cao, gió lay cành cây nhỏ. Hạc lại tung cánh bay. Về đâu trời bâng bạc... ?"

Giang Hoài bước tới, nắm lấy đôi tay Phong, đôi bàn tay nhỏ run rẩy, chàng nói.

- Cánh hạc phiêu bạt đã quay về quê hương, núi sông cỏ cây một màu mến nó. Vì vậy Đan Phong ạ, em đừng tự dằn vặt mình. Anh có cảm tưởng như lúc nào em cũng như muốn trốn lánh. Em sợ anh ư? Không đâu, anh hứa với em là, anh sẽ mang đến hạnh phúc, và cảm giác bình yên cho em. Hãy cho phép anh yêu em, hãy cho phép anh được che chở, bảo vệ em nhé!

Đan Phong chớp mắt. Cẩn nhẹ môi. Lệ đã nhòe ra mị Hoài không còn chịu được, chàng xiết chặt Phong vào lòng. Hôn lên những giọt nước mắt đó. Chàng không muốn thấy Phong khóc.

CHƯƠNG 6

Trời tháng ba, trời của mùa xuân, trời của nắng chan hoà.
Tiếng hát bay bổng trong nắng.

"Nắng tháng ba nhạt nhòa

Hoa đỗ quyên nở bên sườn núi.

Hoa đỗ quyên nở bên bờ suối.

Đẹp là đẹp làm sao... "

Giang Hạo nằm dài trên bãi cỏ, mắt ngược nhìn lên bầu trời xanh với những đám mây trắng bông bành. Giọng hát của Hiếu Sương thánh thót như tiếng chuông. Hạo đặt chồng vò gối đầu, hết nhìn mây trắng lại nhìn lên những cành cây đang lay động trong gió. Vâng, trời tháng ba nhạt nhòa. Trời tháng ba trong xanh. Không có gì đẹp hơn, tuyệt vời hơn. Tháng ba là tháng của mùa xuân, của tuổi trẻ, của vui chơi và của riêng Giang Hạo.

Gần đấy, một con suối đang chảy róc rách, tiếng nước chảy tạo thành những âm điệu nhịp nhàng, Hạo lại nghiêng người qua một bên, ngắm Hiếu Sương đang đứng thả câu. Cô gái đi chân trần, ống quần vén cao để lộ làn da trắng. Cô ta đang đứng trên một tảng đá to, cái nón rom trên đầu vừa đủ che khuất cái mái tóc ngắn ngắn, khuôn mặt lúc nào cũng ửng hồng, khuôn mặt yêu đời có đôi mắt sáng. Trong cái áo sơ mi hoa đỏ, cái áo mà lúc nào cũng không cài đủ nút. Vạt áo cũng

không bao giờ thả xuôi. Nó được thắt thành nút, khiến mỗi lần cô gái cúi xuống lại để lộ một khoảng da trắng trên lưng. Giang Hạo phải kiềm chế lắm mới không nghịch tay nghịch chân trên đó.

Hiếu Sương không phải là một tay thợ câu giỏi, cũng không thuộc loại người nhẫn nại. Vì cô nàng không chờ được cái phao lay động, cứ cách mấy giây là lại giở cần câu lên một lần, giở lại không có kỹ thuật, mỗi lần lại hất tung cần câu lên, chực lần là hết tám lần lưỡi câu vướng cành cây và mỗi lần như vậy là lại cầu cứu Giang Hạo. Con chó nhỏ Cầu Tuyết lúc nào cũng bênh vực chủ. Mỗi lần như thế là nó lại sủa "gâu gâu", nó làm dậy làng dậy xóm. Giang Hạo nghĩ thầm, may là ở trong con suối này không có cá, chứ nếu có chắc chúng cũng hoảng sợ bỏ chạy hết tron.

Rồi có một lúc, Hiếu Sương thật yên lặng, rõ ràng là cô ta đang tập tánh nhẫn nại, đứng trên tảng đá với cần câu trên tay, cô ta bắt đầu hát khe khẽ, con chó nhỏ thì nằm phục một bên, hình như nó cũng đang lắng nghe. Giang Hạo nhìn bức tranh "Mùa xuân câu cá bên suối" mà lòng thấy lâng lâng. Chàng chợt thấy thật hạnh phúc. Hạo nằm yên lắng nghe, rồi chàng cũng nghe được lời hát của Hiếu Sương, đó là một bản nhạc đang thịnh hành, nhưng đã được sửa đi lời hát:

"Cá ơi, cá hãy lắng nghe ta

Mồi rất ngon đừng bỏ qua nghe

Cá ơi. Cá hãy nghe ta nói

Mau cắn câu đừng đi đâu ca?

Cá ơi, cá hãy nghe lời ta

Bằng không ta không còn kiên nhẫn nữa"

Giang Hạo cố nín cười. Những lời hát ngô nghĩnh kia, ngây ngô làm sao đấy, nhưng rồi chàng cũng không cười nổi vì hình như những lời hát thô kệch kia đã làm cho ông trời cảm động. Ông ta đã móc cá vào lưỡi câu cho Sương. Cái cần câu bị kéo mạnh, Hiếu Sương phải hét lên.

- Ồ, không được rồi, cá đã cắn câu! Cô gái cuống quýt giữ chặt lấy cần câu.

Giang Hạo ngồi bật dậy, vừa kịp lúc thấy Sương đưa cao cần câu lên. Một con cá thật to, có vây trắng đang lủng lẳng treo ở đầu lưỡi câu, Hạo không dám tin ở mắt mình, chàng cũng căng thẳng hết.

- Hiếu Sương cầm chặt cần câu nhé. Đừng để cho nó thoát.

- Ồ, không được đâu! Hiếu Sương hét lớn - Một con cá, rõ ràng là có một con cá, đấy anh thấy không. Ối! Không được rồi, nó nặng quá! Giang Hạo giúp một tay đi, mau lên!

Hiếu Sương giữ chặt cần câu. Con cá đang vùng vẫy. Cần câu bị cong lại. Trong khi chú cún con lại có vẻ thích thú, nó nhảy tót nhảy lui quần trên sân cỏ, sủa gâu gâu.

- Gắng giữ chặt đi Hiếu Sương. Giữ chặt nhé!

Giang Hạo chạy nhanh tới. Chàng phóng ngay lên tảng đá, muốn giúp Hiếu Sương giữ cần câu nhưng không ngờ tảng đá lại chông chênh dưới sức nặng của Giang Hạo, nó chúi đầu xuống đẩy Hiếu Sương văng xuống nước, Hiếu Sương hét lớn.

- Trời ơi! Cá đòi đổi mạng tôi kìa!

"ùm"! Hiểu Sương đã văng xuống nước, nước bắn lên tung tóe. Giang Hạo vội vã buông cần câu chụp lấy Hiểu Sương định kéo cô gái lên bờ, không ngờ Hiểu Sương lại giữ chặt lấy tay Giang Hạo, không những giữ mà còn kéo mạnh làm Giang Hạo chỉ kịp hét lên một tiếng: "Ồi" là Giang Hạo văng tõm xuống nước theo. Hạo lồm cồm ngồi dậy, may là nước chỉ sâu đến gối, chàng quay sang kịp thấy Hiểu Sương ướn như chuột, đứng dưới nước, vỗ tay cười. Hạo bất mãn.

- Người ta có lòng tốt cứu cộ Cô lại lôi cả người tôi xuống nước?

Hiểu Sương nghiêng nghiêng đầu.

- Ồ, thế mới gọi là có phước cùng hưởng có họa cùng chia chứ?

Giang Hạo trừng mắt nhìn Hiểu Sương vừa tức vừa thấy buồn cười. Chàng chưa kịp nói gì, thì chợt nghe Hiểu Sương hét lớn.

- Chết rồi! Con Cầu Tuyết! Con Cầu Tuyết sắp chết chìm rồi.

Hạo nhìn theo, mới thấy con cầu Tuyết đang ngụp lặn trong nước, hình như nó đang đuối theo cái cần câu. Đôi chân cụt ngắn của nó đang quạt quạt trong nước. Thế này thì làm gì có chuyện chết đuối. Nhưng Giang Hạo cũng bị ảnh hưởng bởi tiếng hét của Hiểu Sương, chàng chạy vội ra bờ suối, bế con chó lên, chó ta có vẻ không hài lòng, nó nhìn theo cái cần câu sủa: gâu gâu! Gâu gâu.

Tất cả bước lên bờ. Bây giờ thì người nào cũng ướn như chuột. Con chó có vẻ lạnh, nó nhảy khỏi tay của Hạo, lăn xuống bãi cỏ sười ẩm. Hạo nhìn Hiểu Sương. Cô bé chống nạnh hất

hàm.

- Sao? Bây giờ anh tính sao?

Giang Hạo không hiểu, nhưng giục Sương.

- Chúng ta có mang theo áo quần, bây giờ thay áo đi, ở đây cũng không ai trông thấy đâu mà sợ.

Nhưng Hiểu Sương trừng mắt.

- Uớt hay không với tôi không thành vấn đề. Tôi chỉ hỏi anh tính sao đây?

- Tính sao là tính sao?

Hiểu Sương giậm chân.

- Cái con cá của tôi đấy? Anh có biết đây là con cá duy nhất trong đời tôi câu được hay không? Vậy mà anh để cho nó chạy thoát, anh phải đền con cá cho tôi mới được!

Giang Hạo đưa tay vuốt lấy tóc.

- Phải làm sao bây giờ? Cá thì đã thoát, ở đâu tôi có mà đền cho cô? Cái này lỗi cũng ở cô thôi. Cầm cần câu cũng không biết cách cầm, vậy mà đòi đi câu cá.

- Anh trách tôi à? Anh định nói ngược ư? Hiểu Sương tỏ ra giận dữ - Anh đền hay không thì nói đi. Anh có biết là tôi đã bỏ ra hết bao nhiêu công sức không? Tôi vừa phải nhẫn nại, vừa phải hát để dụ khị nó mới cắn câu. Còn anh? Anh giả vờ như phụ giúp tôi. Chứ thật ra thì anh muốn giúp cho con cá nọ thoát thân. Không những thế anh còn đẩy tôi xuống nước. Suýt chút nữa tôi đã chết chìm.

- Trời ơi! Sao cô lại tả oán tôi dữ thế? Giang Hạo cắt ngang rồi lại làm lành - Thôi đừng ồn ào nữa, rõ ràng là bây giờ tôi biết trong suối có cá rồi. Tôi sẽ câu một con khác đền cho cô.

Hiếu Sương đẩy Giang Hạo về phía bờ suối.

- Đấy. Giỏi thì đi câu đi! Câu đi.

Giang Hạo vừa bước, nhưng như sức nhớ ra, hỏi.

- Không có cần câu rồi lấy gì câu?

Hiếu Sương ngang bướng.

- Cái đó tôi không biết. Chuyện đó là của anh.

Giang Hạo quay lại nhìn Sương. Cô gái có đôi mắt to đen, có đôi môi đỏ ngrich ngòm, bộ quần áo ướt đang bó chặt vào người để lộ những đường nét nảy nở hấp dẫn. Hạo vội quay mặt đi nói:

- Cô đi thay áo nhanh lên kéo bệnh đấy.

- Chuyện đó không dính dáng gì đến anh.

- Tôi bảo cô phải đi thay quần áo ngay, bằng không, không biết trách nhiệm sẽ thuộc về ai nữa.

Hiếu Sương tròn mắt nhìn Hạo.

- Anh nói vậy là sao? Tôi không hiểu?

Hạo bực quá hét lớn.

- Tôi bảo đi thay quần áo đi. Nghe không?

Tiếng hét của Hạo làm Sương sợ hãi. Cô bé liếc nhanh rồi

không dám cãi. Với lấy túi xách, lấy cái quần Jean và một cái áo khoác có mang theo, Sương vội vã chạy ra phía sau tầng đá, vừa đi vừa nói:

- Tôi đi thay đồ, cấm anh không được nhìn lén đấy nhé!

Giang Hạo lâu bầu cái gì đó trong miệng rồi nằm dài xuống cỏ, hướng mắt lên nhìn bầu trời xanh có mây trắng.

Đột nhiên phía sau tầng đá có tiếng hét to, chàng vội vã ngồi bật dậy. Chỉ nghe tiếng thét tiếp đó của Hiếu Sương.

- Ôi. Anh Hạo ơi! Có con rắn! Có con rắn đây này!

Giang Hạo chạy vội đến, chỉ kịp nhìn thấy phần vai trần trắng bóc của cô gái, riêng phần ngực của Hiếu Sương đã được che kín bởi cái áo khoác trên tay.

Cô gái lại hét tiếp.

- Anh đừng đến đây, tôi chưa mặc áo mà.

Giang Hạo đứng khựng lại, đỏ mặt. Chàng quay người về hướng khác.

- Tôi phải làm sao đây? Nhưng mà rắn nó đã cắn cô chưa? Cô bước ra đây đi.

- Ồ! Hiếu Sương thờ nhẹ, giọng lúng túng - Ồ! Tôi đã nhìn lầm. Một sợi dây thừng mà tôi tưởng lầm là con rắn.

Giang Hạo quay lại, vừa kịp thấy Hiếu Sương kéo dây kéo quần lên, chàng bỗng đưa tay kéo mạnh, làm Sương ngã vào vòng tay chàng. Mắt Hạo đỏ lửa, chàng nhìn chăm chăm vào người con gái.

- Này cô bé, không cần biết là cô ngây thơ thật hay giả vờ. Hôm nay tôi không buông tha cô đâu. Và cúi xuống Hạo đặt nụ hôn nhanh lên môi thiếu nữ. Nhưng Hạo không hôn được vì chàng thấy đôi mắt cô gái mở to một cách ngạc nhiên, Hạo bực mình nói:

- Ngu quá! Sao không nhắm mắt lại, hôn mà cứ mở trừng trừng mắt làm sao tôi dám hôn?

Hiếu Sương vội nhắm mắt lại nhưng lại nhắm thật chặt, miệng lại mím mím, cái thái độ của Sương làm Hạo không nhìn được cười.

- Cô thật là... hết nước nói.

Hiếu Sương mở to mắt ra.

- Như vậy cũng chưa được nữa à?

Hạo nhìn Sương một lúc, rồi nắm lấy tay nàng nói.

- Lại đây nào!

Chàng kéo nàng đến bãi cỏ ngồi xuống nghiêng đầu ngắm Hiếu Sương. Tất cả những dự vọng thèm khát trong người lúc đầu đã biến mất. Bây giờ trước mặt chàng là một dòng suối thanh khiết, trinh nguyên giống như những đóa mây trắng trên trời xanh. Những bông hoa bá hợp bên khe suối. Hạo chợt thấy xấu hổ với hành động ban nãy của mình.

- Hiếu Sương này, năm nay cô bao nhiêu tuổi?

- Mười chín.

- Thế cô có bạn trai chưa?

- Có chứ! Trên hai mươi người lận.
- Nhưng đã yêu qua chưa?
- Yêu à? Hiểu Sương có vẻ suy nghĩ, chớp chớp mắt rồi hỏi.
- Làm sao mới gọi là yêu?

Giang Hạo bị hỏi phải ngẩn ra. Thế nào là yêu nhỉ? Chàng suy nghĩ mãi mà vẫn không biết trả lời thế nào. Bởi vì Hạo chợt ngộ ra một điều. Xưa tới giờ mang tiếng có bạn gái đấy nhưng đến nước yêu thì có lẽ còn phải xét lại. Cái cảm giác gọi là yêu nó thế nào nhỉ? Đi chơi, nhảy nhót đùa nghịch. Có quyến luyến nhau cỡ nào. Giây phút chia tay xao xuyến một chút rồi đầu lại vào đấy. Đó có gọi là yêu không?

- Yêu có nghĩa là... Giang Hạo không chịu thua, cố moi móc tìm kiếm từ ngữ diễn tả - Nghĩa là... Sương gặp một người bạn trai... Sương thề non hẹn biển. Hứa sẽ lấy hắn nếu không lấy được sẽ tự tử... Tình yêu chân chính là vậy. Sống thiếu người yêu sẽ phải khổ lắm, buồn lắm...

Nhưng Hiểu Sương lắc đầu. Mái tóc ngắn của nàng may là chưa ướm, vậy mà cũng rối tung, nó đang lay lay trong gió. Sương chau mày, làm ra vẻ thật người lớn.

- Nếu nói như anh thì... yêu là làm một điều ngu xuẩn phải không? Tôi cũng không tin ba cái chuyện thề non hẹn biển. Lấy nhau không được hẹn nhau ở tuổi vàng xưa rồi. Tôi không tin đâu. Nếu thật như vậy mới gọi là yêu thì tôi sẽ không hề yêu ai. Không bao giờ yêu ai, kể cả yêu anh.

Giang Hạo chau mày, hơi bất mãn.

- Hừ. Cô nói là sẽ không yêu tôi. Vậy không lẽ tôi thêm yêu

cô à?

- Vậy thì tốt quá. Hiểu Sương nheo mắt nói - Khi không rồi anh đề cập đến chuyện tình yêu một cách trịnh trọng làm tôi hết hồn.

- Sao lại hết hồn?

- Anh đừng nghĩ tôi còn là con nít, được không? Hiểu Sương nói - Thật ra tôi đây biết rất nhiều thứ. Này nhé, anh nghe chuyện này là biết liền. Trước kia, tôi có một cô bạn. Cô ta thật tình yêu một tay con trai. Không ngờ tay này thuộc típ phản bội. Anh biết cô bạn tôi xử lý thế nào không? Cô ta tự sát! Đấy kết quả của yêu là vậy đó.

Đôi mày của Hạo nhíu lại.

- Cô đừng chỉ vì một dẫn chứng đó mà phủ định hết tình yêu trên đời này. Nói theo kiểu cô, thì con trai con gái trong cõi đời này, đừng bao giờ nên yêu nhau ư?

- Đúng vậy! Hiểu Sương nói, và cúi xuống nhặt một quả thông ném thật xa, để chú chó Cầu Tuyết phải chạy đi nhặt lại - Yêu đương là chuyện khủng điên, biết không? Rồi chợt nhiên, Sương lại quay lại, thái độ nghiêm túc nói - Anh Hạo, tôi muốn hỏi anh một chuyện, anh phải thành thật cho tôi biết nhé.

- Được thôi.

- Anh vừa hôn tôi. Hiểu Sương nói với ánh mắt lo lắng. Chuyện đó giống như một thú tiêu khiển vậy, phải không?

- A mà... Giang Hạo chợt bối rối, không biết trả lời sao cho phải cách. Suy nghĩ một chút, Hạo mới tiếp nối - Cái đó cũng

không hẳn là vì muốn tiêu khiển. Tôi nghĩ là vì tôi không đành lòng được nên...

Mắt Hiếu Sương mở to, nàng nói to như lúc gặp rắn.

- Trời đất... Anh định yêu tôi thật à?

- Khỉ thật! Làm gì có chuyện đó. Giang Hạo cũng hét lên. Anh chàng đỏ mặt, cảm thấy tự ái bị xúc phạm nặng nề - Cô đừng tưởng bở. Cô tưởng là tôi từ xưa tới giờ chưa hề hôn qua ai ư? Hơn một trăm đứa con gái rồi đấy. Nhưng tôi chưa hề thấy nụ hôn nào lại nhạt nhẽo như lúc hôn cô Hừ! Thế mà dám nghi ngờ là tôi yêu, tôi mê cô Chỉ có những tay ngốc nghếch mới quan trọng hóa một nụ hôn như vậy. Bộ xưa tới giờ chưa có thằng con trai nào hôn qua cô ư? Chắc chắn như thế. Vì tôi thấy cô giống như một khúc gỗ. Hôn gì mà phản ứng phối hợp cũng không biết. Cô có vẻ ngu ngơ thật.

Lời của Hạo chưa dứt thì Hiếu Sương chợt choàng người qua, đặt môi cô ta lên môi Hạo. Cô thè lưỡi ra, một nụ hôn thật điệu nghệ. Thật kinh nghiệm làm Hạo bàng hoàng, say đắm. Hạo không chủ động được, chỉ ôm ghì lấy Sương, mặc Sương đạo diễn. Chàng chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, linh hồn như bay bổng lên chín tầng mây. Cả người chợt nóng ran như bị đốt bốc lửa.

Rồi Sương buông Hạo ra, mắt long lanh nhìn Hạo.

- Đấy, còn dám nói là tôi không biết thế nào là hôn nữa không? Sương quay người đi - Chỉ tại tôi không thích thôi.

Giang Hạo chỉ mở trừng trừng mắt. Chàng không biết nói gì cả.

Hiếu Sương cúi xuống nhặt bộ áo ướt của mình, nàng gọi con

Cầu Tuyết đến, bế nó lên, quay lại nói với Hạo.

- Anh bảo tôi là khúc gỗ, anh lại mắng tôi ngu đần, cà quỳnh. Tôi ghét con trai dỏm mà làm ra vẻ tài khôn. Từ đây tôi không thèm chơi với anh nữa. Tôi về đây.

Giang Hạo giật mình, chạy theo giữ Sương lại.

- Đừng Hiếu Sương. Cô có thể mắng tôi là cục đá, cục đất, là ốc sên, bồ cào, châu chấu gì cũng được nhưng Sương đừng nghỉ chơi với tôi!

Nhưng Sương ngoảnh mặt đi tiếp tục bước. Giang Hạo vội quơ lấy quần áo dưới đất lên đuổi theo.

- Hiếu Sương! Sương giận tôi à?

Sương yên lặng, lăm lăm bước. Giang Hạo bắt lực chạy theo.

- Sương này, Sương bảo chó Cầu Tuyết cắn tôi đi!

Hiếu Sương có vẻ vui lên. Đẩy Cầu Tuyết qua phía Hạo.

- Cắn hần đi!

Chó Cầu Tuyết có vẻ nghe lời chủ. Nó há miệng đớp ngay lên cánh tay Hạo một cái. Con chó có chút xú như vậy, mà không ngờ rằng nó nhọn quá, nó cắn thật đau, nó gặm cứng không nhả.

Hạo đau quá, phải hét lên.

- Ôi! Ôi trời ơi! Thương đế ơi! Đau quá, đau quá! Hiếu Sương, con chó này có chích thuốc ngừa bệnh dại chưa vậy? Bằng không nó lây bệnh, tôi cắn lại cô Ôi! Giời ơi! Đau quá, chắc chết quá.

Hiếu Sương khoái chí cười, vội bế chó vào lòng.

Giang Hạo nhìn lên cánh tay, nơi mấy vết răng sâu đã rướm máu. Chàng vội móc khăn mù xoa ra lau và cột lại. Miệng rên rỉ rồi lẩm bẩm gì đó. Hiếu Sương trừng mắt.

- Anh lải nhải gì đó?

Giang Hạo không dần được.

- Đàn bà con gái độc ác thật!

- Anh lại mắng tôi nữa phải không? Hiếu Sương hỏi rồi lại chìa chó Cầu Tuyết ra, ra lệnh - Nào Cầu Tuyết, cắn hấn nữa đi, lần này nhớ cắn cho thật đau đấy.

Giang Hạo không dám chần chờ nữa, bỏ chạy. Chó Cầu Tuyết đuổi theo sau lưng, vừa đuổi vừa sủa "gâu gâu! gâu gâu!"

Hiếu Sương nhìn theo không nín được cười. Nàng chạy theo sau thích thú.

Cho mãi đến đầu làng Lan Huệ, Sương mới gọi Cầu Tuyết dừng lại. Nàng bế nó lên, vừa nhìn Hạo thở vừa trách:

- Tại anh cả thôi, anh làm nó đuổi theo mệt thở không ra hơi. Con chó của tôi mà có bề gì là tại anh cả đấy nhé.

Giang Hạo trợn mắt.

- Trời đất, làm bạn với Sương hoàn toàn thua thiệt, đã bị chó cắn, chó rượt, còn phải gánh chuyện bồi thường thiệt hại nữa ư?

Hiếu Sương cười, nhìn về phía trong làng.

- Thôi bây giờ tôi phải về, có lẽ nội tôi đang chờ cơm tôi đấy.

Giang Hạo nhanh nhẩu.

- Mai mời Sương xem chiếu bóng có được không?

- Không được, mai tôi phải theo nội xuống Đài Trung thăm một người bạn già của người.

- Sương không có quyền đi.

- Hừ, anh lấy tư cách gì mà không cho đi chứ?

- Thế bao giờ tôi mới có "tư cách" đó?

- Không bao giờ. Hiểu Sương nhún vai rồi cười, nói - Chúng ta chỉ nên làm bạn chơi chung thôi. Đừng bày đặt yêu. Vì vậy anh không nên đặt vấn đề có "tư cách" hay "có quyền" thế này thế no...

Và Hiểu Sương bế con chó Cầu Tuyết đi thẳng vào làng.

- Tạm biệt nhé!

Giang Hạo nhìn theo mãi đến lúc bóng Sương mất hút trong rừng cây xanh, lòng tràn ngập tình cảm lạ lùng. Không cho yêu. Khi thật! Tại sao lại rắc rối vậy. Khi không rồi đề cập đến mấy thứ quý quái ấy làm gì. Giang Hạo, mi đúng là một tay quỷnh!

Và Hạo quay về "cái vỏ ốc" của mình. Vừa tới đầu hẻm, Hạo đã nhìn thấy cái xe con chevrolet quen thuộc. Chàng thích chí xông tới. Giang Hoài đang đứng tựa cửa xe nhìn chàng cười.

- Đi đâu vậy? Chủ nhật cũng không chịu ở nhà. Anh đến đây cả buổi trời mà chẳng vào được nhà em.

Giang Hạo nhìn vào xe như tìm kiếm.

- Em làm gì đấy?

Hoài hỏi, Hạo gãi gãi đầu.

- Tìm xem có chị dâu em trong đây không?

Hoài vỗ vai Hạo.

- Anh chưa đủ can đảm đưa cô ấy đến đây. Anh sợ nhìn thấy cái ổ chuột của em, cô ta phát khiếp bỏ chạy mất.

Giang Hạo tự ái.

- Ồ, có bà chị dâu như vậy em chẳng hoan nghênh rồi.

Giang Hoài tái mặt.

- Sao vậy?

Hạo nhún vai, nhìn thẳng mắt anh.

- Anh cả... Anh đang yêu phải không?

- Ờ... Nhưng em hỏi làm chi vậy? Giang Hoài nhìn em - Ồ, quần áo sao ướt nhẹp thế? Em làm gì vậy?

- Em té xuống suối. Hạo vừa nói vừa móc chìa khóa trong túi ra mở cửa - Em trượt chân đấy.

- Có phải em vừa đi chơi với Hiếu Sương không?

- Vâng, cô ấy cũng rớt xuống suối như em.

- à. Giang Hoài gật gù - Vậy là anh biết rồi. Hào này, anh hỏi thật, có phải em cũng đang yêu không?

Yêu à? Giang Hạo liếm môi. Có một tình cảm lâng lâng trong đầu. Chàng vừa mở cửa vừa nói với Hoài - Đừng có khinh thường cái "vỏ ốc" của em nhé. Có thể nó rất bê bối với bà chị dâu tương lai của em. Nhưng nó là "thiên đàng" của "người ta" của em đấy.

CHƯƠNG 7

Giang Hoài bước vào cái "Thiên đường" của Hạo.

Vừa vào hai bước chàng suýt vấp ngã bởi chông sách nằm ngay dưới chân, rồi bước chân kế tiếp lại va vào một chén nước. Hoài còn đang ngạc nhiên thì đã nghe Hạo nói như hét.

- Trời ơi, anh hai. Anh phải cẩn thận một chút chứ. Suýt tí anh đã làm vỡ cái chén nước uống của con Cầu Tuyết rồi.

- Cầu Tuyết? Giang Hoài chau mày - Em nói gì anh không hiểu?

- Vậy mà cũng không hiểu!

Giang Hạo nhún vai, rồi ngồi xuống đệm bằng nhạc, đĩa hát, sách vở, khúc cây, gỗ, gạch khối... qua một bên cửa đường cho Hoài bước vào.

Hoài nhìn quanh. Thấy có cái thùng gỗ đựng xà bông. Chàng nghĩ đó là cái chỗ ngồi nên bước đến nhưng vừa định đặt đít xuống đã nghe Hạo hét.

- Không được ngồi.

Hạo đứng bật dậy. Hạo vội bước tới mang cái thùng ra ngoài cửa. Anh chàng ôm bằng hai tay một cách cẩn thận. Hoài ngạc nhiên.

- Cái gì trong đấy vậy? Mìn à?

- Không phải. Hạo nói - Nhưng cũng may cho anh lắm đấy. Suýt tí nữa là anh đã sừng cả mông đấy.

- Là vậy? Chết nỗi ư?

- Cũng không. Anh biết đó là gì không? Một tổ ong trong đấy đấy.

- Tổ ong? Hoài tròn mắt - Em nuôi ong làm gì? Anh nhớ là em học về ngành Anh ngữ học cơ mà. Chứ đâu phải là côn trùng học?

-Ồ. Cái này nào có dính dáng gì đến chuyện học đâu. Hạo nói - Em nuôi để dọa Hiếu Sương đấy. Cô ấy rất sợ côn trùng. Gặp là cuống quýt lên. Mỗi lần chỉ cần em thả hai chú ong ra thôi là Hiếu Sương cồng tay cồng chân, phảy nhảy ngay vào lòng em thôi...

- Hạo này. Giang Hoài có vẻ không vui - Có tán tỉnh đàn bà con gái thì cũng nên dùng thủ đoạn quang minh chính đại một chút. Chứ cậu hành động như vậy tôi thấy là không được đấy.

Giang Hạo nhún vai.

- Với ai thì khác, chứ cái cô này, anh có quang minh chính đại cũng không được. Anh không ra tay trước là anh phải khổ với cô ta.

Giang Hoài nhìn chú em. Thấy anh chàng càng ngày càng quá quắt. Chàng có vẻ không hài lòng. Con bé Hiếu Sương thế nào. Hoài chưa biết, nhưng chàng lại thấy tội nghiệp. Phải tìm hiểu rõ cô bé này mới được. Hoài đưa mắt nhìn quanh. Chỗ nào cũng đầy dẫy là sách vở, ly chén, quần áo bẩn. Muốn tìm một chỗ an toàn để ngồi coi bộ thật khó khăn. Hoài không

dẫn được hỏi.

- Hạo này. Chú tìm cho tôi một chỗ nào ngồi an toàn, không có tai nạn xem?

Hạo nhìn khắp phòng, rồi cười với anh cả.

- Anh leo lên giường ngồi đi!

Giường cũng nào có chỗ trống? Chăn mền, gối tựa... Nhưng dù sao cũng có chỗ dựa lưng êm êm. Hoài cẩn thận bước qua các chướng ngại vật trên sàn nhà, rồi leo lên giường. Nhưng vừa đặt đít xuống đã thấy cái gì mềm mềm dưới đấy với tiếng kêu "tít! tít". Hoài nhồm người lên kéo mền qua, một con gấu nhồi bông có kèn. Chàng thở ra.

- Này Hạo. Tôi ón cái thiên đàng của chú quá rồi, tại sao ở đâu cũng có vũ khí mai phục cả vậy? Cậu định làm gì chứ. Hù để kẻ trộm không dám vào à?

Giang Hạo ngạc nhiên nhìn anh, rồi như hiểu ra cười nói:

- Lạ thật. Anh vừa đến là dính bẫy, trong khi em ở đây ngày này qua ngày khác, có gặp gì rắc rối đâu?

- Cái đó thì đâu có gì lạ, cậu đã quen hết vị trí của chúng rồi.

Giang Hoài nói và cầm chú gấu nhồi bông lên ngắm nghía. Món đồ chơi này không còn nguyên vẹn nó đã bị sút tay sút chân.

- Tôi không ngờ cậu còn thích chơi đồ chơi. Sinh viên năm thứ hai rồi mà sao còn trẻ con thế? Nếu cậu thích tôi sẽ mua cho cậu một con mới nhé?

Giang Hạo đỏ mặt chụp lấy chú gấu nhồi bông cái chính.

- Cái này đâu phải của em đâu. Đồ chơi của Cầu Tuyết đấy.
- Cầu Tuyết? Giang Hoài thấy không còn kiên nhẫn - Hắc là ai vậy, bạn của cậu. à? Trai hay gái?
- Nó thuộc giống cái, nó cũng không phải là của em mà là của Hiếu Sương.
- Có nghĩa là, nó cũng thường đến đây chơi chứ?
- Vâng, lúc nào có Hiếu Sương là cũng có Cầu Tuyết. Hạo vừa cười vừa nói - Anh có biết không? Cầu Tuyết rất thích cái giường của em, mỗi lần nó chui vào chăn là không chịu ra, em với Hiếu Sương phải chụp bắt nó, tụi em như vậy đó, quần một trận trên giường thật đấy.

Giang Hoài mở trừng đôi mắt nhìn cậu em như nhìn một quái vật. Hoài không tin hỏi lại:

- Cậu nói là ba đứa quần nhau trên giường à?
- Vâng. Cầu Tuyết rất thích chơi trò đó.
- Thế còn Hiếu Sương.
- Cũng thích luôn. Cô ấy ôm lấy Cầu Tuyết hôn lên mặt nó, nó hôn trở lại. Ồ tại anh không thấy chứ, họ cứ làm như vậy hoài.

Giang Hoài cảm thấy choáng váng. Chàng bảo Hạo.

- Đây cậu rót cho tôi một ly nước đi.

Giang Hạo nhìn quanh tìm kiếm, cuối cùng chui xuống gầm giường kéo thùng coca cola ra khui cho Hoài một lon, lo lắng.

- Anh hai, anh làm sao thế. Có phải vì làm việc nhiều quá nên anh mệt không?

Giang Hoài hóp một hóp coca rồi nói.

- Cái chuyện làm việc mệt nó chẳng dính dáng gì đến thái độ vừa rồi của tôi. Giang Hạo cậu làm ơn trả lại nhà này đi. Cậu về Đài Bắc sống chung với tôi, thà là tôi bỏ tiền ra mua cho cậu thêm một cái xe, chứ tôi không muốn thấy cậu sống trong cảnh trụ lạc nhơ nhớp thế này.

- Trụ lạc, nhơ nhớp? Giang Hạo nhảy nhồm lên - Tại sao anh lại nói nặng em thế? Em có ăn ở bừa bãi, đồ đạc vứt tứ tung thật nhưng em vẫn sống một cách đạo đức. Em vẫn vui vẻ có gì đâu.

- Ăn ở bừa bãi? Giang Hạo nói như hét - Cậu nghĩ như vậy là chẳng nhằm nhò gì à? Cậu còn bảo là cậu sống vui vẻ nghe có được không?

- Anh hai. Giang Hạo đỏ mặt cãi - Chuyện có đáng gì đâu mà anh lại quậy to như vậy? Anh có cô bạn gái, cao quý, sang trọng thì đó là phước của anh. Còn em, em thích quậy, thích người trẻ trung thì anh cũng nên cho em làm theo sở thích chứ?

- Giang Hạo. Giang Hoài giận xanh mặt nói - Cậu nói gì cũng giỏi cũng hay. Cậu đã làm cái chuyện tồi phong bại tục như vậy mà cậu nghĩ là làm đúng ư? Cha mẹ mà hay được thì cậu sẽ bị lột da đầu cho xem.

- Em làm chuyện tồi phong bại tục? Giang Hạo tròn mắt - Làm gì có chuyện đó?

Giang Hoài dẫn lon coca lên bàn, lớn tiếng:

- Cậu còn cãi nữa à? Tôi nói cho cậu biết, Giang Hạo, tôi biết là sinh viên bây giờ thích sống theo kiểu hiện sinh, đột sống mới. Nhưng lối sống của các cậu loạn quá! Có lẽ cậu cho tôi là hủ lậu, bảo thủ, không tiến bộ, nhưng cậu thử nghĩ xem cái lối sống thời thượng của cậu sẽ đưa bọn cậu đến đâu chứ? Cái gì tôi cũng có thể chịu đựng được, nhưng tôi lại ghê tởm nhất là chuyện đồng tính luyến ái.

- Cái gì? anh nói ai đồng tính luyến ái? Giang Hạo há hốc mồm hỏi Hoài - Tại sao anh lại nói như vậy? Hiếu Sương đâu phải là con trai đâu.

- Tôi không phải nói chuyện của cậu với Hiếu Sương. Giang Hoài nói như gầm lên - Mà là chuyện của Hiếu Sương với cái giống cái Tuyết Cầu, Cầu Tuyết gì đó.

Giang Hạo đứng sững người mấy giây. Sau đấy như ngộ ra, hấn ôm bụng cười lớn, cười bò ra, hấn vừa chỉ Giang Hoài vừa nói.

- Ha... Ha... Ông anh của tôi... Ôi trời! Bộ Ông tưởng là... Hèn gì... chuyện này tôi phải kể lại cho Hiếu Sương nghe mới được.

Giang Hoài chau mày.

- Làm sao? Cậu lại âm mưu gì nữa đây? Chuyện như vậy mà cũng cười được à?

Giang Hạo bò lăn trên sàn, vừa cười vừa hét.

- Vậy mà cũng gọi đồng tính luyến ái. Có nghĩa là Hiếu Sương đã biến thành con chó con. Buồn cười thật!

- Gì mà con chó con? Cậu muốn nói là...

Giang Hạo ngồi thẳng người lại đặt tay lên vai ông anh nghiêm chỉnh hơn.

- Ông anh dễ thương của tôi ơi. Nãy giờ tôi hết sức ngạc nhiên, khi bị Ông chửi một trận tối tăm mặt mũi thì ra chỉ tại Cầu Tuyết. Anh không biết à. Cầu Tuyết là một con chó nhỏ. Nó là một con chó Bắc Kinh. Có chút xíu thế này nè. Nó là chó cưng của Hiếu Sương đấy. Đến đâu cô ấy cũng mang nó theo. Con gái thích chó nhỏ là chuyện bình thường, anh đã hiểu lắm rồi.

Giang Hoài nhìn Hạo chàng biết là mình đã lỡ làm trò cười. Chàng cảm thấy ngượng, cố gượng gạo nói.

- Tại cậu cả. Ai bảo cậu không nói rõ ràng, tôi hỏi trai hay gái, cậu lại nói giống cái, cậu ăn nói mập mờ như vậy làm sao tôi không lẫn lộn.

- Em nói thế cũng đâu có gì sai đâu.

Giang Hạo nói.

- Em nghĩ anh làm bên nghề văn thì em chơi chữ một chút cũng đâu có sao.

Giang Hạo vừa nói vừa cười, càng nghĩ đến cái hiểu lầm của Hoài, chàng không nín được cười. Hoài cũng thế. Thế là cả hai anh em cùng cười. Trong phòng ngập đầy không khí vui vẻ. Một lúc sau Hoài mới lấy lại được cái bình thản. Chàng đưa mắt trêu mến nhìn em trai.

- Thôi đủ rồi. Hạo này, bây giờ chú hãy nói chuyện về Hiếu Sương cho anh nghe đi.

Giang Hạo đưa tay lên sờ mũi. Anh chàng ra vẻ ngượng

ngừng nói.

- Chuyện về Hiếu Sương à? Cũng có gì để nói đâu?

- Sao lại chẳng có gì để nói? Giang Hoài hỏi - Lúc gần đây gọi đây nói cho anh trong mười lần là hết chín lần em nhắc đến Hiếu Sương. Vậy mà chú còn giấu tôi làm gì? Tôi thấy lần này chú si đậm rồi đấy. Chú nói thật đi. Chú đang yêu phải không?

- Yêu? Giang Hạo bối rối quay đi. Lại nói đến chuyện yêu nữa. Hạo chụp lấy lon coca đang uống dở của Hoài hóp một hóp rồi tiếp - Cái đó em thấy không phải. Cô ấy bảo là cô ấy không yêu, và em, em cũng nghĩ như vậy.

Hoài chăm chú nhìn chú em.

- Chưa yêu? Vậy sao chú có vẻ lúng túng như vậy? Mỗi lần nghe tôi hỏi đến chú lại giật mình?

- Cái đó... Cái đó... Hạo vừa vuốt mũi vừa nói. - Không. Vì em đã nói với Hiếu Sương, nếu em mà có yêu cô ấy thì em làm một thằng ngớ ngẩn.

Giang Hoài chau mày.

- Tại sao chú lại nói như vậy?

- Bởi vì... bởi vì... Cô ấy bắt em phải nói như thế.

- Bức em?

- Vâng. Hiếu Sương trợn mắt nhìn em, cô ấy vừa chu mỏ vừa hỏi: "Này ông, ông có yêu tôi không?" Cô ấy làm như em mà yêu cô ấy là em sắp giết cô ta không bằng. Vậy thì đại gì em nói em yêu cô ta Hạo càng nói càng lộ vẻ bất bình - Hiếu

Sương tưởng là cô ta đẹp lắm. Cô ta biết hôn là xỏ mũi được hết lũ con trai. Thật ra thì cô ta chẳng biết gì hết. Cô ấy chỉ là một đứa con nít, mới lớn, vừa nghịch ngợm, cao ngạo lại vừa ngang bướng chỉ biết quậy chứ chẳng biết làm gì khác. Không lẽ em lại đi yêu đứa con nít như vậy sao?

Giang Hạo lại đấm mạnh tay xuống bàn tiếp:

- Em chỉ đùa với cô ấy một tí cho vui thôi. Nói theo kiểu cô ấy là chúng em chơi một trò chơi. Chỉ có vậy thôi. Anh hai này, anh đừng có suy nghĩ cho rắc rối. Em chưa có yêu. Thật mà, em đâu có ngu đến độ phải xúc động thật với Hiếu Sương một đứa nhóc tỳ, mới học đòi làm người lớn. Tại anh không biết đấy chứ. Có lúc Hiếu Sương tỏ ra rất cuồng nhiệt chân tình. Nhưng có lúc lại suýt chó cắn em. Anh xem này, vết răng chó còn trên tay em này. Cái con quỷ cái đó thật hết thuốc chữa.

Giang Hoài ngồi yên lặng nghe chú em nói, chú ta nói năng một cách lộn xộn không đầu không đuôi nhưng lại tỏ ra hết sức xúc động. Hoài yên lặng một lúc rồi hỏi:

- Hiếu Sương nhà ở đâu vậy?
- Cô ấy ở tại thôn mới Lan Huệ, cách đây chỉ có một con đường ngắn đi bộ khoảng nửa tiếng là đến.
- Thế cô ấy còn sống chung với cha mẹ à?
- Không. Cô ấy mồ côi. Ủa anh chưa biết chuyện đó à?

Giang Hoài cười nói:

- Em có nói chuyện đó cho anh biết đâu. Nhưng không lẽ Hiếu Sương lại sống một mình ở thôn Lan Huệ à?

- Không có. Cô ấy sống với nội. Bà nội vừa già lại vừa điếc, mắt cũng lem nhem. Nên coi như cô ấy sống một mình.

Giang Hoài chau mày suy nghĩ rồi đứng dậy vỗ vai chú em nói.

- Đi nào. Chú đi với tôi qua thôn Lan Huệ ghé nhà họ một chút đi.

Giang Hạo ngạc nhiên.

- Ngay bây giờ ư? Em vừa mới chia tay với cô ấy đấy mà.

- Thì đã sao đâu nào?

Nhưng Giang Hạo lắc đầu.

- Không được, anh đừng đến đặng cô ấy.

- Tại sao anh không có quyền đến đấy chứ?

- Vì làm như vậy là trân trọng quá! Chuyện nhỏ lại xé ra to Giang Hạo có vẻ không hài lòng nói - Em đã nói với anh rồi giữa em và cô ấy chỉ là một chuyện giỡn chơi. Bây giờ anh lại xuất hiện với vai trò một gia trưởng thì Hiếu Suong lại nghĩ lầm, tưởng là em si mê cô ấy muốn cưới cô ấy. Không được làm như vậy mất mặt lắm, em không muốn anh đến gặp cô ta. Em muốn lần sau gặp cô ta, em vẫn có thể ngang nhiên nhìn thẳng vào mắt cô ấy mà không xấu hổ.

Giang Hoài mỉm cười nhìn chú em trai.

- Em cương quyết giữ vững ý định đấy chứ?

- Vâng, phải như vậy mới được.

Giang Hoài thở dài.

- Thôi được Hạo này. Nhưng mà chú phải nghe anh nói đây.
- Anh muốn nói gì?

Hoài nhìn thẳng vào mắt em rồi nói:

- Chú phải giữ một khoảng cách nhất định, đừng tiến xa quá mà sau này hối hận.

Giang Hạo nhìn anh cười. Nhưng trong nụ cười kia có một cái gì đó không tự nhiên. Chàng quay về phía cửa sổ. Bóng tối đang tỏa rộng, đang tràn dần vào nhà. Hạo lấy chân đá, đá mấy cái lon rỗng trên nền gạch nói.

- Anh Hoài, anh yên tâm. Em sẽ nghe anh.

Giang Hoài lắc đầu.

- Nghe giọng nói của em, anh chẳng thấy yên tâm chút nào. Cô bé đó chắc chắn phải là...

Hạo tiếp ngay lời anh.

- Là một sự tổng hợp của thiên thần và ma quỷ.

Giang Hoài giật mình.

- Em biết không, những đứa con gái như vậy rất nguy hiểm.

Rồi Hoài nhìn chú em cười nói - Thôi được rồi anh không cần xem mắt cô bé ấy hôm nay. Nhưng mà, anh rồi cũng biết là sớm muộn gì em cũng sẽ phải nhờ đến anh.

- Không bao giờ, chúng em chỉ đùa cho vui thôi.
- Đùa cho vui thôi à? Giang Hoài nhìn thẳng mắt em - Bỏ

chuyện đó qua một bên đi. Bây giờ chú có cần tiền không? Hạo? Em có biết không? Trên đời này không có gì tốn kém hơn là khi mình có bạn gái.

Giang Hạo tròn mắt.

-Ồ anh Hoài, anh đúng là thiên tài, anh đoán sao hay vậy?

Giang Hoài lấy một xấp giấy bạc trong túi ra, nhét vào tay Hạo. Hạo reo lên.

- Em mời anh đi ăn đặc sản đồ biển tối nay nhé?

- Em mời anh? Giang Hoài cười xòa - Chú có vẻ rộng rãi dữ hé. Mới xin được tiền là mời tôi đi ăn ngay.

-Tại anh không nhảy bén đấy chứ - Giang Hạo tỏ ra thật thoág - Tiền bao giờ còn trong túi anh là của anh. Còn qua tay em rồi thì thuộc về em chứ? Em không mời Hiếu Sương trước mà mời anh vậy là biết điều quá rồi.

- à, nếu chú nói vậy, thì có lẽ tôi phải cảm ơn lại chú nữa mới đúng. Giang Hoài cười và vỗ mạnh lên vai Hạo. - Thôi bỏ hết mọi thứ qua một bên, bây giờ chú cho biết xem chuyện học hành của chú ra sao chứ?

- Nhà văn shakespeare có nói "trong những giây phút vui tươi, ta không nên nhắc đến những gì không thoải mái".

- Có đúng đó là câu nói của Shakespear không? Sao anh không nghe qua vậy?

-Ồ. Anh chưa nghe qua cũng phải, vì em vừa nói hộ giùm cho Shakespear cơ mà.

- Chú hư thật! Giang Hoài cười trừ đáp - Nhưng tôi nói cho

chú biết. Chú mà để môn nào dưới điểm trung bình là tôi lột da chú đấy.

- Tại sao anh lại không tin tưởng em trai như vậy? Giang Hạo nhún vai nói - Anh thử nghĩ xem, em là ai nào? Em trai của một giám đốc nhà xuất bản lừng lẫy tên tuổi. Ông anh của em là người tài năng, là một cựu sinh viên lỗi lạc của trường đại học thì em của người cũng phải tương tự chứ?

- Vậy ư?

- Thật vậy.

- Cậu không có nỗ lực? Lúc này tôi thấy miệng cậu như có thoa mỡ đấy? Phải học được cái cách lăm mồm này ở thiên thần quỷ quái của cậu phải không?

- Thiên thần quỷ quái? Giang Hạo ngẩn ra - Anh tuyệt thật. Anh nghĩ ra được những ngôn từ hay vô cùng, để khi nào gặp lại Hiếu Sương em phải nói lại cho cô ấy biết.

Giang Hoài chột rùng mình. Chàng bỗng liên tưởng đến quyển truyện "Thiên thần đen" của Đan Phong. Không hiểu sao. Linh tính lại cho Hoài thấy một cái gì đó không hay lắm.

Nhìn chú em trai, đứa con trai mới lớn, miệng chưa hết mùi sữa. Hoài chột mong, mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp. Hoài muốn tương lai của Hạo phải ngập đầy hạnh phúc, tin vui.

- Hay là Hạo này. Em dọn lên Đài Bắc ở với anh đi?

- Em chẳng thèm. Giang Hạo lắc đầu nói - Em sợ rồi đây bà chị dâu ưa sạch sẽ của em sẽ tổng em ra khỏi nhà. à mà này, có thật là anh yêu bà ấy đến độ sắp lấy nhau rồi, phải không?

Giang Hoài chột nhún vai nói.

- Còn sớm quá. à mà thôi chú không cần mời tôi ăn đặc sản biển nữa. Đi với tôi về Đài Bắc, tôi sẽ mời cậu ăn bíp tết, chịu không?

- Có "bà ấy" cùng đi không?

- Có.

- Vậy thì em không đi. Em không thích làm chương ngại vật. Thôi để em đi tìm "thiên thần quý quái" của em.

- Nhưng mà, em bảo là vừa mới chia tay với cô ta cơ mà.

- Đúng vậy. Giang Hạo gãi đầu - Nhưng mà mới chia tay không hiểu sao lại thấy nhớ... kỳ cục quá.

Giang Hoài nhìn thẳng vào mắt em trai.

- Hạo này, chú có suy nghĩ chín chắn chưa? Hay là chú đã yêu?

- Yêu à? Hạo như bị điện giật. Chàng sửng người một chút rồi lắc đầu - Không có đâu. Chắc chắn là không. Ai lại yêu thiên thần quý quái? Định húc đầu vào đá ư? Không bao giờ. Còn anh? Anh thế nào? Em thấy là người đang chui vào vòng không phải là em à là anh. Cái cô nàng Đào Đan Phong của anh ra sao? Sao lại cũng họ Đào? Cô ấy là thiên thần hay ma quỷ. Em thì cảm thấy là phần lớn đàn bà họ đều có cả hai bản chất đó, chỉ là đàn ông chúng ta là lúc nào cũng khổ.

Giang Hoài lắc đầu.

- Không hẳn thế đâu.

- Có nghĩa là chị dâu của em sau này là một thiên thần một

trăm phần trăm chứ? Hạo hỏi rồi nắm lấy tay anh nhiệt thành
- Anh Hoài này, lần này anh phải nhớ... Phải cố giữ chặt lấy hạnh phúc, đừng để như lần trước nhé.

- Lần trước làm sao? Hoài tái mặt - Em biết gì chứ? Ai đã nói gì với em?

- Không, không ai cả. Hạo như thấy lỗi lòi, vội nói - Thôi anh đi ăn bíp tết của anh đi, còn em đi ăn thức ăn biển. Hai ngày nữa em sẽ gặp lại anh.

Hoài thấy Hạo định bỏ đi, gọi giật lại.

- Đứng lại, Hạo.

Hạo dừng chân. Hoài nhìn thẳng mắt em trai.

- Chú nói rõ ràng cho tôi biết. Chú nghe gì về chuyện của tôi chứ?

- Dạ cũng đâu có gì đâu. Hạo chối quanh - Em chỉ nghe chị ba, chị tư bảo là...

- Bảo sao?

- Máy chị ấy nói là trước kia anh có yêu một cô gái Đài Bắc. Hạo ấp úng kể - Cô gái này rất tinh mại Cô ta đã lường gạt đùa cợt làm anh phải...

- Nói bậy!

Hoài cắt ngang làm Hạo giật mình.

- Anh Hoài, anh làm sao thế? Cái đó là em chỉ nghe nói lại. Dù gì, mọi chuyện cũng đã thuộc vào quá khứ rồi. Mẹ cũng đã dặn em là không được nhắc lại chuyện đó trước mặt anh.

Nhưng mà em quên... Xin lỗi.

Giang Hoài quay mặt đi, thờ dài.

- Thôi được, Hạo này anh nhắc em một điều. Từ đây về sau em đừng nhắc đến chuyện cũ nữa nhé, nhất là khi có mặt của Đan Phong.

- Em hiểu điều đó. Giang Hạo vội nói - Em đâu có ngu đến độ nhắc đến chuyện tình cũ của anh trước mặt chị dâu tương lai, em chỉ có thể nói với chị ấy là anh từ xưa đến giờ chưa hề yêu ai cả.

- Vậy là bấy hơn nữa.

- Sao vậy? Giang Hạo tròn mắt ngạc nhiên - Cái gì anh cũng nói là bấy. Vậy thì em phải nói thế nào chứ? Anh bảo đi, anh muốn nói sao cho em biết, để không thôi cuối cùng em làm bể mảnh hết.

Giang Hoài nhìn em suy nghĩ, một lúc mới nói.

- Hạo này, anh thấy là tạm thời em đừng gặp Đan Phong. Thôi bây giờ em hãy đi tìm thiên thần quỷ quái của em đi.

Hạo vẫn chưa hết ngạc nhiên.

- Nhưng mà anh Hoài, hôm nay anh làm sao vậy?

- Vì em không biết đâu. Hoài bỏ đi ra cửa, vừa đi vừa nói - Bởi vì Đan Phong chính là em ruột của người yêu trước của anh.

- Hở? Đến lượt Hạo ngơ ngàng. Hạo đưa mắt ngò vực nhìn ông anh - Trời ơi! Trên đời này đàn bà con gái thiếu gì, tại sao anh không chọn, mà cứ đâm đầu vào. Nghe mẹ và các chị

nói...

- Em đừng nói gì cho mẹ và các chị biết chuyện này. Hoài ra lệnh - Anh cấm em, em cũng đừng nghe chuyện đã được thổi phồng của các chị... Tóm lại em phải hiểu là mọi thứ không giống như vậy. Em không được tọc mạch gì cả.

Hạo chỉ biết trợn mắt nhìn ông anh. Thật lâu chàng không biết phải nói thế nào. Chàng chỉ có một nhận xét.

- Em thấy thì... Chính anh... phải, chính anh mới là người bị quỷ ám.

- Hạo! Giang Hoài giận dữ - Em không biết gì thì đừng nói gì hết. Em chưa thấy Đan Phong cơ mà. Cô ấy là người đàn bà dễ thương nhất trên cõi đời này.

Lời của Giang Hoài làm Hạo không biết nói gì hơn, chàng chỉ còn biết sử dụng một câu nói quen thuộc trong tiếng anh.

- Xin chúa hãy phù hộ cho anh! God bless you!

CHƯƠNG 8

Đan Phong ngồi bên bàn viết.

Trên bàn để đủ mọi thứ. Bản thảo, giấy, bút mực, sách vở, tự điển, thư từ nhưng mọi thứ đều ngăn nắp sạch sẽ.

Phòng thật yên lặng. Chỉ có tiếng gió rít qua khung cửa. Đan Phong tựa người vào ghế quay. Dưới cái ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn bàn, trông nàng như người đang mê ngủ. Một người đẹp trong tranh.

Đan Phong đang đọc thư Cái bức thư đã lâu lắm rồi. Phong có lẽ đã đọc qua hàng trăm, hàng ngàn lượt. Nhưng nàng vẫn lấy ra đọc, đọc đi đọc lại nhiều lần.

Đan Phong quý mến,

Trước hết, xin có lời chúc mừng Phong, như sự mong muốn của mọi người, Phong đã đậu ra trường.

Mấy năm qua, tôi và chị của Phong đều chỉ có một mục tiêu là rất mong mỏi và hy vọng ngày này... Chúng tôi đã từng sắp xếp tính toán. Kế hoạch là đợi đến ngày Phong tốt nghiệp, chúng tôi sẽ đi thẳng ra bãi biển bên bờ Thái Bình Dương. Sẽ chọn một tảng đá phẳng phiu, khai một chai rượu champagne, nâng ly và chúc mừng sự thành công của Phong. Chúng tôi sẽ nốc cạn chai rượu. Sau đó sẽ ném nó xuống biển... để nó trôi dạt về phương trời Phong đang ở.

Dan Phong.

Phong có biết không? Chúng tôi đã nói với nhau nhiều thứ. Kế hoạch, tính toán tương lai. Trong quả tim của Bích Huệ. Phong là nguồn sống, là tin yêu của cô ấy. Lúc nào cũng nghe Huệ tự trách: Tại sao lúc đầu không có can đảm và nghị lực kéo Phong ở lại, để bây giờ Phong phải bơ vơ xù lạ quê người? Mỗi lần Đan Phong thư về kể lể nỗi buồn cô đơn và những cực nhọc ở trời xa là Bích Huệ khóc. Bích Huệ không cầm được nước mắt. Tôi ngồi cạnh chỉ biết buồn. Phải chi tôi san sẻ được nỗi khổ của Huệ. Tôi chỉ là một người đàn ông yếu đuối, bất lực. Không xoay được định mệnh. Nhưng mà những lần vật kia... bây giờ nhìn lại, tôi thấy không thấm thía vào đâu so với cái nỗi khổ bây giờ. Cái nỗi khổ đang có khi viết thư cho Phong đây. Tôi thấy mình lầm lẫn sai sót nhiều thứ. Nhưng cái sai sót không thể tha thứ nhất ở đây. Cái không thể tìm lại được ở đây là... Đan Phong, cô cần phải thật bình tĩnh... Bình tĩnh để nghe tôi nói. Dù gì bây giờ cô đã tốt nghiệp đại học. Cô không còn là đứa con nít mới lớn nữa. Cô đã trưởng thành, phải nói là trưởng thành hơn cả những đứa con gái bằng tuổi vì cô đã từng có cái nỗi đau mất cha, lạc mẹ. Vì vậy, Phong phải thật can đảm, can đảm để đối diện với sự thật. Đan Phong quý mến, bây giờ tôi xin nói cho cô biết một sự thật.

Người chị yêu quý của cô, đã qua đời cách đây hơn nửa năm!

Dan Phong,

Xin hãy tha thứ cho chuyện tôi đã giấu cô suốt nửa năm qua... Bởi vì như cô, tôi hiểu rất rõ Bích Huệ. Cô ấy không bao giờ muốn, chuyện cô ấy mất đi ảnh hưởng đến việc học của Phong. Nên như một sự mặc khải. Tôi đã lẳng lặng lấy tên

Bích Huệ, tiếp tục gửi chi phiếu liên tục cho Phong. Xin Phong hãy bỏ qua cho chuyện mạo nhận đó. Bích Huệ là một cô gái hiền lương, cao cả, thương em. Cuộc sống có cay đắng cực nhọc thế nào, cũng một mình cắn răng nhận lấy, không than van, Bích Huệ giống như những đóa lan rừng thơm ngát giữa rừng sâu không ai biết. Phong biết không? Tôi đã từng trách trời trách đất, tôi oán than những đắng siêu phàm, tại sao khéo vô tình như vậy...

Nhưng mà, người mất thì dù sao cũng đã mất rồi, phải không Phong? Bây giờ có còn tưởng nhớ thì cũng không còn. Nhưng mà tôi nghĩ có nhớ Bích Huệ không, ngoài Phong và tôi ra, còn ai nữa đâu? Mẹ cô dù gì cũng còn chồng, còn con, bà ấy có đau thương khi nghĩ đến con, thì cái đau thương đó cũng hạn chế. Chỉ có tôi và Đan Phong, ngoài ra không còn ai hết. Mất cô ấy, coi như tôi bị mất tất cả. Đan Phong, cô tin tôi đi! Lúc Bích Huệ mất, tôi đã khổ đau gấp trăm lần cô Tôi đã từng không thiết sống... đã khóc không nguôi. Vậy mà bây giờ tôi vẫn đứng vững được. Vì vậy Đan Phong, tôi mong là cô cũng thế... Hãy vì chị cô, vì tôi... Đừng đau khổ quá sức, hãy bảo trọng.

Bích Huệ mất vào ngày 27 tháng 12, sau đêm Noel không lâu. Trước đó, tôi thấy cô ấy mỗi ngày một gầy..., nhưng tinh thần vẫn bình thường, nên chẳng ai ngờ là cô ấy bị bệnh tim. Mãi cho đến lúc con bệnh bộc phát, đưa đến bệnh viện thì không còn kịp nữa..., tôi không thể viết lại được một cách chi tiết diễn biến câu chuyện. Tôi không có cái can đảm đó. Cô chỉ nên biết như thế thôi. Dù gì người xưa cũng từng nói: "Người chết thì đã không còn. Người sống cần gì phải vắn vường". Đan Phong, từ xưa đến giờ tôi chỉ biết, chứ không gặp qua cô, nhưng không hiểu sao, trong phút giây này, tôi chợt nghĩ, có lẽ hiểu được lòng tôi, ngoài cô ra không còn ai khác.

Bích Huệ lúc còn sống rất yêu thi ca. Lúc nào rảnh rỗi nàng hay lấy thơ ra đọc, trong đó thích nhất là đoạn sau đây của Nhịp Thẳng Quỳnh: "Tìm về mộng, mộng lại không thành. Có ai biết lòng tôi lúc ấy? Lệ tuôn trào bên gối mãi bình minh".

Không ngờ những lời thơ kia lại sao ứng với hoàn cảnh tôi trong lúc này, thế này?

Xin lỗi, đúng ra tôi không nên viết mấy hàng này. Vì trước khi đặt bút viết thư, tôi đã dặn với lòng, phải viết một bức thư thế nào để động viên, an ủi cho Phong thôi, không ngờ càng viết lại càng làm thư biến chất. Xin lỗi Phong nhé! Tất cả nào phải tôi muốn vậy?

Tôi không biết là trong khoảng thời gian còn lại của cuộc đời, tôi có cơ hội để gặp Phong không? Biết đâu có? Mà lúc đó hắt tóc đã bạc? Nhưng dù có thế nào, thì hình ảnh của Phong trong tim tôi vẫn là... một cô em gái nhỏ dễ thương... Có gì cần, Phong cứ biên thư về cho tôi. Như biên thư cho Bích Huệ vậy. Tôi cũng có một đứa em, nhưng là em trai. Tôi cũng quý nó như Bích Huệ quý Phong vậy. Vì vậy, tôi hiểu và cảm thông sâu sắc thế nào là tình anh em, chị em.

Đan Phong, đừng vì chuyện Bích Huệ qua đời, mà thay đổi tình bạn của chúng ta. Hãy coi tôi như anh cả của cô, để tôi được tự nhiên chăm sóc cô.

Đan Phong,

Tôi biết, bức thư này đối với Phong là cả một khoảng trời sụp đổ. Thật không may, con người sống trên đời này cứ gặp mãi những chuyện bất ngờ. Phong nghĩ có đúng không? Sống

chết có số, thành bại tại thiên. Tôi phải dẫn chứng mấy câu này ra để Phong nhớ lại và..., cố gắng sống. Cố gắng gầy dựng cuộc đời với sự nghiệp mình. Đừng buồn, đừng đau khổ nữa. Hãy bảo trọng sức khỏe.

Giấy ngắn tình dài, thư không bao giờ hết ý. Hãy nhận lời chúc đầy tình cảm của tôi. Chúc Phong vui khỏe.

Giang Hoài"

Đan Phong ngẩn ra nhìn bức thư, suy nghĩ. Mặc dù thư đã gần như thuộc lòng, nhưng Phong vẫn đọc, nàng mở rộng bức thư, đặt trên đùi, nhưng mắt lại dán vào cái ánh sáng mờ đục của cái đèn bàn, nàng cứ ngồi như thế mãi cho đến lúc chuông cửa reo vang. Phong ngồi thẳng lưng lại, nhét phong thư vào ngăn kéo, sửa lại gấu áo, mái tóc, mới bước ra mở cửa.

Giang Hoài khệ nệ ôm cái hộp giấy trên tay bước vào.

- Em bận gì đấy mà anh bấm chuông thật lâu mới thấy ra mở cửa?

Đan Phong cười nhẹ.

- Không có gì bận cả. Em chỉ ngồi đây nghĩ ngợi mọi thứ thôi.

- Chắc là tìm cảm hứng phải không? Hoài đặt cái hộp lên bàn rồi ngắm Phong. Phong trong bộ áo màu trắng thẳng nếp mái tóc xõa dài trông thật liêu trai. Hoài nói - Em đẹp như mơ thế, anh tưởng tượng em giống như một cánh hoa huệ.

Hoài nắm lấy tay Phong định kéo vào lòng nhưng Phong đã đẩy chàng ra xa, nàng nhìn lên bàn hỏi.

- Cái gì thế này?

- Một món quà cho em.
- Hôm nay là ngày gì mà tặng quà?
- Bộ bắt buộc phải là lễ lộc mới tặng quà hay sao?

Hoài nói với nụ cười và chàng bắt đầu mở hộp giấy, nhưng không hiểu sao Hoài ngưng lại nhìn lên nói.

- Em có chuyện không vui phải không?
- Không có.

Đan Phong đáp với nụ cười gượng. Hoài đẩy cái hộp qua một bên, quay lại nhìn Phong. Chàng kéo Phong đến gần một chút hỏi:

- Có chuyện gì vậy?
- Không có.
- Em đừng giấu anh. Giang Hoài đặt ngón tay lên mi mắt của Phong - Không bao giờ không có chuyện gì mà mắt em ướt được. Hãy nói cho anh biết đi?

Đan Phong chớp chớp mắt, rồi tựa đầu lên vai Hoài nói:

- Em nghĩ là, em thấy hơi cô đơn một chút.
- Cô đơn à? - Giang Hoài chau mày - Suốt ngày hôm nay anh gọi đây nói đến mấy lượt mà có tiếng em ở nhà đâu?
- Không phải ở nhà mới cô đơn - Đan Phong chậm rãi nói - Em lang thang suốt ngày trên phố, cửa hàng nào em cũng ghé nhưng em thấy buồn buồn làm sao ấy. Cuối cùng em quay về nhà. Nhưng cũng không cảm thấy vui hơn.

- Tại sao em không gọi điện thoại cho anh?
- Vì em biết anh rất bận. Anh đâu có rảnh rỗi như em, nên em không dám quấy rầy.
- Không dám quấy rầy? Hoài nhìn thẳng vào mắt Đan Phong
- Em buồn mà không dám quấy rầy anh. Sao vậy? Em có biết là trên đời này còn gì quan trọng hơn nỗi buồn kia không? Đan Phong. Thôi có lẽ tại anh cả. Anh đã để em không hài lòng. Đó là lỗi của anh vậy.
- Sao lại là lỗi của anh?
- Bởi vì, ở đây em chỉ có anh. Vậy mà anh không đủ cái uy lực để mang đến niềm vui cho em, để lấp đầy cái khoảng trống trong tim em. Để em buồn thì là lỗi của anh con gì nữa.
- Đừng tự trách mình một cách vô lý như vậy.

Đan Phong nhìn lên mắt ướt hơn.

- Anh nên hiểu là em, mặc dù sinh ra ở phương Đông nhưng lại lớn lên ở trời âu. Cái lối sống của em phần lớn nằm ở bên đấy. Vì vậy, đôi lúc nghĩ đến Luân Đôn. Nghĩ đến bạn bè, đến sông Thame, đến những cảnh sinh hoạt trong cung nghệ thuật, đến các hí viện, em cũng thấy nhớ nhớ làm sao. Dù gì em cũng sống ở đấy hơn 8 năm trời.

Giang Hoài vuốt nhẹ lên má Phong.

- Tội nghiệp em thôi. Mãi đến bây giờ, em cũng không xác định được đâu là nhà của em nữa phải không?

Đan Phong chớp chớp mắt.

- Anh đừng bị em làm ảnh hưởng mà xúc động. Thôi bây giờ

mở quà ra đi. Em muốn xem nó là gì nào? Giang Hoài không buông ngay Phong.

- Khoan hãy xem. Bây giờ em hãy cho anh biết. Em đã ăn cơm tối ở đâu?

- Em không quên ăn cơm tối chứ? Giang Hoài hỏi giọng trách móc - Em đã từng khuyên anh đừng quên chuyện dùng cơm tối. Vậy mà, em mới là người hay quên điều đó.

Đan Phong cười gượng:

- Nhưng không ăn cơm tối cũng đâu có gì quan trọng đâu?

- Phải không đấy?

Giang Hoài chau mày rồi chợt nhiên buông Phong ra. Chàng bước nhanh về phía cuối phòng đến tủ áo lấy ra cái robe trắng đưa cho Đan Phong.

- Thay đi nào. Anh biết có một quán ăn với món bánh mì Pháp quốc nổi tiếng nhất ở thành phố này. Chúng ta hãy đến đó. Khung cảnh cũng trữ tình lắm.

Đan Phong cầm cái áo do dự:

- Thật ra thì em không cảm thấy đói.

- Đâu nhất thiết phải đói mới ăn đâu. Hoài nói: - Nếu em không thấy đói lắm. Thì chúng ta thay vì dùng bánh mì ta sẽ ăn món ốc sên Pháp quốc hoặc uống rượu, ta cần cái khung cảnh trữ tình thế thôi được không?

Hoài nói như để kích thích tình cảm của Phong. Thế là sau đấy cả hai ra khỏi nhà. Bên ngoài, trời tháng tư, vẫn còn những cơn gió lạnh. Trên nền trời trăng vừa tròn lại vừa sáng,

ánh sáng của trăng làm lu mờ sự lấp lánh của sao khuya. Đan Phong nhìn lên trời, rồi nói:

- Trách gì người xưa chẳng nói: "Trăng tỏ sao mờ". Khi trăng sáng quá thì mọi vật không còn khả năng đua chen nữa.

Hoài cười.

- Em có óc quan sát rất tinh tế, hiếm thấy người con gái nào như vậy.

Đan Phong pha trà.

- Anh có lầm lẫn không? Chứ em thì ngay trong giây phút này, em vẫn cảm thấy mình chưa hiểu rõ về anh lắm.

- Em nói vậy là sao?

- Không sao cả. Nhiều lúc em thấy anh giống như đại dương sâu thẳm đa mang. Anh có nhiều thứ mà không phải chỉ ra hai hoặc ba ngày là có thể thấy rõ được hết. Đại dương là như vậy. Có khi phải bỏ ra cả đời người cũng chưa hẳn là nghiên cứu tỏ tường.

Giang Hoài nhìn Phong dưới ánh trăng. ánh mắt cô gái có cái gì đó khó hiểu. Chàng nói:

- Nếu anh là đại dương thì anh lại có cảm giác em giống như bầu trời. Anh không biết cái nào hơn cái nào.

Đan Phong nhìn xuống mỉm cười không nói.

Chẳng bao lâu, họ đã có mặt tại cái nhà hàng đầy chất lãng mạn. Phòng ăn được thiết kế theo phong cách Pháp quốc, họ chọn một cái bàn riêng rẽ nơi góc phòng, đầu tiên dùng hai ly rượu chát đỏ. Đan Phong đã ngửi thấy mùi bánh mì phết

hành nướng và cả mùi bíp tết nàng tuyên bố thật sự đói bụng. Thế là Giang Hoài gọi ba món súp hành, bíp tết và cả ốc sên.

Hóp một hóp rượu chát đỏ, Đan Phong mới bắt đầu quan sát, ở đây quán khá đắt hàng, thực khách phần lớn là người nước ngoài nhưng cũng có cả người Trung Quốc. Đan Phong nâng ly lên nói:

- Lúc còn ở Luân Đôn em không nghĩ là đất nước mình lại tiến bộ nhanh như vậy - Món bíp tết ở đây có vẻ ngon hơn cả bên Anh.

- Chuyện đó chỉ xảy ra cách đây hai năm thôi. Phải nói là nền kinh tế của chúng ta tiến nhanh thật. Hoài nhận xét - Em đã đi khắp nơi trên thế giới, em đã hưởng thụ được nhiều thứ. Nhưng ở đây, bây giờ mọi thứ cũng có. Em thấy không? Sự tiến bộ của đất nước, khiến các nước khác không còn dám khinh thường hay kỳ thị chúng ta Anh thấy bây giờ ở đây, mọi thứ đều có. Đó là lý do tại sao anh không đi ra nước ngoài. Có lẽ phần nào vì cái óc dân tộc hẹp hòi của anh lớn quá!

- Nhưng mà hình như hai cô em gái của anh đều ở nước ngoài?

- Vâng, lấy chồng học ở nước ngoài thì phải sang đấy chứ. Đó chỉ là chuyện bất đắc dĩ.

- Thế còn em trai của anh? Anh có định cho chú ấy ra nước ngoài không?

Đan Phong hỏi nhưng mắt lại hướng về phía khác, nơi quầy rượu có khoảng bốn năm người đàn ông. Họ đang uống rượu. Trong đó có một người đứng tuổi mang kính gọng

vàng đang chăm chú nhìn về phía nàng.

- Em trai của anh à? Giang Hoài chợt nhớ đến Giang Hạo, nhớ đến cái phòng gọi là vỏ ốc của hắn, đến bầu ong, đến Lâm Hiểu Sương với Cầu Tuyết - Anh cũng không biết, hắn đang học về văn chương Anh. Cái bộ môn này cũng khác gay go Văn học nước nhà còn chưa nắm vững được mà đòi học văn học Anh quốc. Rồi Hoài cười nói - Hắn học năm thứ hai đại học rồi đấy, nhưng thích phịa lắm. Cái gì hắn cũng gán cho Shakespear nói. Em biết không? Có một lần trong buổi kiểm tra Giáo sư hỏi, về một câu văn xem có phải là của Shakespear không? Chú ta không nghĩ ngợi gì. Đáp ngay "Của Shakespear chứ còn ai nữa. Vì câu văn không hề trật văn phạm" Chú ấy là như vậy đó. Thông minh thì có thừa nhưng hơi lười biếng.

Đan Phong không nín được cười.

- Thế lần đó chú ấy được bao nhiêu điểm?

- zêro!

- Như vậy là không công bình. Đan Phong hóp một hóp rượu nói - Nhưng mà đáp án của câu đó là sao?

- Câu đó không phải của Shakespear mà là của Dickens.

- Nó thế nào anh biết không?

- "Cái thời đại quang minh tươi sáng nhất cũng là cái thời đen tối nhất..."

- A! Tôi hiểu rồi. Câu nói nằm trong quyển "Song thành ký"

- Vâng, một đề tài quá dễ...

- Đúng. Tánh của chú ấy có vẻ hơi quậy đấy.

Đan Phong liếc về phía quầy rượu nàng thấy gã đang ông mang kính gọng vàng vẫn không ngừng nhìn nàng.

Món súp hành tây đã được mang ra. Đan Phong rót thêm một tý sữa chua vào, nàng dùng thìa quậy đều.

- Anh có vẻ quý chú ấy quá! Hẳn nghịch ngợm như vậy mà mỗi lần nghe anh đề cập đến lại với một giọng điệu thán phục.

- Vâng. Hẳn nghịch nhưng lại nghịch một cách dễ thương.

Đan Phong nhìn Hoài yên lặng một chút lại thở dài. Hoài thắc mắc.

- Sao vậy? Làm gì em lại thở dài thế?

- Đâu có. Em chỉ thấy hâm mộ. Có anh em mà quý nhau như vậy thì hay biết chừng nào.

- Thế em không quý mấy đứa em của em sao?

Nụ cười trên môi Phong chợt tắt. Nàng nhìn lên. Đôi mắt như phủ bởi một màn sương mù.

- Em chỉ yêu chị em thôi. Một người chị đáng yêu đáng quý. Riêng những đứa em của em chúng chỉ là những đứa tóc vàng mắt xanh. Nó hoàn toàn Tây Phương, nó không biết nói tiếng mẹ đẻ. Anh biết không? Có một lần thằng em lớn cãi nhau với em. Hắn dám đá em rồi nói "Này cái con heo, mày hãy cút về nước đi!". Bà mẹ yếu đuối của em chỉ biết ngồi buồn. Từ đó về sau em không thèm quay trở lại Manchester nữa. Em ở luôn trong trường.

Đan Phong thở dài lại tiếp.

- Chị Bích Huệ như là một hiện thân của mẹ nhưng chị ấy đã chết rồi! Anh Giang Hoài tại sao, đúng ra anh không nên để chị ấy chết, đúng ra phải như vậy.

Hoài đặt tay lên tay Phong chia sẻ. Phong chợt mất vui. Bíp tết được mang ra, mùi thơm nức mũi. Phong trải khăn tay ra nói.

- Ngửi cái mùi bơ này, làm em thấy đói ngay.

Hoài siết chặt tay Phong rồi buông ra, chàng nói với giọng xúc động.

- Đan Phong, em hãy vì anh ăn nhiều nhiều một chút. Năm lấy cánh tay khẳng khiu của em mà anh thấy đau lòng.

- Anh sợ em gầy? Đan Phong buột miệng. - Anh sợ là, rồi em sẽ chết một cách bất ngờ như chị em? Rồi không còn ai thay thế phải không?

- Ồ!

Giang Hoài chợt buông thõng đôi tay. Có một nỗi chua xót len vào tim. Chàng đỏ cả mắt... Giận dữ và đau khổ lẫn lộn. Nó như dâng lên tận cổ làm Hoài muốn nghẹt thở.

- Đan Phong. Tại sao em lại có thể nói như vậy chứ? Em tàn nhẫn lắm. Em muốn ta phải mãi sống trong đau khổ ư? Em giày vò làm gì? Nếu anh sớm biết em muốn như vậy. Anh đã xa lánh. Anh không thể sống với hình ảnh của Bích Huệ mãi mãi xuất hiện. Ta sẽ không bao giờ có hạnh phúc khi cứ mãi nghĩ đến chuyện đã qua Đan Phong, em nghĩ đi, có đúng như vậy không?

- Anh Giang Hoài!

Đan Phong buông muổng nĩa xuống. Nàng chợt thấy hồi hận. Tại sao ta lại hành động như vậy? Tại sao? Giữa lúc Phong còn chưa biết xử trí thế nào thì gã đàn ông mang kính gọng vàng ban nãy xuất hiện. Hình như gã cũng biết cả Giang Hoài. Gã vừa cười vừa bước tới bàn Hoài và Phong.

Phong vội lắc lắc tay Hoài nói.

- Có ai quen kìa... Họ chào anh đấy.

Giang Hoài như bừng tỉnh quay quạ Nhưng gã đàn ông mang kính gọng vàng kia không có vẻ gì là quan tâm đến Hoài, gã bước thẳng tới bên Đan Phong. Vừa cười vừa đưa tay ra định bắt tay Phong.

-Ồ! Lâu lắm rồi không gặp em. Như vậy có nghĩa là em nào có rời bỏ thành phố này? Vậy mà họ đồn, họ nói bậy nói bạ làm ban nãy tôi thấy mà không dám nhìn em... à... à... Em có vẻ thay đổi nhiều lắm.

Hắn kéo sát gọng kính ngắm kỹ Phong một chút, rồi tiếp.

- Em không còn nhớ tôi ư? Em đã từng đặt cho tôi cái tên là "Bốn mắt vàng" đấy? Không nhớ à? Cái hôm sinh nhật của em, tôi đã phải tốn những...

Giang Hoài chợt nhảy nhóm lên, chàng đẩy ông mắt kính kia qua một bên, chàng có vẻ thật giận dữ.

- Xin lỗi ông, ông nhìn lộn người rồi đấy!

Gã đàn ông trung niên kia có vẻ hơi say, nên khi bị đẩy, gã loạng choạng suýt ngã. Gã cũng có vẻ giận dữ không kém, kéo cao tay áo hét.

- Mày làm gì đây tao? Muốn đánh lộn à? à tao nhớ ra rồi mày là cái thằng mặt trắng, ăn bám đàn bà, mày chỉ có cái vỏ đẹp trai, được rồi muốn đánh lộn thì đánh. Đồ dĩ đực... Đồ hèn ha...

Giang Hoài không đáp, vung tay lên, gã mang kính bị đâm ngã nhào về phía dãy ghế gần quầy rượu. Bàn ghế ngã lỏng chổng. Phòng ăn rối loạn hẳn lên. Thực khách sợ phiền hà, đứng lên bỏ chạy. Tiếng hét, tiếng gọi nhau nếu không có hầu bàn đến kịp thời thì đám bạn của gã mắt kính đã nện cho Hoài như tử.

Hoài vội ném xấp giấy bạc lên bàn rồi kéo Đan Phong ra cửa, mặc cho những tiếng hét, tiếng gầm gừ bên trong.

Bên ngoài gió thật lạnh. Đan Phong rung mình. Nàng chưa hết sợ hãi, hỏi Hoài.

- Tại sao lại có chuyện lạ lùng như vậy?

Giang Hoài không đáp thẳng chỉ nói.

- Xui xẻo thật. Gặp một tay say rượu quậy quá, sớm biết thế này, đã không ghé vào đây.

Đan Phong yên lặng nghĩ ngợi. Nàng nghĩ lại cái thái độ của gã đàn ông mang kính, gã đã nhìn nàng rất lâu, từ khi Phong và Hoài vào quán, như vậy đâu có phải là tại say? Phong liếc sang Hoài. Hình như Hoài vẫn còn giận, trên đường về nhà, chàng không hề mở miệng nói lời nào. Chỉ ngồi yên lặng lái xe, Phong biết Hoài không phải chỉ giận vì câu nói ban nãy của nàng mà còn vì chuyện khác.

Đến trước nhà, Phong mở ví lấy chìa khóa ra mở cửa. Hoài

chỉ đứng tựa người bên tường yên lặng. Cửa mở. Phong chợt nói.

- Em hiểu rồi gã đàn ông ban nãy chắc chắn là biết chị Bích Huệ. Vì vậy, gã đã nhìn lầm em là chị ấy. Đúng ra, anh không nên đánh nhau với hắn. Anh phải hỏi chuyện cho rõ ràng. Biết đâu hắn là bạn của chị ấy thì sao?

- Bích Huệ không thể có một người bạn như vậy được. Giang Hoài cắt ngang. Chàng nhìn thẳng vào mắt Phong giận dữ nói - Bắt buộc chúng ta phải nói rõ chuyện của Bích Huệ sao?

- Đúng vậy. Đan Phong cũng cảm thấy bức dọc - Dù gì chị ấy cũng là chị ruột của em và đã là người yêu của anh, nếu anh sợ không dám nhắc đến chị ấy thì chắc chắn là anh đã làm một điều gì đó... không phải với chị ấy.

Giang Hoài trừng mắt nhìn Phong rồi không hiểu sao, chàng quay người đi, giọng nói như nghẹn lại.

- Thôi được, tôi về đây!

Nói xong, Hoài bỏ đi một nước, không quay đầu lại. Đan Phong đứng tựa cửa, lòng nhói đau. Nàng định lên tiếng gọi, định nói gì... Nhưng không hiểu sao Phong không làm được, Phong nhìn theo mãi cho đến lúc bóng Hoài mất hút, mới chạy vào phòng, đóng cửa lại.

CHƯƠNG 9

Căn phòng lạnh lẽo đón Phong. Sự cô đơn lại vây lấy nàng. Phong ngồi xuống ghế với cảm giác rã rời.

Chợt nhiên, Phong nhớ tới cái hộp giấy mà Hoài mang đến. Một món quà, Phong cầm cái hộp lên, ngẫm nghía, rồi máy móc mở ra. Trước mặt nàng là một khối điêu khắc bằng thủy tinh. Một con hạc đậu trên cái tổ tròn hình đĩa. Đó là con hạc trống. Còn trong tổ có một con hạc khác, có lẽ là con mái. Hạc trống đang cúi xuống rìa lông một cách âu yếm cho hạc mái. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, thủy tinh như long lanh. Nét khắc như sống. Phong đưa tay sờ lên hạc. Rồi nâng nó lên, bấy giờ mới phát hiện, bên dưới tổ hạc còn một cái danh thiếp với bài thơ nhỏ.

"Hỡi chim, em đã vì ai mà phiêu bạt?... Vì ai bay mãi không dừng chân... Sao không tìm tổ ấm?... Hạc hỡi, ta sẽ vì người... Xây lâu cao gác tía... Cho người dừng chân... Chỉ ngại người không nhận... Người bay mãi tận chân trời... Người làm bạn với cô đơn... Còn ta mãi với sầu nhưng nhớ"

Dan Phong đọc qua rồi đọc lại, chợt nhiên nàng cúi xuống. Có những giọt nước mắt chảy dài... Những giọt nước mắt đó, làm nhòa đi nét chữ trên danh thiếp kia.

Dan Phong nằm dài trên giường, tay gối đầu, mắt hướng về phía cửa sổ, lòng ngổn ngang trăm mối. Đêm đã thật khuya, mà vẫn không làm sao chợp mắt được.

Ngọn đèn ngủ trên đầu giường với màn che màu biển đang tỏa ánh sáng dịu dàng xuống giường. Cửa sổ không khép, gió đêm lùa qua cửa làm cái màn lay động. Cái màn cửa màu trắng bằng vải the mỏng phất phất như đầu sóng, như tà áo lụa bay trong gió... Tà áo... Tà áo... Phong nhớ đến một bức ảnh mà ngày xưa Bích Huệ đã từng gửi qua Anh cho nàng. Trong đó Bích Huệ trong cái váy đầm xòe bằng soie trắng, đứng giữa đất trống. Gió thổi mạnh, gió làm tung mép váy lên, Bích Huệ giống như một cánh chim màu trắng, chuẩn bị tung cánh. Dưới bức ảnh còn đề thêm mấy câu.

"Vương vấn chi tình kia lận đận

Gởi hơi tàn cho gió Đông thổi "

"Gởi hơi tàn cho gió đông thổi" ý Bích Huệ định nói gì thế? Chị ấy đã tiên liệu được chuyện bạc mệnh của mình? Gởi hơi tàn? Thế còn "vương vấn chi tình ai lận đận" lại hàm ý gì? Một người con gái, nếu đang yêu say đắm, nếu ngụp lặn trong hạnh phúc, sao lại có lời thở than như thế? Bích Huệ! Bích Huệ! Chị bỏ đi làm gì? Tại sao chị lại ra đi một cách thầm lặng như vậy? để lại cho em bao nhiêu gút mắc nghi vấn. Chị đã chết một cách không rõ ràng, không minh bạch, Bích Huệ chị có nhắm mắt được một cách yên ổn không? Chị có đau khổ, chua xót, có oán hận. Cái gã đàn ông mà... Ôi Giang Hoài, cái con người đó thế nào... đáng thương, đáng hận? Hay là chị Bích Huệ, chị hãy ráng giúp em, hãy cứu lấy em. Đan Phong gào lên trong lòng. Bà chị yêu quý của tôi ơi, chúng ta tuy cách xa nhau hai phương trời, nhưng mà em đã về đây - Em về đây là vì chị đấy, chị biết không? Cái chết của chị sao lại đầy nghi vấn. Em càng lúc càng bị lôi cuốn vào khu rừng không biết đầu lối ra.

Đan Phong lại nghĩ đến thái độ của Hoài đêm nay. Chàng đã giận dữ bỏ đi. Tại sao vậy, đâu phải lỗi ở ta đâu? Đan Phong thấy đau nhói trong lòng. Đan Phong ơi, Đan Phong! Phong thầm gọi tên mình. Sao ta cứ mãi buộc ta thế này. Ta làm khổ ta ư?

Gió bỗng thổi tạt Cái màn cửa như tung cao. Phong mở tròng đôi mắt nhìn khung cửa mắt như mờ hắt đầu như nặng đi. Phong chìm dần vào ảo giác bao giờ không hay.

- Đan Phong!

Phong chợt nghe có tiếng gọi. Tiếng của người đàn bà, giọng êm ái, trù mến.

- Đan Phong! Đan Phong!

- Chị là ai?

Đan Phong mơ màng hỏi. Nàng cảm thấy mệt mỏi. Có cảm giác không thật như đang mơ... Phong vật vã muốn tỉnh hẳn.

- Em không nhận ra chị ư? Giọng nói kia trả lời - Đan Phong, em xem này em đâu có khác gì chị đâu?

Phong cố mở mắt và rồi nàng đã trông thấy Bích Huệ đang đứng trước mặt, trong cái váy đầm trắng, gió đang thổi, vạt áo phất phơ. Dáng Bích Huệ như ảo không thật, đôi mắt to đen, làn da lại trắng xanh, có một nụ cười khô héo trên môi, đúng rồi, chị Huệ đây mà, chị Huệ của em đây mà, một nỗi buồn, chua xót tràn ngập.

- Chị Oi!

Đan Phong đưa tay, định chụp lấy chị, nhưng chỉ có một khoảng không. Phong đau khổ.

- Có phải thật là chị không? Chị Bích Huệ, chị đến với em đây chứ?

- Vâng, chị đây, Bích Huệ trả lời nhưng giọng nói lại như vọng từ hư vô - Chị đã đến đây, chị muốn em biết một chuyện. Em Phong, em nghe chị, em phải xa Giang Hoài ngay! Xa ngay, đừng chần chờ gì nữa.

- Chị Huệ! Phong kêu lên - Tại sao vậy? Chị yêu anh ấy mà, phải không?

- Yêu có nghĩa là hủy diệt. Em nên nhớ như vậy. Đan Phong! Yêu là tự hủy diệt đấy em ạ!

- Chị Huệ! Chị hãy nói rõ em biết đi. Tại sao yêu là hủy diệt? Anh ấy đã làm gì chị? Đã giết chị?

- Hoài đã bức chị chết. Giọng nói của Bích Huệ nhẹ như gió thoảng - Bức chết bằng tình yêu, em có hiểu không? Đan Phong. Em phải thận trọng, em nên biết là... Tình yêu không phải là chuyện đùa! Yêu không phải là trò chơi. Em đừng đem tính mệnh mình ra để làm một cuộc đò đen đó.

- Chị Huệ! Đan Phong bối rối kêu lên - Chị nói cho em biết đi. Chị đã chết như thế nào? Hờ chị?

- Chị đã thua một canh bạc! Bích Huệ nói như thở dài - Chị đã thua em ạ!

- Thế nào là thua chứ? Đan Phong kêu lên - Chị nói rõ em nghe đi.

- Đan Phong, chị thấy em cũng bắt đầu vào cuộc rồi đấy. Bích Huệ nói - Em đang đặt tiền, nhưng em phải cẩn thận, không nên để mình thua Đan Phong, chị thấy tốt nhất là em nên

quay lại nước Anh đi! Em hãy về Luân Đôn lập tức.

- Chị muốn em bỏ xứ?

- Hãy về Luân Đôn, về Anh quốc. Giọng của Bích Huệ trở nên khẩn thiết, đau khổ - Em hãy đi nhanh đi, bằng không sẽ không kịp nữa đâu.

Đan Phong đau khô?

- Nhưng mà em đã quay về đây là vì chị cơ mà?...

- Vậy thì em hãy vì chị mà ra đi lần nữa. Đừng tìm kiếm gì hết. Chẳng ích lợi gì, hãy xa lánh Giang Hoài, tránh thật xa!

- Chị bảo em tránh xa Hoài, hay buông tha anh ấy?

- Cả hai.

- Nếu em không làm được?

- Đan Phong? Bích Huệ thở dài. Rồi như một cái bóng, Bích Huệ đi về phía cửa sổ, nàng giống như cơn gió, hình ảnh khi ẩn khi hiện, Đan Phong còn nghe giọng hát đâu đấy vọng lại.

"Đền leo lét, tiếng hát không còn

Trăng chỉ lơ mờ trong đêm sương lạnh

Nhớ về chốn xưa, tan hợp vội vàng

Gặp mà chi, chia tay mà chi, để lòng trăm mối..."

- Chị Oi!

Đan Phong hét to, giật mình tỉnh giấc. Thì ra chỉ là một giấc mơ Phong hướng mắt về phía cửa sổ. ánh trăng xiên xiên...

Gió thổi lay màn cửa... Chẳng có chị Bích Huệ... Chẳng có người con gái áo trắng. Sự yên lặng đang chiếm ngự cả phòng...

Thế tại sao ta lại nằm mơ kỳ cục như vậy? Tại sao, nghĩ ngợi nhiều quá tạo nên sự liên tưởng chẳng?

Phong đưa tay lên vuốt trán. Mồ hôi còn đầm ướt da thịt. Phong thấy mệt mỏi khôn cùng. Nàng bước xuống giường, đến bên cửa sổ. Gió thật lạnh, gió lùa qua cửa làm Phong rùng mình. Phong chợt nhớ đến mấy câu trên bức ảnh của Bích Huệ "vương vấn chi tình kia lặn đặng, gởi hơi tàn cho gió đông thổi " Nàng chợt thấy nhói đau trong tim. Lời của Bích Huệ từng câu, từng câu hiện rõ trong đầu, nhất là cái bài hát sau cùng "... gặp mà chi chia tay mà chi, để lòng trăm mối... ". Càng nghĩ Phong càng thấy đau lòng. Có đúng như vậy không, đúng là hồn ma của chị Bích Huệ đã trở về? Chị ấy quay về đây với ý gì? Nhớ thương đứa em không còn nơi nương tựa? Hay là để răn dạy Hã lánh xa khỏi Hoài, hãy buông thả Hã quay về anh quốc? Về Luân Đôn, tại sao vậy? Một canh bạc để không thôi "gặp mà chi, chia tay mà chi, để lòng trăm mối... " Đan Phong thấy tim đập mạnh. Có cả một hỏa lò trong ngực, nhưng tay chân lại lạnh ngắt. Phải rồi, phải đi thôi. Về thôi, về nước Anh. Phải xa lánh, bỏ chạy, hàng trăm ý nghĩ mâu thuẫn, giằng co trong đầu. Phong phải bước tới tủ rượu, rót đầy một ly whisky.

Hóp một hóp rượu, Đan Phong thấy lòng nóng ran... Nàng mở toang cửa sổ ra, để gió tự do lùa vào. Rượu hết, Phong lại rót thêm ly khác, nàng ở trong trạng thái hoàn toàn không tự chủ được.

Điện thoại đột ngột reo vang. Tiếng chuông reo thật chói tai

trong đêm vắng. Phong bước tới.

- Alô! Ai đấy?

Phong vừa uống rượu vừa hỏi.

- Đan Phong! Tiếng của Hoài lập tức trả lời - Anh làm em mất ngủ ư? Xin lỗi, anh không thể làm khác hơn được, em hiểu chợ Anh không ngủ được, anh muốn nghe giọng nói của em. Em đang nghe đấy chứ?

Phong vẫn uống rượu.

- Vâng em đang nghe đây. Anh muốn nói gì cứ nói.

Bên kia đầu dây yên lặng một chút. Rồi hỏi:

- Em đang làm gì đấy?

- Nghe điện thoại đây.

- Đan Phong. Cuối cùng Giang Hoài nói - Anh gọi đây nói là để xin lỗi em hồi hôm, thái độ của anh hồ đồ, kém văn hóa quá anh mong là em bỏ qua cho.

- Không có gì đâu. Đan Phong khăng khải nói. - Anh không phải bận tâm. Vì dù sao em cũng sắp về Anh rồi.

- Cái gì? Giọng của Hoài ngạc nhiên - Em nói cái gì vậy?

- Em nói là em sẽ về Anh quốc. Phong nói mà chột rớt nước mắt. Về đây em quây tùm lum lên, bây giờ không thể ở lại đây được. Nên ngày mai em sẽ lên đường, em sẽ xa anh, sẽ buông tha anh em sẽ không điều tra, tìm hiểu gì nữa em buông xuôi hết, con hạc lạc loài phiêu bạt rồi cũng sẽ quay về. Anh yên tâm, anh không bị quấy rầy nữa đâu mai em đi rồi...

- Đan Phong! Giang Hoài kêu lên - Em làm sao vậy? Em nói gì thế? Thôi được rồi, anh sẽ đến nhà em ngay. Chúng ta sẽ đối diện nói chuyện. Em chờ anh nhé. Mười phút nữa anh sẽ có mặt nơi đó.

- Không, đừng! Em không muốn gặp anh lúc này. Đan Phong nói, nước mắt chảy dài, nàng không thể giấu được cảm xúc - Anh đừng đến, em van anh mọi thứ phải dừng lại, bằng không, không còn kịp nữa em sợ là phải đối diện với sự thật. Em phải đi. Ngày mai em phải đi.

- Đan Phong! Giang Hoài hoảng hốt, chàng gấp rút nói - Em đừng khóc nữa, anh sẽ đến ngay bên em.

- Em không hề khóc, anh đừng có điên.

Phong nói, nhưng nàng ngẩn ra ngay, vì bên kia đầu dây, đã cúp máy. Phong nhìn vào máy thật lâu, mới đặt ống nói xuống.

Đan Phong đứng dậy. Cốc rượu đã cạn từ bao giờ. Phong lại rót đầy một cốc khác. Nàng mang rượu ra đứng tựa cửa sổ nhìn ra ngoài, trăng vẫn sáng. Phong nâng ly lên như nói với trăng.

- Uống cạn trăng nhé, để mừng nỗi cô đơn của ta.

Chuông cửa reo vang. Reo liên tục, Đan Phong chau mày nhưng rồi cũng phải ra mở cửa. Bằng không sợ làm phiền hàng xóm. Bên ngoài là Giang Hoài, chàng đang đứng sừng sững. Phong lùi lại.

- Tôi bảo anh đừng có đến cơ mà?

Hoài không đáp, khép cửa lại, mặt chàng xanh xao. Đầu tóc

rồi bù. Chàng có vẻ cũng không hề chợp mắt.

- Anh còn đến để làm gì chứ?

- Đan Phong! Giọng Hoài có vẻ đau khổ, chàng chột nhìn quanh rồi nói - Sao phòng của em lạnh thế này? Sao lại mở tung cả cửa sổ, hèn gì.Ồ, em lại uống rượu nữa ư?

- Nhưng em chưa say, em chỉ cảm thấy nóng bức quá.

Giang Hoài kéo Phong về phía ghế salon, ấn nàng ngồi xuống, rồi tước lấy cốc rượu. Phong thụ động ngồi đấy, để Hoài muốn làm gì thì làm, Hoài lại bước đến cửa sổ, khép hết những cánh cửa trong cùng, đối diện với cái giường thì Phong la lên.

- Đừng đóng, hãy để đó cho em.

Hoài không hiểu quay lại.

- Gió lạnh thế này, để cửa mở em sẽ cảm lạnh.

- Không được! Phong lắc đầu hét - Hãy để đấy, chị Bích Huệ vừa vào bằng cửa đó.

Hoài kinh ngạc.

- Em nói gì thế?

- Chị Bích Huệ vừa gặp em. Phong nói và mắt hướng thẳng về phía cửa sổ - Chị ấy đi vào bằng cửa này, chị ấy mặc cái váy đầm soie trắng Bích Huệ bảo em hãy bỏ về Anh quốc, phải về ngay. Chị ấy còn nói nhiều thứ lắm, còn hát cho em nghe nữa trong đó có câu "Gặp mà chi, chia tay mà chi, để lòng trăm mối" Rồi chị ấy lại bỏ đi. Anh không được khép cửa đó lại. Biết đâu một chút chị ấy sẽ quay về.

Giang Hoài nhìn chừng Phong mấy giây, rồi bước đến đặt tay lên trán nàng, chàng thở dài.

- Em bệnh rồi đấy.

- Không, em chỉ hơi mệt thôi.

Hoài ngồi xuống, nâng cằm Phong lên nhìn thẳng vào mắt người yêu.

- Em bệnh thật đấy, anh thấy em đang sốt vì vậy mà em nói năng lộn xộn quá.

Và Hoài đặt Phong nằm xuống. Tay chân Phong lạnh nhưng trán nàng lại thật nóng.

- Em đã bảo là em không bệnh mà, chị Bích Huệ mới ghé qua.

Không được rồi, Hoài nghĩ, chàng lại bế Phong và đặt lên giường.

- Ở nhà có aspirine không?

Phong chợt ngồi bật dậy, mắt như đỏ lửa.

- Đã bảo là tôi không bệnh gì cả mà, chị Bích Huệ mới ghé qua.

Giang Hoài nắm lấy đôi tay Phong, nắm thật chặt, chàng ngồi xuống. Đầu thật căng. Hoài cắn môi nói.

- Thôi được, em cứ khẳng khẳng, không bỏ qua chuyện đó thì có lẽ ta phải đối diện vậy. Ngay từ đầu, anh đã thấy hình bóng Bích Huệ sừng sững đứng giữa chúng ta Cô ấy đạo diễn mọi thứ và chúng ta không thể trốn tránh. Không thể né tránh đề tài này được. Vậy thì, cứ nói về Bích Huệ đi, em vừa nói là

em thấy Bích Huệ? Cô ấy đã đến đây à?

- Vâng. Đan Phong khẳng định - Chị ấy mặc cái váy đầm trắng, chị nói và hát rồi biến mất. Chị ấy muốn tôi phải xa lánh anh.

- Xa lánh anh? Tại sao?

- Em cũng không biết. Đan Phong nói - Anh Hoài, anh nói đi, anh nguy hiểm lắm phải không? Anh đáng sợ lắm phải không? Tình yêu của anh có thể giết người, phải không, nói thật đi!

Mắt Hoài chột tái đi. Đôi mắt mở trừng trừng nhìn Phong. Một cái gì giằng co trong đầu chàng. Hoài không biết nói sao thì Phong lại tiếp.

- Anh nói hết sự thật đi! Chị Huệ, tôi biết chắc là chị ấy không phải chết vì bệnh tim. Bác sĩ nào dám kết luận như vậy. Bác sĩ nào?

Giang Hoài ngồi yên. Nhưng Hoài biết là không còn cách nào che giấu hay lảng tránh. Hoài suy nghĩ, hỏi.

- Em bắt đầu nghi ngờ chuyện đó từ lúc nào?

- Không cần biết chuyện đó. Đan Phong tiếp tục nói to - Tôi chỉ cần anh cho biết, chị Bích Huệ của tôi đã chết ra sao? Tôi biết chắc một điều là chị ấy không hề chết vì bệnh tim. Chị ấy khỏe mạnh như tôi, không hề có bệnh tim gì cả. Anh đừng lừa dối nữa. Anh hãy nói sự thật đi.

Giang Hoài nhìn Phong. Đầu căng cứng. Có những tia máu đỏ hiện trên mắt chàng. Cuối cùng rồi Hoài cũng phải nói.

- Vâng, cô ấy đã tự vẫn chết!

Đan Phong ngã người xuống giường.

- Thấy không? Tin đồn nào có sai đâu? Rõ ràng là chị tôi đã tự sát chết. Nhưng mà tại sao lại tự sát mới được chứ?

Giang Hoài yên lặng, Đan Phong nói như hét.

- Tại sao?

- Còn tại sao nữa. Hoài trả lời với giọng trầm buồn, xa lạ. Tôi với cô ấy cãi nhau. Cô cũng biết tính của Bích Huệ mà. Cô ấy rất bướng. Chúng tôi đã cãi nhau vì một chuyện không ra gì. Rồi Huệ giận, Huệ uống thuốc ngủ quá liều. Đến lúc tôi phát hiện, thì đã quá muộn.

- Cãi nhau vì một chuyện nhỏ Đan Phong cười khẩy - Chuyện nhỏ thế nào? Có phải là anh có một người yêu khác... Phải không?

Giang Hoài giật mình, chàng cảm thấy như bị xúc phạm.

- Không, không phải như vậy. Nhưng mà Đan Phong, em đừng có hỏi nữa. Tôi van em, chuyện gì đã qua hãy cho nó qua luôn đi.

- Không được! Đan Phong ngồi dậy cương quyết. - Tôi muốn anh phải làm sáng tỏ mọi chuyện. Anh và chị ấy đã cãi nhau vì chuyện gì? Phải thế nào mới đưa đến tự sát chứ? Anh nói đi, chuyện gì chứ?

Giang Hoài quay đầu đi, không nhìn Phong nữa, giọng xúc động.

- Được rồi, để tôi nói, đúng rồi, có một đứa con gái xuất hiện, và Bích Huệ đã tưởng là tôi đã thay lòng đổi dạ.

- Thế đưa con gái kia đâu rồi?
- Đã đi lấy chồng. Hoài lớn tiếng không kém - Lấy người khác, đủ chưa? Cô hả dạ chưa?
- Hả dạ à! Đương nhiên là tôi phải hả dạ - Đan Phong cười lạnh - Thì ra cuối cùng rồi người con gái kia cũng không thêm anh... Anh vẫn phải nếm mùi thất tình. Hừ... hậu quả của một sự phải tội. ác tắc, ác báo!

Giang Hoài cắn môi. Lời nguyên rủa của Đan Phong làm Hoài thấy như quả tim muốn vỡ tung. Chàng cảm thấy nghẹt thở. Chàng trừng mắt nhìn cái ngọn đèn bàn trước mặt.

Đan Phong chợt đặt tay lên vai Hoài.

- Thế tại sao anh lại gạt tôi? Anh giấu tôi làm gì. Phải chi anh cho tôi biết sự thật ngay từ đầu, thì tôi đỡ phải chạy vòng vòng điều tra dò hỏi không?

Giang Hoài quay lại. Đan Phong ngồi đấy. ánh mắt long lanh... Đôi má đỏ hồng như hai quả táo. Khuôn mặt đẹp một cách kỳ lạ. Phong không hề tỏ ý gì là thù hận hay trách móc. Hoài chợt thấy ngỡ ngàng, chàng hỏi một cách không tin tưởng.

- Em... em không thù anh sao?
- Lại đây nào.

Đan Phong nói khẽ, nàng kéo Hoài đến gần. Môi nàng đỏ hồng như một nụ hoa hé nhụy. Hoài không kiềm được lòng, chàng cúi xuống. Nhưng khi vừa chạm vào môi của Phong thì Phong chợt ngồi thẳng lưng dậy. Nàng dang rộng cánh tay, tát một cái tát hết sức vào má Hoài với tiếng hét.

- Anh lừa gạt bà chị tôi còn chưa đủ sao? Bây giờ định gạt tôi nữa? Anh tưởng tôi yếu đuối như Bích Huệ à. Lầm rồi, không đơn giản như vậy đâu. Tôi không để cho ai đùa bỡn với tình yêu một cách dễ dàng đâu, anh tưởng anh là gì? Một playboy, một tay đào hoa hào phóng, đàn bà phải chết mê chết mệt, vì anh à? Ha ha... Anh lầm rồi, Đan Phong nói, càng nói càng giận dữ. Giọng nàng như nghẹn lại - anh là một tay lưu manh, một con quỷ... Một thứ thú dữ đội lốt người.

Nói xong, Phong không còn kèm được người, nàng rũ xuống. Mọi thứ như tối sầm hẳn. Phong ngã ra và không biết gì nữa.

Hình như đã mấy trăm năm, mấy ngàn năm trôi qua Băng giá tan rã. Cái nóng quay về rồi Phong cũng tỉnh lại.

Khi mở mắt ra, Phong phát hiện trên trán nàng có một túi nước lạnh. Bốn phía yên lặng. Phong nhìn quanh, có lẽ đã chiều tối. Ráng hồng đang nhuộm đỏ một góc trời. Phong quay người lại, có bàn tay ai đó giữ lấy cái túi đựng nước đá trên trán nàng. Và rồi Phong đã trông thấy Giang Hoài đang nhìn nàng. Đầu tóc bù xù, đôi mắt lờm, chàng có vẻ thật tiều tụy.

- Đan Phong, em tỉnh rồi à? Em đã mê man suốt một ngày em biết không? Anh đã nhờ bác sĩ đến khám. Ông ấy bảo cũng không có gì. Em chỉ bị cảm lạnh thêm xúc động quá thôi. Ông ta cũng đã tiêm thuốc cho em. Thấy em đổ mồ hôi mãi, anh phải ngồi đây canh, anh không dám bỏ về.

Giang Hoài nói, chàng cắn nhẹ môi suy nghĩ một chút, rồi tiếp.

- Anh biết là, em hận anh lắm, anh cũng biết làm em không muốn nhìn mặt anh. Anh cũng nghĩ mọi chuyện liên hệ giữa

anh với em đã chấm dứt. Bây giờ thì anh không muốn biện bạch gì nữa. Nhưng mà, trong giây phút này, anh xin em, em hãy để anh được chăm sóc em, bao giờ em khỏe em muốn gì tùy em, anh sẽ không can thiệp vào chuyện riêng của em nữa. Nếu em muốn trở về nước Anh thì anh sẵn sàng mua vé máy bay cho em, đưa em lên tận phi trường. Còn bây giờ, anh biết là sự hiện diện của anh ở đây rất gai mắt. Nhưng em hiểu cho, em còn bệnh thể này, anh không thể bỏ đi được.

Giang Hoài quay đi.

- Nói vậy chứ nếu bây giờ em bảo anh đi đi, thì anh cũng sẽ đi ngay. Nhưng em hãy cho anh đưa người đến. Cô Minh Huệ đấy, thư ký riêng của anh. Cô ấy sẽ đến đây chăm sóc em, được không?

Đan Phong quay mặt vô trong, những lời phân trần của Hoài làm nàng bối rối, đau khổ. Có thật sự ta muốn xa Hoài không, hay là muốn chàng ở lại? Phong ở trạng thái phân vân mâu thuẫn. Nàng không biết xử trí sao? Nước mắt chảy dài.

- Đan Phong! Hoài lên tiếng, giọng chàng thật buồn - Em đừng khóc, anh van em đừng khóc. Hoài càng nói, Phong lại càng muốn thấy khóc hơn. Nước mắt đã thấm ướt cả gối. Hoài móc trong túi ra cái khăn tay, cẩn thận thấm nước mắt cho nàng.

- Em muốn anh phải làm sao bây giờ? Đan Phong, em nói đi. Anh van em, em đừng khóc... Em làm vậy là anh đau khổ, anh bút rút lắm em biết không? Thà em cứ mắng anh cứ rửa anh, mà anh thấy nhẹ nhàng hơn.

Đan Phong quay lại, mắt vẫn đỏ hoe, thật lâu mới kèm chế được lòng. Phong nói.

- Anh Hoài, anh là một xuất bản gia, anh đã đọc qua bao nhiêu quyển tiểu thuyết, vậy sao anh lại không bịa ra một chuyện nào đó về chị em đừng để em phải đau khổ thế này phải hay hơn không?

Giang Hoài gục đầu xuống nệm.

- Anh đã dựng rồi đấy. Nhưng anh đã dựng hỏng cả một câu chuyện.

Dan Phong vuốt lấy mái tóc rối của Hoài.

- Vậy thì anh hãy cho em biết một lý do Thế nào để em có thể chấp nhận được và tha thứ cho anh.

Giang Hoài bàng hoàng, thật lâu Hoài mới ngẩng đầu lên.

- Anh có một lý do, nhưng không biết em có chấp nhận hay không?

- Anh cứ nói.

- Đó là... anh yêu em.

Hoài nói một cách cố gắng. Vì có hàng trăm thứ tình cảm đang giằng co trong lòng. Đan Phong yên lặng nhìn Hoài thật lâu chột hỏi:

- Anh đã sử dụng từ này với bao nhiêu cô gái rồi?

Giang Hoài giật mình, tự ái tràn ngập. Chàng đứng dậy đi về phía cửa sổ. Tay run rẩy lấy thuốc ra đốt một điếu.

Gian phòng chột chìm trong yên lặng. Bóng đen bên ngoài lửa vào phòng. Chẳng ai nói với ai điều gì nữa.

Đan Phong nhắm mắt lại. Sự mệt mỏi lại đến Phong thấy buồn ngủ.

Trong mơ màng, Phong cảm thấy như có người kéo chăn đắp cho nàng, thay túi nước đá trên trán nàng. Có một nụ hôn nhẹ trên mặt và lời thì thầm bên tai.

- Đan Phong, có lẽ ta nên xa nhau. Như vậy nó dễ chịu hơn là phải giày vò nhau mãi thế này.

Đan Phong mệt mỏi quá, nàng không muốn nghĩ gì cả. Bây giờ chỉ muốn ngủ yên thôi.

CHƯƠNG 10

Đã mấy ngày qua Giang Hạo không gặp Hiếu Sương. Sáng hôm ấy, trước khi tới trường, Hạo ghé tạt qua thôn mới Lan Huệ. Đây là một ngôi làng mới xây, nhà cửa phần lớn là những biệt thự nhỏ với đầy đủ tiện nghi, nhà thì kiểu dáng đều giống nhau, có một bờ gài thấp, một khoảng sân nhỏ, nhà của Hiếu Sương nằm ở dãy một căn thứ hai.

Mới bước đến trước cổng là Giang Hạo đã trông thấy nội của Hiếu Sương. Bà đang đứng căng dây thừng phơi quần áo. Hạo hiểu người thiết kế ngôi nhà đã không nghĩ đến chuyện phơi áo quần kiểu này. Khoảng đất trống kia là để trồng cây. Nhưng nội của Hiếu Sương là một bà cụ rất lẩm cẩm, bà thuộc loại người của thế kỷ trước, bà không chịu sử dụng máy giặt, máy sấy mà chỉ sử dụng thau giặt theo kiểu cổ điển. Quần áo cũng không phơi sau nhà, bà thường nói.

- áo quần phải phơi dưới nắng, phơi trong mát mặc dễ bệnh.

Chỉ có một thứ ở xã hội hiện đại là được bà chấp nhận đó là cái tivi Bà gần như mở suốt ngày đêm, nhưng mắt bà rất kém nên Hạo biết là bà cũng chẳng trông thấy gì. Có lần Hạo nghe Hiếu Sương hỏi.

- Nội này, nội xem tivi suốt ngày mà nội biết nó diễn gì không?

Thì bà trả lời.

- Ồ, thấy màu xanh màu đỏ đủ màu là thích quá rồi.

- Thế nội nghe nó hát gì không?

Hiếu Sương cũng biết là bà lằng tai nên hỏi, bà cụ nói.

- Ồ nó hát gì kệ nó miễn nghe được bập bùng bập bùng là vui.

Hiếu Sương ôm bụng cười nói với Hạo.

- Đây anh thấy không? Nội tôi giống như một con búp bê già.

Hạo nháy mắt với Hiếu Sương.

- Còn Sương, Sương là búp bê nhỏ.

Vâng, Hiếu Sương ở trong nhà không những là một búp bê mà còn là một nữ hoàng. Hạo mỗi lần đến đây chơi đều thấy bà cụ đối với Hiếu Sương vừa chiều chuộng vừa sợ hãi, bất cứ điều gì Sương nói ra đều như lệnh, bà cụ đều chiều theo, đều tuân theo. Bà lão gần như không biết chữ, thích ngọt. Nhưng mỗi lần thấy Hiếu Sương chau mày là bà lại rón rén bỏ về phòng riêng. Bà chỉ có một niềm vui duy nhất là lâu lâu về Đài Trung thăm bạn bè một lần. Hiếu Sương cũng chiều theo bà cụ, thỉnh thoảng cùng bà về đấy. Mỗi lần như vậy là Hạo không gặp Sương. Hạo cứ hay thắc mắc. Tại sao nhà Sương ở Đài Trung lại không ở, lên Đài Bắc để làm cái gì? Không phải chỉ khi Sương về Đài Trung là Sương vắng mặt. Mà đôi lúc, không về Đài Trung Sương cũng chẳng có ở nhà. Nhiều lúc không hiểu Sương đi đâu mà vắng những hai ba ngày. Nội Sương lại tinh bơ, mặc Sương muốn làm gì thì làm. Sương có vẻ tự do một cách quá đáng. Tự do đến độ Hạo là người yêu "tự do" mà còn phải bực mình. Lúc đầu Hạo không để ý lắm. Chẳng nghĩ, mình chẳng là gì của Sương, thì không

có quyền can thiệp. Nhưng không hiểu sao lúc gần đây, cái "tự do" quá trớn kia của Sương lại làm Hạo cảm thấy như bị "tổn thương" chàng không thể chịu được nữa. Cứ tưởng tượng cảnh Sương đang ở một vũ trường nào đấy nhảy cha cha cuồng nhiệt với một gã thanh niên xa lạ nào là Hạo cảm thấy như sôi máu. Đây là một tín hiệu nguy hiểm. Hạo cũng hiểu như vậy, nhưng không làm sao Hạo giữ được bình thản.

Đã năm ngày rồi Hạo không gặp được Hiểu Sương. Năm hôm trước, Hạo còn cùng Hiểu Sương trèo lên núi Quan âm. Lúc leo núi, Sương còn hát bản "Tôi sẽ đi". Và rồi bây giờ Sương lại biến mất. Không biết Sương đã đi đâu? Sương thì như vậy đó. Lúc nào cũng vậy, ẩn rồi hiện, hiện rồi ẩn. Nàng như một làn khói, một áng mây, một cánh chim. Đúng rồi một cánh chim. Hạo chợt nhớ tới lời của Giang Hoài, của ông anh mình khi ví người yêu của anh ấy, Đào Đan Phong là một cánh hạc. Không, Hiểu Sương không là hạc mà chỉ là một con chim én nhỏ. Một con chim hồn nhiên bay nhảy hay hót. Vụt đó rồi mất đó.

Giang Hạo đứng bên ngoài bờ giậu, nhìn vào nhà. Con chó Cầu Tuyết nằm khoanh tròn dưới gốc cây đa Nghe tiếng Hạo nó vểnh tai rồi sủa, nó chạy ra cửa, nội Sương nghe tiếng động, nheo mắt nhìn ra. Hạo phải hét thật to.

- Nội ơi, con nè, Hạo đây nè! Hiểu Sương còn ngủ hả nội?

Bà cụ hình như không nhận ra. Giang Hạo lắc đầu, phải đẩy cửa bước vào.

- à, Giang Hạo... cậu mà tưởng ai. Đi đâu vậy?

- Con đi tìm Hiểu Sương!

Hạo phải nói thật tọ Bà cụ gặt gù.

-Ồ, tìm Hiếu Sương. Nghe rồi, làm gì la lớn vậy, cậu tưởng tôi điếc à?

- Có Sương ở nhà không nội?

- Nó không có đăng cậu ư? Vậy là nó đi với thằng khác rồi.

- Ở đâu?

- Chắc ở Đài Bắc.

Hạo cảm thấy thất vọng, nhưng chàng cũng biết là bà cụ cũng không giúp ích được gì, nói:

- Thôi con đi, khi nào Hiếu Sương về, nội nói có con đến tìm nhé! Hay là nội báo cô ấy qua con đi.

Hạo định bỏ đi, nhưng rồi thấy không chắc ăn, nên chàng lại lấy bút ra, lật tìm một trang giấy trắng, xé một tờ viết " Hiếu Sương, muốn gặp mặt lắm. Hạo" rồi đưa cho bà cụ và kè vào tai bà nói.

- Nội đưa giùm cho Hiếu Sương.

Bà cụ nghe rõ. Cười và xếp mảnh giấy bỏ vào túi.

- Cậu yên tâm, bao giờ nó về, tôi sẽ đưa cho nó ngay.

- Cảm ơn.

Rồi Hạo ôm sách vở quay đi. Chàng bước nhanh. Hôm nay phải vào lớp đúng giờ. Môn học khá quan trọng. Văn học sử Anh quốc. Nếu vài hôm nữa mà làm bài thi không được là khó mà gặp mặt ông anh cả.

Suốt ngày hôm ấy. Hạo ngồi trong phòng học mà đầu óc cứ mãi nghĩ vẩn vơ. Giáo sư diễn giảng cái gì Hạo cũng không nghe. Trong đầu chàng, khuôn mặt Hiếu Sương với đôi mắt to đen như một thách thức, đưa con gái có một cuộc sống như buông thả kia, không lẽ đã bắt được hồn chàng. Ồ không được! Ta không thể như vậy được! Đừng yêu. Có thật là ta đã "yêu" rồi ư? Không được. Hiếu Sương coi mọi thứ như trò đùa. Con người hời hợt đó, như một kẻ vô tình, như một cánh én trên cao khó có thể cột chân được.

Chiều đến khi vừa từ trường trở về, mới tới đầu hẻm, mặt cảm căng thẳng, buồn vui lẫn lộn, tràn ngập trái tim khi Hạo phát hiện Hiếu Sương đang ngồi trước cửa đợi chàng. Hiếu Sương tự nhiên như vậy. Quần Jean, áo Pull đỏ, tay chống cằm ngồi bẹp xuống đất. Mắt mở to nhìn về phía chàng.

- Ô! Giang Hạo bước nhanh tới - Sương đến từ bao giờ thế?

Hiếu Sương lắc lắc người có vẻ không hài lòng.

- Đến cả buổi rồi đấy.

- Tại sao không phone báo trước, để phải ngồi chờ như vậy?

Hiếu Sương hất hàm.

- Tại tôi thích chờ rồi sao?

Hạo thấy lòng như reo vui, chàng lấy chìa khóa ra mở cửa.

- Vậy để tôi làm thêm một chìa khóa nữa, cho Sương, bao giờ Sương đến không có tôi khỏi phải ngồi bên ngoài chờ?

- Không thèm.

- Sao vậy?

- Rủi khi tôi mở cửa xông vào, gặp lúc anh đang quần nhau với một cô bé nào khác thì sao?

- Làm gì có chuyện đó?

- Bộ anh tưởng tôi chưa gặp qua chuyện đó à?

Hiếu Sương nói, đứng dậy và đi theo Giang Hạo vào nhà kiểm một khoảng trống ngồi xuống, rồi huýt gió. Con Cầu Tuyết không hiểu từ đâu lẩn xả vào. Hiếu Sương nâng nó lên cao, rồi hôn hít lên mặt nó.

Giang Hạo thấy bất mãn. Chàng lảng lạng bước tới bên giường, cúi xuống lôi thùng coca ra lấy một lon hỏi.

- Cô đã gặp trường hợp như vậy? Nhưng mà cô gặp hay bị người ta bắt gặp chứ?

- Cả hai.

Hiếu Sương đáp tỉnh bơ, khiến Hạo phải quay nhanh lại.

- Xạo!

Sương lắc đầu cười.

- Không tin thì thôi, anh tưởng chỉ có anh là dân chơi ư? Bọn này xưa tới giờ thuộc phái hiện sinh và sống đâu khép nép như các tiểu thơ đài các đâu?

Giang Hạo bước tới, ngồi xuống trước mặt Hiếu Sương chăm chú nhìn Sương. Sương vội né tránh úp mặt vào bộ lông xù của chó Cầu Tuyết, nhưng Hạo không buông thả Hạo nâng cầm Sương lên.

- Ồ, sao thế nào? Hôm nay Sương như biến thành người khác

vậy. Sao gây thế? Làm gì vậy?

- Khiêu vũ.

- Khiêu vũ?

- Ờ... mấy hôm rày ở nhà tay Long. Cha mẹ hấn đi nước ngoài nghỉ hè cả. Nhà trống nên tụi này làm vua... Hiểu Sương nói một cách thích thú - Biết không? Bọn này mở nhạc khiêu vũ suốt ba ngày ba đêm. Lúc đấy mà anh nhìn thấy tụi này là anh phát khiếp luôn. Đứa nào cũng quần áo xốc xếch, nhảy mệt nằm lăn ra thảm ngủ. Ngủ xong tỉnh dậy và tiếp tục nhảy, làm ồn đến độ cảnh sát phải đến can thiệp.

Và Hiểu Sương lại vươn vai.

- Nay, mãi đến bây giờ vẫn còn thấy mỏi đấy.

Giang Hạo nhìn Sương hơi bất mãn. Không hiểu sao chàng lại thấy giận. Hạo hỏi gần.

- Sương khiêu vũ suốt ba ngày ba đêm à?

- Ờ.

- Thế còn trước đó?

Sương quay lại.

- Bộ anh là công an hả Định lấy khẩu cung tôi à? Anh cũng đâu phải là nhân viên kiểm tục mà phỏng vấn hay theo dõi. Với lại, tôi cũng không còn nhớ gì hết.

Giang Hạo thấy tim như đông cứng, chàng bất mãn.

- Hay lắm, tôi bận thật. Tôi với cô có dính líu gì đâu mà bắt buộc phải kể hết những gì mình làm cho nhau nghe.

Sương để mặc Hạo ngồi đấy. Nàng đặt con Cầu Tuyết xuống đất, phủi phủi áo, chột nói.

- Đúng rồi, không được rồi. Nội nói đúng đấy. Phải dọn nhà đi thôi, không thể ở đây được nữa.

Hạo chồm người tới.

- Cô lại nói cái khi gì vậy? Tại sao lại không thể ở đây được? Nội cô đã nói gì?

Hiếu Sương quỳ thẳng người lên, nhìn thẳng vào mắt Hạo.

- Nội nói, anh không phải đùa nữa. Anh đã yêu thật rồi, anh có biết không? Hôm nay vừa về tới nhà, tôi đã bị nội mắng cho một trận. Nội nói là anh đã bắt đầu yêu. Hiếu Sương chau mày, nói như hét - Tại sao anh điên như vậy? Anh không có quyền yêu tôi... Chúng ta chỉ nên đùa cho vui thôi... Không ai được yêu ai hết - Tại sao anh lại phá hoại thỏa ước đó? Anh là người không giữ chữ tín chút nào cả.

- Im đi! Giang Hạo đỏ mặt hét, chàng đẩy Sương ngã người vào tường nhà - Ai bảo cô là tôi yêu cô? Đừng có nằm mơ Nội của cô là một bà lão vừa điên vừa lòa... Làm sao bà ấy biết là tôi yêu cô chứ? Yên tâm đi. Không có cô tôi cũng không chết cơ mà... Cô cứ tiếp tục đi nhảy đầm, đi xả láng với người khác. Tôi không ghen đâu. Giang Hạo này từ xưa đến giờ không hề lụy vì đàn bà đâu, ngay cả cô, cô cũng đừng hóp hờn tôi.

Giang Hạo nói, nhưng rồi chột nhiên ngưng lại. Mặt đang từ đỏ gấc chuyển sang tái xanh... Chàng nhìn Sương hốt hốt thở. Cái đôi mắt của Sương đôi mắt đen nháy với cái nhìn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi như lớn dần, lớn dần, rồi tràn ngập

cả căn phòng. Hạo vội nhắm mắt đi, hai tay ôm lấy đầu bất động. Mãi cho đến lúc chó Cầu Tuyết tò mò chạy tới, liếm lấy tay lấy chân Hạo, Hạo mới buông tay xuống và ngẩng lên nhìn Sương, Hạo thở dài.

- Tôi thua rồi. Thôi tôi chịu thua, Hiểu Sương. Nội nói đúng đấy, tôi không thể tự lừa dối mình. Thật đấy... Sương ạ, tôi... tôi.

- Thôi đừng nói gì hết! Hiểu Sương hét to, dùng hai tay bịt kín tai lại - Tôi không nghe đâu, không muốn nghe gì hết!

- Sương bắt buộc phải nghe. Giang Hạo chợt thấy nổi nóng, chàng chồm người tới chụp hai tay Sương kéo xuống. Gần từng chữ một - Vâng. Tôi yêu rồi đấy... Tôi yêu em... Tôi không muốn thấy em lảng nhãng với mấy thằng đó nữa. Không nhảy đầm, không gì hết. Sương có biết là nghe Sương nói tôi như phát điên lên không? Tôi nổi sùng nãy giờ, chưa bao giờ tôi có một cảm giác bức dọc như vậy khi nghe đứa con gái nào nói chuyện đó. Hiểu Sương, bây giờ Sương hài lòng rồi chứ? Sương đã chiến thắng, Sương đã chinh phục được tôi, đã xỏ mũi được tôi. Hừ, mấy ngày nay tôi không thể làm gì được hết, học cũng học không vô Tôi chỉ ngồi nhớ đến Sương. Nghĩ đến Sương thôi.

Giang Hạo nói một cách xúc động. Chàng giống như một núi băng sụp đổ khi nắng xuân đến. Và Hiểu Sương không kèm được lòng nàng ôm đầu Hạo nói.

- Anh Hạo, anh lầm rồi. Tại sao anh không tìm hiểu cho kỹ, anh biết tôi là người như thế nào không mà anh đòi yêu?

- Đồng ý là anh chưa hiểu rõ em, nhưng mà, hãy tin anh. Em là đứa con gái tuyệt vời nhất trong cõi đời này, ai nghĩ thế

nào về em mặc họ. Anh không cần gì cả.

- Anh sai rồi. Anh có biết là em đã bị đuổi học ở cả ba trường?

Hạo tròn mắt, nhưng lại nói.

- Tại mấy cái trường đó cà chón. Họ chỉ thấy toàn khuyết điểm, chứ không thấy được ưu điểm của em.

- Anh có biết là em còn chưa tốt nghiệp phổ thông?

- Cái đó nhằm nhò gì?

- Em đã từng chơi ma túy.

Hạo giật mình, nhưng nói

- Cái đó thì có hại cho sức khỏe, anh sẽ giúp em cai.

- Em đã từng gây chuyện xấu ở Đài Trung đến độ không được ở đấy nữa, phải dọn nhà đi.

- Chuyện gì nghiêm trọng như vậy?

- Có một tay quen với em. Lúc đầu hắn cũng thỏa thuận với em là cặp bồ cho vui thôi. Không ngờ sau đấy hắn lại yêu em. Hắn đòi yêu, em không chịu, Hiếu Sương ngật ngừng một chút tiếp - Anh có nhớ là hôm trước em có nói với anh là có một đứa con gái đã tự sát vì một đứa con trai không? Em nói dối đấy. Vì người tự sát là gã con trai chứ không phải đứa con gái.

- Có nghĩa là gã kia đã tự sát vì em? Hắn chết không?

- Chết rồi.

Giang Hạo rùng mình, nhưng lại nói:

- Đó cũng là tại hắn. Con trai gì mà yếu đuối như vậy? Có lẽ hắn chỉ định dọa em thôi. Chuyện đó cũng không đúng.

Hiếu Sương nói khẽ.

- Anh ấy không phải dọa. Mà anh ta đau khổ thật sự, anh ấy yêu tôi thật tình, anh hiểu không?

- Không?

- Anh ấy đã bắt gặp tại trận, khi tôi đang ở trên giường với hai đứa con trai khác.

- Cái gì?

- Tôi đã ngủ với hai gã con trai khác và anh ấy nhìn thấy. Ngoài ra, anh còn phải biết là tôi đã từng bị đưa vào trại giáo hóa thiếu niên hư hỏng. Tôi đã ở trên đó hai năm.

Giang Hạo cắn nhẹ môi. Chàng nói với giọng rít qua răng.

- Còn nữa, phải là em đã có con hoang, đã bán bạch phiến, đã giết người và đốt nhà...

Hiếu Sương đứng dậy.

- Tôi biết là anh không tin tôi, phải không? Anh không tin là tôi lại hư đốn như vậy, tôi không phải là ma quỷ, nhưng coi chừng tôi sẽ hủy hoại tương lai anh, tôi sẽ mang bất hạnh đến cho anh.

- Tại sao Sương lại nói xấu mình như vậy? Tại sao Sương lại sợ yêu và bị yêu chứ? Sương tự cho mình là ma quỷ à? Giang Hạo hỏi, rồi tiếp - Thôi được em là ma quỷ cũng được, coi như tôi đã yêu phải ma quỷ đi. Vì vậy em có nói thế nào tôi cũng không tin. Đúng rồi, anh Hoài nói đúng, Sương là một

thiên thần ma quỷ.

- Anh Hoài, anh của anh? Hiểu Sương chừng lại - Anh ấy làm sao biết được tôi là thiên thần hay ma quỷ. Anh ấy chưa hề gặp tôi mà?

- Sương sẽ gặp anh ấy ngay.

- Tại sao?

- Tôi sẽ đưa Sương đến gặp anh ấy ngay. Giang Hạo kéo lấy tay Sương nói - Hiểu Sương, bây giờ em không có quyền trốn lánh nữa.

- Anh điên thật! Hiểu Sương lớn tiếng - Anh hãy xa lánh tôi ngay, anh biết không? Tôi không muốn mang bất hạnh đến cho anh, không muốn anh phải khổ. Tôi không muốn hại anh. Anh Hạo! Nếu anh thông minh một chút, anh nên đi đi, anh nên tránh tôi thật xa trước khi những móng vuốt của tôi vươn ra, anh nên để tôi xa anh một chút!

- Sương không dọa tôi được đâu. Giang Hạo vẫn giữ cứng lấy tay Sương - Sương có bàn tay đẹp lắm. Đôi tay này không thể là của ma quỷ được. Vì trên đời này, chỉ có một người đàn bà là ma quỷ, người đó đã lôi anh tôi xuống địa ngục, khiến anh tôi mấy năm liền không ngóc đầu lên nổi, còn em, em không phải.

Hiểu Sương chau mày nhìn Hạo, hình như nàng hơi tò mò, quên đi chuyện tỏ tình của Hạo.

- Anh nói sao? Anh Hoài của anh? Thế chuyện của anh ấy thế nào?

- Sương muốn nghe à?

- Vâng.

- Anh có thể kể cho em nghe, với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Từ đây về sau em không có quyền trốn lánh, bỏ đi không lời từ biệt, không có quyền khiêu vũ với người khác, đi chơi với người khác.

Hiếu Sương đứng dậy, bế lấy chó Cầu Tuyết lên.

- Thôi, không cần! Hãy cất kỹ chuyện của ông anh anh lại đi, tôi không nghe đâu.

Và Hiếu Sương ngoe nguẩy bỏ ra ngoài nói với chú chó.

- Cầu Tuyết ơi, mình đi nhé, để cho mấy tay khùng họ lên chân đi.

Giang Hạo bước nhanh tới chặn cửa, thái độ của Sương làm Hạo lùi bước, nhượng bộ.

- Hiếu Sương, anh mời em đi ăn thức ăn biển nhé.

Sương chững lại một chút, mắt chột sáng.

- Ồ... vậy sao ta không đi mượn một cái thuyền đánh cá, nhờ họ đưa ta ra tận biển khơi? Ta có thể mua theo một mớ thức ăn chế biến sẵn, cả thức uống. Vừa xem họ đánh cá vừa thưởng thức món ăn, vừa kể chuyện... vừa ngắm trăng trên biển chứ?

Giang Hạo có vẻ thích thú, nhưng lại ngại.

- Sợ họ không chịu chứ?

- Em có quen với một ngư dân. Hiểu Sương nói - Chắc chắn ông ta sẽ cho mình theo. Đi nào! Ta đến đấy thương lượng. Giờ này họ đã sắp ra biển, trễ nữa coi chừng không kịp đấy.

Giang Hạo nhìn Sương. Sương như vậy đó. Cô ấy giống như tia nắng, như thời tiết, lúc thì chói chang nắng, lúc thì gió lộng, nhưng khi lại là giông bão. Hạo chịu thôi, Hạo nhiều khi không hiểu được Hiểu Sương như một biển cả vừa rộng vừa sâu. Nhưng mặc, bây giờ không phải là lúc suy nghĩ, chàng vội nắm lấy tay Sương, kéo chạy ra bãi biển.

CHƯƠNG 11

Tàu đánh cá lướt trên biển khơi. Từng cái từng cái một. Sóng vỗ nhấp nhô. Mỗi cái có một ngọn đèn. Điểm sáng trong bóng tối, giống như những chú đom đóm lập lòe trong đêm đen. Tiếng máy nổ tạch tạch, tạch tạch thật đơn điệu, phá tan cái yên lặng lạnh lùng của bóng tối.

Giang Hạo và Hiếu Sương ngồi ở mũi tàu, trên khoảng trống. Tắm dưới ánh trăng sao và gió biển. Bên cạnh họ bày la liệt thức ăn. Trứng chiên, chân gà luộc, đậu phụ khô, bánh mì, bơ, phô mai, bánh dừa, nước ngọt... Nhiều như vậy, mà Hiếu Sương cũng chẳng ăn gì, nàng chỉ gặm một cái cẳng gà. Gặm thật kỹ, nút cả ngón tay như trẻ con. Chú Cầu Tuyết nằm bên cạnh, nó rất ngoan đang gặm lấy những phần xương thừa do Sương bỏ xuống cho nó.

Giang Hạo ngồi đấy ngẫm, chàng có vẻ thích thú vì chàng khám phá ra ở Sương có quá nhiều điều mới mẻ. Thí dụ như Hiếu Sương chỉ mới nói ý định, là ông lão chủ thuyền đã chấp nhận ngay... Hình như ông ta quen với Sương từ bao giờ đấy, có lẽ đây không phải là lần đầu Sương ra biển... Nhưng mà, như vậy mấy lần trước Sương ra khơi... với ai? Thằng nào vậy? Hạo thấy lòng đau nhói... Những lời nói ban nãy của Sương lảng vảng mãi trong đầu. Đã có một tay vì Sương mà tự sát vì thấy rằng nàng nằm trên giường với hai đứa con trai khác. Sương hút xì ke, bị đuổi học hết ba lần, bị giam ở trại giáo huấn thanh niên hư hỏng hết hai năm. Giang Hạo chăm chú nhìn Sương. Cái làn da trắng nguyên như vậy? Cái

khuôn mặt bừng bừng trẻ con và đôi mắt to đen trong sáng kia. Không, không thể như vậy được. Hiểu Sương đã nói dóc. Trăm phần trăm là nói dóc! Có lẽ vì nàng đã dẫn chứng những điều đó ra để thử thách, thăm dò tình cảm của chàng. Hoặc là một lý do gì đó... Hiểu Sương muốn ta vì sợ hãi, mà bỏ chạy mà rút lui? Sương sợ tình yêu? Sương đã bị người khác làm đau khổ quá, nên sợ.

Hạo phân vân suy nghĩ. Hiểu Sương quay qua nhìn chàng:

- Anh làm gì nhìn tôi dữ vậy? Tôi kéo anh ra đây là để ngắm biển, chứ không phải để ngắm tôi đâu nhé.

Hạo nói không cần suy nghĩ.

- Sương đẹp hơn cả biển.

Hiểu Sương nháy nháy mắt, rồi vỗ vào mạn thuyền bên cạnh.

- Anh lại đây ngồi đi!

Giang Hạo thụ động bước qua Cái không gian dành cho hai người khá nhỏ, nên khi ngồi sát bên Sương, Hạo có thể ngửi thấy mùi thơm của tóc nàng. Mùi con gái nó ngọt, nhẹ nhàng và quyến rũ làm sao. Hạo như ngây ngất.

- Anh nhìn bầu trời kìa, nhìn biển kìa! Hiểu Sương nói, giọng nói tự nhiên nhưng có một cái gì đó nghiêm túc xúc cảm - Anh nhìn kỹ bầu trời chưa? Nó đen như mực, nó như một tấm màn đen vậy đó? Thế mà các ngôi sao cũng xuyên qua được. Đấy, sao đang lấp lánh qua màn đêm, nhiều khi tôi tưởng là nó đang nói chuyện, đang đánh tín hiệu cho chúng ta, để thổ lộ cái bí mật của đêm đen... Tôi rất thích được ngồi thế này ngắm sao. Tôi muốn hỏi: Đây sao, mi đang tìm kiếm gì đấy? Như tôi muốn hỏi chính mình. Hiểu Sương này... Mi

đang định tìm kiếm cái gì? Giọng nói của Sương cái thần sắc của Sương khiến Hạo cảm động, chàng đưa tay ra nắm lấy tay cô gái. Bàn tay nhỏ nhắn kia thật lạnh. Hạo cởi cái áo khoác của mình ra phủ lên vai nàng. Hiểu Sương ngồi yên. Mắt như phủ bởi một lớp sương mù. Những sợi tóc ngắn bay bay theo gió. Một vài cọng râu lên trán nàng.

Giang Hạo nhìn theo ánh mắt của Hiểu Sương ở xa tận chân trời. Nước phẳng lặng một cách bình yên. Trong bóng tối, Hạo không nhìn thấy các ngọn sóng nhỏ. Trái lại chỉ thấy những vệt sáng mờ mờ nhấp nhô Biển giống như một món quà trang sức bằng kim loại quý, lấp lánh, lấp lánh.

Rồi Hiểu Sương quay lại nhìn Hạo.

- Anh thấy biển có đẹp không nào? Hiểu Sương ném cái xương gà còn lại cho chó Cầu Tuyết, lấy tay chùi sạch vết mỡ bám trên miệng, rồi nói - Có nhiều lúc tôi lại có ý định điên rồ là... sao mình không nhảy xuống biển vớt lấy ánh sao? ánh sáng lấp lánh trên biển giống như những mảnh vỡ của sao băng. Biển vậy đó. Cái gì nó cũng chứa hết, đẹp hay không đẹp. Nhưng nếu nhìn tổng thể thì biển vẫn đẹp tuyệt vời. Ồ, anh Giang Hạo, anh có thấy là biển đẹp một cách đáng sợ không? Lúc nó giận dữ, nó đập nát tất cả, con thuyền, con người, sự sống... Vậy mà khi phẳng lặng nó lại hiền từ như không hề có chuyện gì xảy ra cả. Biển thay đổi nhanh chóng, bí mật đến độ như một chuyện thần kỳ, hấp dẫn. Tôi yêu nó, bị nó lôi cuốn, tôi sùng bái nó. Từ cái đẹp đến cái tàn nhẫn của nó...

Hạo gật gù.

- Tôi hiểu rồi.

- Anh hiểu gì?
- Hiểu Sương giống như biển đầy. Lúc bình yên lúc dậy sóng... Lúc dịu dàng nhưng có lúc lại ương ngạnh quá lắm.
- Có nghĩa là... Con người tôi tàn nhẫn lắm phải không?
- Tương đối tàn nhẫn.
- Ví dụ xem?
- Ban chiều Hiểu Sương đã nói nhiều thứ. Nhưng mà những thứ đó có đáng tin không chứ?
- Đó là sự thật mà? Chúng ta không thể không đối diện với sự thật.
- Tôi hay là Hiểu Sương?
- Thế giới của tôi không có sự thật. Hiểu Sương buồn buồn nói - Tôi lúc nào cũng như sống trong một thế giới đầy mộng ảo thôi!
- Đấy thấy không? Giang Hạo đắc thắng nói - Hiểu Sương lúc nào cũng đầy mâu thuẫn. Khi vui khi buồn, Hiểu Sương như muốn trốn lánh một cái gì, nên cứ thay đổi bất chợt.

Hiểu Sương gật đầu.

- Đúng rồi, tôi như một kẻ bệnh tâm thần.

Giang Hạo đưa tay vuốt lấy mái tóc ngắn của Sương.

- Sương quả là một con người bệnh tâm thần, nhưng lại là một con bệnh dễ thương. rồi Hạo thở dài - Có trời làm chúng đấy. Tôi đang sắp điên lên vì con bệnh tâm thần này đây.

Hiếu Sương quay mặt nhanh, nhìn ra biển nàng chột nói.

- Ban nãy, anh bảo là... anh sẽ kể cho tôi nghe về chuyện của anh cả anh nào?

- Đừng ám sát cảnh đẹp. Giang Hạo nhiệt tình nói - Chuyện của anh cả là một chuyện tàn nhẫn thương tâm tôi không thích kể trong lúc này.

- Nhưng bây giờ tôi muốn nghe. Hiếu Sương nói - Tôi thích được nghe những câu chuyện thương tâm trong cảnh trí này. Hiếu Sương vừa nói vừa nhìn xuống biển. Sợi dây thừng đầu mũi dài thòng xuống nước làm bọt biển bị kéo theo - Anh kể đi, tôi chờ nghe đây.

- Sương muốn nghe thật à?

- Tùy anh. Sương chột nhún vai - Chuyện của anh Hoài của anh dù sao cũng chẳng liên can gì đến tôi... Anh muốn kể thì kể không thì thôi, có khi tại anh chưa bịa xong nên chưa dám kể.

- Hiếu Sương tưởng tôi thích phịa chuyện như Sương vậy à. Giang Hạo có vẻ bức dọc. - Cho Sương biết ông anh của tôi là một con người tình si số một. Sương tin không?

- Không tin. Sương nói ngay - Trên đời này không hề có một người đàn ông nào chung thủy cả, chuyện đó chỉ có trong tiểu thuyết, còn sự thật ở đời, thì tình yêu chỉ là những trò chơi đau khổ thôi.

- Cô cũng nhận, coi tình yêu là trò chơi, là một chuyện tàn nhẫn?

- Chuyện đó tôi công nhận. Vì tôi đã từng làm chuyện đó. Tôi

đã khiến một đứa con trai tự sát.

Giang Hạo rùng mình.

- Có thật như vậy không?

- Thôi, không nói chuyện đó nữa. - Hiểu Sương nói - Tôi muốn anh kể chuyện cho tôi nghe, chứ có muốn kể chuyện tôi cho anh nghe đâu?

Giang Hạo nắm lấy tay Sương.

- Bao giờ tôi kể chuyện anh tôi xong, cô phải nói thật, nói hết sự thật của cô cho tôi nghe nhé?

- Được.

- Không cho nói dóc!

- Ờ, không phịa.

Lời hứa của Sương khiến Hạo yên tâm, chàng thấy hồi hộp, Trong khi Sương giục.

- Kể đi.

- Tôi không biết nên bắt đầu kể từ khúc nào...

Giang Hạo bước tới ngồi đối diện với Hiểu Sương. Tựa người vào phao cứu nạn, nhìn Sương chột Hạo thấy khát. Chàng khui thêm một lon coca cola, hóp một hóp rồi nhìn ra biển khơi trên khoảng không gian rộng kia, những cái thuyền câu với ánh đèn trong đêm đen tạo nên những chấm sáng như trong ảo giác. Không hiểu sao cái khung cảnh này lại có vẻ buồn buồn làm sao.

- Tôi và anh cả cách nhau những 10 tuổi. Giang Hạo bắt đầu

kể - Nói cụ thể hơn là khi anh ấy là sinh viên năm thứ nhất, thì tôi chỉ mới là học sinh lớp bảy. Vì vậy chuyện của anh Hoài, phải nói là tôi không chính mắt mục kích hay hiểu được. Phần lớn những điều tôi biết đều là do tôi nghe lóm được mẹ và cha, và các chị nói chuyện. Những câu chuyện rời rạc đó. Tôi sẽ cố gắng chấp vá lại, để Sương hiểu. Phải nói một điều là, tôi chưa hề thấy người con gái nào vô tình như người đàn bà đó và người đàn ông nào lại đa tình như ông anh tôi.

Hiếu Sương hình như khá xúc động, nàng lấy tay lùa những cọng tóc lòa xòa trước trán, nói.

- Ồ... Mở đầu là đã thấy hấp dẫn... Tiếp đi!

- Câu chuyện bắt đầu năm anh cả học năm thứ tư ở Đại học. Bấy giờ chỉ có anh cả là ở Đà Bắc, còn toàn bộ gia đình tôi vẫn ở Đà Nam. Lúc đầu, anh ấy viết thư về nhà báo cho biết là đang yêu một nữ sinh ban Hoa văn. Thư anh ấy gửi về ngập đầy tên của cô ấy. Anh Hoài ca ngợi cô ta hết mình. Cha mẹ tôi thì nghĩ là, đó chỉ là một chuyện bình thường, trai mới lớn đương nhiên là phải có chuyện yêu đương. Có điều tình yêu có bền vững hay không còn tùy thuộc vào thời gian. Nên chuyện của anh Hoài không được mọi người quan tâm lắm, chỉ đón nhận với thái độ "chờ xem". Cha mẹ viết thư cho anh ấy chỉ có một yêu cầu, đó là nên nghĩ đến chuyện xây dựng sự nghiệp trước, rồi hãy nghĩ đến chuyện hôn nhân. Vì Sương biết không, hoàn cảnh kinh tế gia đình tôi bấy giờ rất khó khăn. Chuyện anh cả đi học Đại học là cả một vấn đề. Học phí ở trường, phần lớn dựa và việc làm thêm của bản thân chứ nhà tôi cũng nào có cung cấp nổi.

Hiếu Sương tựa cằm lên gối. Ngồi lắng nghe, Hạo tiếp.

- Bấy giờ, anh cả có lẽ bận lắm, anh ấy vừa học, vừa làm, lại

vừa yêu. Thư anh Hoài viết về nhà càng lúc càng thưa dần, nhưng ở nhà cũng không lưu ý lắm đến chuyện đó. Rồi anh Hoài tốt nghiệp ra trường, đi thụ huấn quân sự, mãn hạn lại quay về Đà Bắc làm việc. Bắt đầu anh ấy thành lập một nhà xuất bản nhỏ, Hiếu Sương phải biết bấy giờ anh ấy phải chịu đựng bao nhiêu sức ép của các nhà xuất bản lớn. Nghe nói anh Hoài phải làm việc trong điều kiện gian khổ. Ngoài cả sức tưởng tượng của chúng ta Anh ấy vừa sửa bài hiệu đính, đi lo chuyện sắp chữ, nhà in, rồi phải tự tay phát hành. Anh ấy phải tải sách trên xe đạp, đem đến từng sạp sách bỏ mỗi. Một mình bao thầu hết mọi việc. Từ ông chủ cho đến công nhân sai vặt. Hiếu Sương đừng có nhìn những cái nhà lầu, xe hơi sang trọng anh ấy đi bây giờ mà đánh giá sự việc. Muốn thành công từ đôi tay trắng không phải là chuyện dễ dàng.

Hiếu Sương chớp chớp mắt.

- Đi thẳng vào câu chuyện đi. Cái chuyện người yêu của anh ấy ra sao?

- Thì từ từ đã nào. Giang Hạo hóp hóp một ngụm coca Hạo tiếp tục kể - Sương chưa trải qua cuộc sống nghèo khổ, Sương không biết được cái vị đắng của người nghèo đâu. Nhà chúng tôi bấy giờ rất nghèo, nên cả nhà đều hy vọng ở anh cả... Mong mỗi anh cả học ra trường có công ăn việc làm gửi chút đỉnh về phụ gia đình. Lúc đó hai bà chị của tôi và cả tôi đều còn đi học. Đồng lương của cha kiếm được không đủ để trang trải trong nhà. Vậy mà, anh cả đi làm, lại không gọi một cái nào về nhà. Anh ấy viết thư nói, mặc dù phải làm việc như trâu, nhưng vẫn không đủ sống.

Hiếu Sương chen vào.

- Có lý, vì thời buổi bấy giờ khó khăn cơ mà... Hạo nhìn

Sương.

- Vâng. Lúc đầu chúng tôi cũng nghĩ như vậy vì làm gì cũng vậy, giai đoạn đầu là giai đoạn khó khăn nhất. Mà cho đến lúc chị lớn của tôi tốt nghiệp phổ thông, lên Đài Bắc học Đại Học... mọi chuyện mới vỡ lẽ ra...

Hiếu Sương có vẻ lạnh, hơi rùng mình.

- Ban nãy tôi có nói là anh cả tôi yêu một người con gái mà anh ấy nói là nữ sinh viên ban Hoa ngữ... phải không? Thật ra thì không phải như vậy, anh ấy yêu một cô vũ nữ.

- Vũ nữ?

- Vâng, một vũ nữ của một vũ trường lớn. Tóm lại anh cả đã yêu, yêu một cách cuồng dại, nhưng đối tượng không phải là sinh viên gì cả, mà chỉ là một vũ nữ. Khoan! Sương đừng nghĩ là tôi khinh thường nghề vũ nữ. Đó là một cái nghề hợp pháp, nhà nước cho phép hành nghề cơ mà. Một nghề như mọi nghề, vũ nữ cũng có người tốt người xấu. Nhưng mà, nghe nói lại thì anh cả tôi lại yêu phải một cô vũ nữ theo chủ nghĩa kim tiền. Cô ấy không thuộc loại đứng đắn!

Hiếu Sương ngồi thẳng lưng lại, nhìn Hạo.

- Ban nãy anh nói là anh "nghe nói" lại, như vậy tính chất xác thực của câu chuyện chưa hẳn là đúng. Vì chuyện mà kể đi kể lại thường hay bị thổi phồng.

- Tôi nghĩ thì chị lớn tôi không thổi phồng đâu. Hạo tiếp - Chị ấy là người rất ngay thật. Và lại sau đấy chị kể tôi lại lên Đài Bắc tiếp đó. Mọi chuyện đã chứng thực là đúng. Và Hiếu Sương biết không, câu chuyện đó như một tiếng sét đối với gia đình tôi. Chỉ có cha là bình tĩnh. Cha tôi bảo, rồi sẽ có

ngày anh cả tôi nghĩ lại, hối hận... Không nên rùm beng. Mọi chuyện rồi đâu sẽ vào đó.

- Được rồi, anh kể tiếp đi! Hiếu Sương vuốt vuốt mái tóc - Anh vừa bảo là anh cả anh yêu một người đàn bà sa đọa, rồi sao nữa?

- Thế Sương có xem qua vở kịch "Trà hoa nữ" không?

- Tôi biết vở kịch đó.

- Chuyện của anh tôi cũng giống giống như vậy. Mỗi ngày sai khi quần quật với công việc, đêm đến, anh ấy đến vũ trường ngồi ở một góc cố định, mê mẩn nhìn cô vũ nữ kia quay cuồng, quay cuồng bên những người đàn ông khác. Đôi lúc trũng giỡn, đùa cợt hoặc đi đêm cả với họ. Ông anh tôi cứ ngồi đấy chờ đợi như một tay si tình, một gã điên. Từ lúc vũ trường mở cửa đến lúc đóng cửa, và anh ấy cứ làm vậy từ ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, bị các cô vũ nữ trong vũ trường đem ra làm đề tài để trêu chọc, cười đùa. Cuối cùng rồi anh Hoài cũng được cô vũ nữ kia để mắt xanh đến, và bao nhiêu tiền kiếm được một cách cực khổ đều nạp đủ cho cô vũ nữ hết.

- Sau đó?

- Nghe nói là cô vũ nữ rất đẹp. Chuyện đó là chuyện đương nhiên. Vì có sắc đẹp thì đàn ông mới bị điều đứng chứ? Chị lớn nói, hình như cô ấy cũng có phần nào yêu anh cả, có điều, một người như anh cả, vừa rời ghế nhà trường làm sao có đủ tiền để cung phụng cho nếp sống xa hoa của cô ta. Nên sau đấy anh Hoài bị hất hủi, khinh thị. Cô ta dùng đủ mọi cách để bỏ rơi anh Hoài. Nhưng tội nghiệp ông anh tôi. Anh ấy thuộc loại tình si, vẫn chịu đựng, vẫn cố chấp một cách đau khổ, để

mong mỗi cô ấy hối hận quay về. Nghe chị nói lại với mẹ là bấy giờ anh Hoài giống như một người "mất hồn".

Giang Hạo ngừng lại. Đêm đã khuya. Tàu ngừng nổ máy. Đám ngư phủ bắt đầu thả lưới xuống biển. Những cái phao đủ màu kéo dài trên nước tạo nên một vòng cung đẹp. Trên bầu trời xa xa, sao đêm lấp lánh. Nhưng mọi vật chung quanh vẫn đen, vẫn lạnh.

- Chuyện của anh kể có vẻ không thực. Hiểu Sương nói - Tại sao một người như anh cả anh lại có thể yêu được một người mà theo cách nói của anh, thì không có một cái gì để ta có thể yêu được hết!

- Có chứ, cô ấy đẹp!

- Tôi nghĩ không hẳn là anh cả anh lại mê cái sắc đẹp bề ngoài như vậy. Anh ấy không thuộc loại người háo sắc. Đàn bà đẹp trên cõi đời này lại thiếu gì?

- Sương lắm rồi đấy. Anh cả tôi tuy không thuộc loại háo sắc, nhưng đây là mối tình đầu... Còn bây giờ nghe nói anh ấy lại đang yêu, nhưng lần này tôi nghĩ anh ấy không phải là yêu trọn vẹn như lúc đầu mà chỉ là nửa vời.

- Tại sao?

- Thì ngồi yên nghe tôi kể đây này. Chuyện anh cả yêu cô vũ nữ kia, mối tình kéo dài những năm năm. Như lời chị tôi kể thì cô vũ nữ đó cũng phần nào yêu anh Hoài. Vì vậy, mỗi lần anh ấy muốn rút lui ra khỏi cuộc tình không hy vọng thì cô ta lại chủ động đến. Van xin khóc lóc thế là... anh cả không còn cách nào thoát khỏi lưới tình đã giăng.

- Anh nói năng sao mâu thuẫn quá.

- Mâu thuẫn chỗ nào?

- Lúc đầu anh bảo là anh cả anh si dại đeo đuổi cô vũ nữ, còn cô ta thì lạnh nhạt xua đuổi anh anh. Rồi sau đó anh lại nói là cô ta chủ động tìm đến, khóc lóc van xin. Vậy thì ai là người bị ai ràng buộc chứ?

Giang Hạo như chững lại. Chàng đưa mắt nhìn ra biển khơi. Một màu đen mờ mịt tiếp nối giữa trời và nước. Hạo chợt thấy khách quan hơn.

- Tôi nghĩ là con người ta thường ràng buộc lẫn nhau. Cuộc đời này là vậy. Khi đã vào cuộc, muốn dứt ra không phải dễ dàng. Cô gái kia không phải là khúc gỗ, vẫn bị tình cảm của anh cả làm động lòng, có điều cuộc sống của cô ấy đòi hỏi thỏa mãn nhiều thứ mà anh cả không có khả năng cung ứng.

- Thế rồi sau đó ra sao? Hiếu Sương cắt ngang - Chắc chắn là cô ta mê tiền, nên đã về với một tay giàu sụ nào đó?

- Sương lầm rồi. Sau đấy cô ta chết. Vâng, hai năm sau đấy, cô ta tự sát chết. Một cách kết thúc đẹp. Như cha tôi đã nói. Bất cứ điều gì không trong sáng đều có những kết thúc bi thảm. Cái chết của cô vũ nữ kết thúc câu chuyện. Anh cả không còn bị làm khổ. Anh ấy dồn hết tâm trí vào chuyện xây dựng sự nghiệp, nhờ vậy mới có ngày nay.

- Cô ấy còn quá trẻ. Cô ta làm sao chết? Tự sát bằng cách nào?

- Nghe nói là cô ta uống rượu say giữa khuya đi trên đường bị xe đụng chết.

Hiếu Sương rùng mình.

Gió ở đâu thổi đến. Gió thật to, mát lạnh. Giang Hạo nắm lấy

tay Sương, tay Sương như tắm trong nước đá.

- Sao vậy? Sương bị lạnh à? Thôi ta vào trong khoang thuyền đi.

- Khỏi. Hiểu Sương đáp nhanh - Tôi khỏe lắm. Tôi thích gió mát và bầu trời này. Anh chưa kể hết chuyện cơ mà?

- Hết rồi. Giang Hạo nói - Coi như anh Hoài nợ cô ấy một món nợ, cô ấy chết, coi như trả xong.

- Vậy sao anh lại bảo là anh Hoài của anh lại yêu mà chỉ yêu có nửa vời là sao?

Giang Hạo có vẻ bối rối.

- Bởi vì, tôi mong là, đây không phải là hồn ma của cô vũ nữ kia quay về. Giang Hạo nói một cách không vui - Sương có tin không? Sau khi cô vũ nữ kia qua đời được hai năm, thì đột nhiên có một cô gái từ nước ngoài trở về, cô ta tự xưng là em gái của cô vũ nữ. Và như bị trúng bùa mê, hay bị quỷ ám, ông anh của tôi lại yêu cô gái này. Chết, em lại đến, có phải là ông anh nhà tôi đã nợ chị em họ một món nợ không? Món nợ này không biết đến bao giờ mới trả dứt được.

- Thế cô em gái của người chết có yêu anh cả anh không?

- Tôi làm sao biết chuyện đó, anh cả lại không cho tôi được gặp mặt cô ấy... Sợ tôi nói năng lộn xộn làm chạm tự ái cô ta. Tôi nghĩ, biết đâu ông anh tình si của tôi đã chẳng nói với cô em là bà chị của cô ta là một đấng trinh nữ toàn vẹn? Tính của anh Hoài là vậy đó. Lúc nào cũng hay bao che. Anh ấy rất quý trọng tình yêu. Bảo vệ những gì mình thích, bây giờ với mối tình này, tôi không biết rồi sẽ ra sao. Vì khi yêu cô em gái của người yêu cũ, biết đâu, đấy không phải là tình yêu thật sự?

Mà chỉ là mượn bóng người mới để nhớ đến người xưa. Đó là lý do tại sao tôi cho là tình yêu của anh Hoài chỉ là tình yêu nửa vời.

Và Giang Hạo đi đến một kết luận.

- Anh hai tôi vẫn còn yêu Đào Bích Huệ!

- Đào Bích Huệ?

- Vâng, đó chính là tên của cô vũ nữ. Em của cô ta thật tên là Đào Đan Phong.

Hiếu Sương nhìn xuống, nàng có vẻ suy nghĩ. Sóng biển vỗ vào mạn thuyền tạo thành những tiếng tách tách đơn điệu. Trong cái khung cảnh tối như mực này, con người rất dễ cảm thấy yếu đuối.

- Anh Giang Hạo, hình như anh thù hai chị em họ Đào đó lắm phải không?

- Sương nghĩ thế?

- Vâng. Vì qua giọng nói của anh, tôi thấy là anh coi hai chị em họ như hiện thân của ma quỷ. Nhưng anh phải nhớ là với một cốt chuyện có thể có những cái nhìn khác nhau. Nếu chị của cô gái còn sống, biết đâu cô ấy sẽ nói với em gái mình là anh của anh là một thứ quỷ râu xanh.

- Tại sao?

- Không tại sao cả. Hiếu Sương nhìn ra biển nói - Tôi chỉ đoán như vậy thôi.

Hiếu Sương không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn ra biển một lúc, nhắm mắt lại, Sương như buồn ngủ. Hạo chợt thấy xúc động,

chàng bước qua để đầu Sương tựa vào vai mình nói.

- Nếu Sương buồn ngủ, cứ ngủ đi nhé.

Hiếu Sương ậm ừ trong miệng.

- Hôm nay, sao anh giống người lớn quá vậy?

Giang Hạo cười.

- Anh thấy thì em mới giống người lớn đó chứ.

- Cũng có thể. Hiếu Sương vẫn nhắm mắt, cười nhẹ - Sau một buổi tối, chúng ta đã biến hết thành người lớn. Anh có tin không? Sự trưởng thành thường đến một cách bất ngờ. Và Sương lại thờ dài - Anh Hạo này, bao giờ đã là người lớn thì anh phải dứt khoát nhé. Yêu được thì yêu, không thì thôi, chứ đừng lằng nhằng.

- Chớ Sương có thấy tôi lằng nhằng bao giờ đâu? Hạo có vẻ bức, nói. Hiếu Sương yên lặng cô nàng có vẻ đã ngủ, cái hơi thở đều đều nhẹ nhàng phà qua cổ Hạo, làm chàng xúc động. Chàng kéo cái áo khoác cho phủ kín người Sương, rồi nâng đầu nàng đặt nhẹ lên gối. Nhưng Sương đã giật mình tỉnh giấc.

- Anh nói gì đấy?

Hạo không hề nói, nhưng nghe hỏi, chàng nhanh trí nói ngay.

- Tất cả những điều mà ban chiều Sương cho tôi biết là thật hay giả vậy?

- Điều gì?

- Sương có một người bạn trai tự tử vì Sương?

- Dĩ nhiên là giả. Sương vừa ngáp vừa nói - Có ai lại khùng điên làm chuyện như vậy bao giờ.
- Thế chuyện hút xì ke.
- Không có.
- Chuyện bị đuổi học.
- Không.
- Chuyện ngủ với hai thằng con trai.
- Không.
- Vô viện giáo hóa thanh niên hư hỏng.
- Cũng không tồi. Hiểu Sương vòng tay qua người Hạo, úp mặt vào ngực chàng cười nói - Em vào đấy làm gì? Mặc dù có hư nhưng đâu có hư đến độ phải vào đấy, phải không anh Hạo.?
- Ờ.

Hạo nói mà lòng reo vui. Có cả một ban đại hợp xướng đang trở giọng hát vang trong tim chàng. Hạo nhìn lên bầu trời. Trăng đang mỉm cười, sao đang nhảy nhót. Cả sóng biển cũng hồ hởi mừng vui.

- Anh Hạo này. Hiểu Sương nũng nịu nói - Em đặt ra mấy chuyện đó chẳng qua là để hù anh. Bây giờ thì em thấy không cần nữa. Em không muốn anh nhìn em với ánh mắt ngờ vực. Nhưng mà, anh Hạo... Anh đừng giận em nhé?
- Giận em? Giận vì chuyện nói phét đó ư? Hạo hỏi - Không, không bao giờ có chuyện đó.

Hạo nhìn Sương chột giật mình. Không hiểu sao Sương lại khóc, có những giọt nước mắt lăn trên má Sương, chàng vội lấy tay vuốt má Sương nói.

- Hiểu Sương em làm sao vậy? Sao em lại khóc? Anh có làm gì em đâu? Anh đã nói là anh không giận em mà, anh thề đấy!

- Được rồi, anh đã thề. Hiểu Sương nói và úp mặt vào ngực Hạo. - Em cũng đâu có khóc, tại sương rơi trên má em đấy, có khi là nước do sóng biển tạt lên đấy.

Và Hiểu Sương nhắm mắt lại nói.

- Thôi bây giờ để em ngủ. Đừng quấy rầy giấc ngủ em nữa nhé?

Sương nằm yên. Hạo khoác áo che kín người Sương. Chàng ngẩng lên nhìn trời. Trăng và sao đang lấp lánh trên cao.

Và một lúc sau, tận chân trời... đã có vệt sáng mờ. Vậy là một đêm đã trôi qua, một ngày mới lại đến. Nắng rồi sẽ tỏa sáng để xua đi cái đêm đen bí ẩn sắp đi vào quá khứ.

CHƯƠNG 12

- Đan Phong!

Chị Bình vừa tựa người vào ghế, ngón tay không ngừng quây cái thìa cà phê trước mặt. Chị chau mày một cách khó khăn nói:

- Sao em hỏi hoài vậy? Chị đã nói rồi, bỏ hết đi. Em về đây đã hơn nửa năm. Cứ thắc mắc truy cứu chuyện cũ, rồi thì giờ đâu lo chuyện tương lai chứ?

- Vâng. Đan Phong ngã người ra sau, mắt hướng về phía cửa sổ, bên ngoài ngập nắng - Nhưng mà, chị Bình, tôi đã nói với chị rồi... Tôi làm sao không thắc mắc khi chưa phát hiện hết sự thật về cái chết của chị Huệ? Có lẽ tôi đang lạc trong cái mê hồn trận. Và bây giờ thì tôi không làm sao quên được. Tôi đã có một số dữ kiện nhưng nó giống như những mảnh gỗ dùng lắp ghép thành hình... Nó nằm lộn xộn... Và chị Bình, chị phải giúp em giải quyết chuyện này.

- Tôi đã nói với Phong rồi, tôi đã nói hết mọi thứ mình biết cho Phong nghe.

- Không, chị chưa nói hết.

- Nhưng, những điều mà tôi biết không hẳn là đúng. Bình nói. - Phong biết không? Càng về sau, sự qua lại giữa tôi với Huệ càng giảm dần. Chúng tôi ai cũng bận rộn. Một số chuyện tôi biết là do bạn bè kể lại,... mà Phong biết đấy, đàn

bà con gái chúng mình tùm lại nói chuyện thì chuyện cũng chưa hẳn tin cậy. Có nhiều cái chỉ là một thứ đoán mò.

- Cũng có thể như vậy.

- Vậy thì tại sao Phong không bỏ ai? Chị Bình chau mày - Người đã qua đời hơn hai năm có rõ được sự thật cũng nào có ích gì? Có lợi gì cho sự nghiệp của cô đâu?

- Bởi vì... Đan Phong ngồi ngay người lại, nhìn thẳng vào mắt chị Bình, thành khẩn - Bởi vì, chuyện đó càng lúc càng trở nên quan trọng với em.

- Tại sao?

- Vì... vì... Đan Phong lắp bắp, rồi cuối cùng đành thú nhận - Vì em đã yêu... người đàn ông đó.

Chị Bình tròn mắt.

- Ai?

- Chị rõ rồi còn hỏi. Phong nói, không rời ánh mắt kinh ngạc của chị Bình - Em đã yêu Giang Hoài, cái anh chàng giám đốc nhà xuất bản lớn kia. Một người mà suýt tí đã là anh rể của em.

Chị Bình mở trừng trừng đôi mắt, miệng há hốc. Bàn tay đang quây cà phê phải ngưng lại.

- Em có điên không, Đan Phong? Cả cái thành phố Đài Bắc này có hàng triệu đàn ông, em không chọn lấy một. Tại sao em lại yêu hắn? Lý trí của em đâu rồi, đầu óc đâu mà lại yêu một tên... giết người chứ?

- Giết người? Giọng Đan Phong như nghẹn lại - Cuối cùng rồi

chị cũng nói được hai chữ đó. Giết người? Vậy là, Giang Hoài là thủ phạm cái chết của chị Huệ tôi ư?

Chị Bình sợ hãi đưa tay lên bịt miệng. Chị không ngờ mình dám sử dụng cái từ đó. Chị ngồi yên, Đan Phong cũng ngồi yên. Thật lâu chị mới lấy lại được bình tĩnh, chị nói:

- Thôi đủ rồi, đừng nói gì nữa... Đúng ra tôi không nên sử dụng hai chữ đó... Vì nói như vậy cũng không công bằng, rõ ràng... chị của cô chết vì tự sát chứ đâu phải bị người giết đâu? Có điều cái chết nó không được bình thường... Đôi khi tôi nghĩ Giang Hoài phải có trách nhiệm trong cái chết đó... nên tôi nói thế... Vậy thôi, nhưng mà Đan Phong này, chuyện đã qua rồi. Giả chân chưa biết ra sao. Còn cái anh chàng Giang Hoài thì tôi không hiểu. Hắn có gì hấp dẫn mà cả hai hai em cô lại ngã nhào vì hắn. Thôi tôi không nói gì nữa đâu, cô hãy cẩn thận.

- Chị Bình, chị phải giúp em, chị phải nói. Vì nói có khi lại cứu được em.

- Cứu cô?

- Vâng nếu chị biết được sự thật của người đàn ông đó. Ông ta quỷ quyệt, xấu xa thế nào, chị nói hết cho em biết, em đề phòng, em trốn lánh kịp thời. Chị Bình, chị có tin là có ma không?

- Hờ?

- Cách đây không bao lâu, em hình như mơ thấy chị Huệ. Em cũng nghĩ đó là một giấc mơ thôi, nhưng không hiểu sao chị ấy lại hiện ra trước mặt em một cách sống động như người thật. Chị ấy bảo em hãy đi đi. Về Anh quốc đi. Chị ấy muốn

em tránh xa Giang Hoài. Chị ấy dặn dò, năn nỉ... Ồ, lúc tỉnh lại, em còn có cảm giác như chị ấy đã có thật trước mặt mình. Em biết là, có thể vì ban ngày em nghĩ ngợi nhiều quá, nên đêm đến nằm mơ Chị Bình, chị thử nghĩ xem. Hay là chuyện ma quái thần thánh là chuyện có thật? Biết đâu chị Huệ vì muốn cứu em nên bảo em bỏ đi... Rồi Đan Phong đưa tay lên ôm lấy đầu buồn bã nói.

- Thật ra thì em cũng muốn đi. Muốn bỏ về Anh ngay. Nhưng em còn ảm ức, em muốn biết được sự thật, trước khi rời xa cái đất nước này.

Chị Bình tròn mắt ngồi đấy. Chị có vẻ bàng hoàng.

- Tôi thì tôi tin là có quỷ thần. Vậy thì Đan Phong hãy nghe lời của Bích Huệ, hãy đi đi! Về với cái xứ Anh kia đi.

- Được thôi. Nhưng chị hãy cho em biết. Đan Phong nhìn thẳng vào mắt chị Bình - Chị bảo là vì Giang Hoài yêu người khác nên chị Huệ em buồn quá tự sát... Thế người đàn bà mà Giang Hoài yêu đó bây giờ ở đâu?

- Phong muốn biết thật à?

- Vâng.

- Nghe nói... cô ta là một gái làng chơi.

- Hử? Mắt Phong mở thật to - Gái làng chơi, thế cô ta tên gì?

- Cô ta hành nghề vũ nữ. Chị Bình nói - Cái này là tôi nghe An Hoa nói lại đó nhé. Cô vũ nữ này có cái tên tây, gọi là...

- An Hoa là ai?

- Là một cô bạn học cùng lớp với tôi. Cô ấy hiện ở nước ngoài.

Nhưng cô hỏi chi vậy?

-Ồ, chị Bình đừng giận. Thôi được rồi, ban nãy chị bảo là, cô vũ nữ đấy có cái tên tây.

- Đúng, để xem tên gì nào... Annả Lenả... Hénả.Ồ không, hình như là Mona thì phải. Nghe nói là Giang Hoài gần như suốt ngày ở mãi vũ trường có Mona...

- Và bà chị của em vì chuyện đó mà tự sát?

Chị Bình yên lặng, chăm chú nhìn ly cà phê Đan Phong hỏi.

- Hình như chị muốn nói gì?

- Phong có nhận được giấy báo tử của bệnh viện không? Chị Bình hỏi - Nếu có chắc chắn phải có phần cho biết lý do chết. Chết thế nào chứ?

- Hình như lúc bấy giờ, anh Hoài đã gửi thẳng giấy đó đến cho mẹ em... Em có đọc qua thì phải, nguyên nhân cái chết hình như ghi là "tim suy nhược" hay tương tự gì đó.

- Có lẽ như vậy. Mấy ông bác sĩ xứ ta cũng tế nhị lắm. Họ thường quả quyết về nguyên nhân cái chết thế nào để thân nhân người đã khuất không phải bút rứt đau khổ. Đó là chưa nói, có khi Giang Hoài đã nhờ đến bác sĩ giúp đỡ ém nhẹm chuyện đó.

- Thế còn cái cô vũ nữ Mona Đan Phong truy tiếp - Cô ấy còn ở đất nước này vẫn hành nghề cũ hay là đã đi đâu?

- Nghe nói thì, cô ta đã đi lấy chồng ở Singapore Có một triệu phú nào đó đã cưới cô ta làm vợ thứ năm. Coi như một sự báo ứng. Giang Hoài bắt cá hai tay, kết quả không có gì cả. Đan Phong! Bích Huệ nói đúng đấy. Em cần phải tránh xa

hắn. Tránh thật xạ Tốt nhất là em nên trở về nước Anh, ở đó em có thể tìm được một người đàn ông còn hơn Giang Hoài gấp trăm lần. Em hãy suy nghĩ kỹ đi. Đừng có hồ đồ. Cái tay Giang Hoài này lắm thủ đoạn. Nghe nói Mona cũng một thời điên đảo vì hắn.

Đan Phong suy nghĩ.

- Lúc anh Giang Hoài theo đuổi Mona thì chị Huệ tôi làm gì? Tại sao chị ấy không khư khư giữ chặt lấy anh ấy?

- Nếu tình yêu mà đòi hỏi sự canh chừng thì tình yêu chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Chị Bình cảm khái nói - Em đừng trách Bích Huệ, tôi nghĩ là cô ấy đã làm hết sức mình, kể cả chuyện...

Chị Bình chợt ngưng lại không nói nữa, Đan Phong không buông tha truy tới.

- Kể cả làm sao? Chị còn giấu em điều gì?

- Không có, không có.

Chị Bình vội vã đứng dậy với lấy cái ví nói.

- Bây giờ trễ quá rồi. Tôi phải về thôi.

- Không được! Chị phải ở lại. Đan Phong ghì tay chị Bình xuống - Chị phải nói rõ rồi mới được đi. Chị Bình, chị biết tánh em mà. Con người em rất cố chấp. Em không thích mập mờ, chị không nên giấu em điều gì cả. Chuyện này rất quan trọng đối với em chị biết không? Nó sẽ quyết định chuyện đi hay ở của em. Nó liên hệ đến cả cuộc đời em, và cả cuộc đời của người khác. Chị nên hiểu như vậy.

Chị Bình chăm chú nhìn Phong. Cuối cùng như hiểu ra, chị

nói:

- Đan Phong! Hãy nghe đây. Đây là điều cuối cùng mà chị tiết lộ cho em biết, có lẽ nó rất quan trọng và chị chưa hề cho ai biết chuyện này.

- Chị nói đi, nói ngay đi.

- Trước ngày Bích Huệ chết khoảng hai tháng chị nhận được một cú điện thoại. Đan Phong em biết không, lúc đó giữa chị với Bích Huệ thỉnh thoảng mới liên lạc nhau bằng điện thoại thôi. Vì vậy hôm ấy linh tính cho chị biết là hẳn có điều gì khá đặc biệt. Có thể là Bích Huệ cũng vừa uống rượu, vì trong giọng nói của cô ấy, ngoài tiếng khóc còn có cái gì đó không rõ ràng. Cô ấy hỏi chị qua điện thoại. Hỏi cái cảm giác đầu tiên khi biết mình làm mẹ ra sao? Lúc đó tôi vừa mới sanh đứa con đầu lòng, mới ăn đầy tháng cho nó thôi. Hôm mừng đầy tháng Huệ không có đến tham dự. Tôi nói với cô ấy, một người đàn bà khi được làm mẹ mới là một người đàn bà hoàn chỉnh. Thế rồi tôi nghe tiếng cô ấy khóc. Tiếng khóc qua dây nói rất thương tâm. Tôi hỏi Huệ làm sao vậy? Cô ấy trả lời: Em cũng sắp làm mẹ, nhưng em không được cái vinh dự đó, em phải nạo thai! Vì cha đứa nhỏ không chịu nhận nó" Tôi giật mình định lên tiếng khuyên bạn thì Bích Huệ đã cắt đứt điện thoại.

Đan Phong tròn mắt nhìn chị Bình, sự tiết lộ của chị, như một tiếng sét làm rung chuyển cả người Phong, nàng hoàn toàn bất động. Một lúc chị Bình mới vỗ nhẹ lên tay Phong nói.

- Khi một người đàn bà muốn làm mẹ thì họ bất chấp mọi thứ. Trong khi một người đàn ông mà họ đã không phủ nhận giọt máu của mình thì họ không còn cái bản chất của con người.

Dan Phong thở dài.

- Rồi sau đấy chị Huệ của tôi có đi nạo thai không?

- Đó chính là lý do mà tôi vừa hỏi em về nguyên nhân trên giấy báo tử của bệnh viện. Bởi vì lúc đó có tin đồn là chị Huệ của em không phải chết vì tự sát mà chết vì nạo thai.

Dan Phong bàng hoàng úp mặt vào đôi tay. Trong khi chị Bình đặt tay lên vai nàng nói nhỏ.

- Thôi hãy đi đi, Dan Phong! Gã đàn ông đó là một con quỷ chứ không phải là người. Nếu thật em đã nằm mơ thấy Bích Huệ thì chắc chắn một điều là Bích Huệ đã chết một cách không yên ổn, nên cô ấy mới quay về để cảnh giác em. Hãy nghe lời của Bích Huệ. Hãy đi đi. Hãy trở về nước Anh. Nhưng trước khi đi nên báo cho tôi biết một tiếng để tôi tiễn em ra phi trường nhé.

Dan Phong ngồi bất động. Chị Bình bỏ đi lúc nào không biết. Nàng ngồi ở đấy, trong tư thế đó thật lâu. Chiều đã xuống. Bóng tối tràn lan, quán cafe đã bật đèn Phong vẫn ngồi đấy đốt điếu thuốc, nàng lại gọi thêm một cốc rượu. Phong vừa hút thuốc vừa uống rượu. Có một cảm giác lâng lâng trong người nàng. Quán cafe có một ban nhạc nhỏ, các nhạc công đã bắt đầu trình tấu. Có một ca sĩ đáng dấp học trò khá đẹp trai. Anh ta đang hát một bản nhạc ngoại quốc. Dan Phong lắng nghe, bản nhạc cũng khá dễ thương. Phong biết bản này. Đó là bản "thật tình tôi không muốn biết".

"Em đã từng ngã vào lòng bao nhiêu người.

Em đã từng khiến ai điên đảo?

Nhiều lắm ư? Nhiều lắm ư?

Thật tình tôi không muốn biết... "

Đan Phong ngồi yên nghe hát. Không hiểu sao nàng lại liên tưởng đến Mona, nàng nhớ hình như có đọc qua một tiểu thuyết nào đó, cũng có một nhân vật nữ tên đó. Trong truyện có một gã đàn ông đã yêu Mona một cách say đắm. Gã đã nói với nàng "Anh không cần biết, em đã từng ngã vào lòng bao nhiêu người? Đã từng làm cho bao nhiêu kẻ điên đảo, anh không cần biết những thứ đó. Anh yêu em". Giang Hoài có phải là nhân vật nam kia không? Đan Phong suy nghĩ. Tay ca sĩ trên sân khấu lại hát một bản nhạc khác. Bản "Giòng sông trôi mãi". Đan Phong vội ngoắc một hầu bàn đến, nàng đưa cho gã một mảnh giấy nhò đưa cho ca sĩ trên đấy có mấy chữ "Anh có thể hát bản "Chim hạc trên cành cao không?"".

Hầu bàn đưa mảnh giấy đi. Chẳng bao lâu Đan Phong nghe bài hát.

Cánh hạc trên cành cao... Mắt nhìn mây bành bồng... Mây không dừng một chỗ...

Tổ không thể dừng xây... Mây trôi không an định... Hạc lại ngại cô đơn

...

Cánh hạc trên cành cao... Gió lay cành cây nhỏ... Tung cánh định bay đi... Núi sông đầy cách trở... Bay về đâu bây giờ.

...

Cánh hạc trên cành cao... ánh trăng tràn khắp lối... Các loài chim nhỏ khác... Đều an giấc mộng rồi... Hạc vẫn còn chưa

ngủ... Mơ về ai nhớ ai?... ".

Trước mặt Đan Phong như phủ lấy một màn sương hình ảnh nhạt nhòa, Phong tựa đầu ra sau, tay nghịch lấy những hạt chuỗi trên rèm cửa, tiếng va chạm của những hạt chuỗi này tạo cho Phong một ảo giác. Nàng cảm thấy như có tiếng chuông vọng lại từ hư vô.

Có một người nào đó đã ngồi xuống bàn của nàng. Đàn bà con gái đi uống cà phê một mình thường hay gặp cảnh này. Cũng có thể vì cái thái độ của Phong đã lôi cuốn sự chú ý của người khác. Gã đàn ông vừa ngồi xuống kia cũng yên lặng. Gã vẫy tay gọi hầu bàn hai ly cafe xong. Gã lấy đi ly rượu đang uống dở của Phong rồi gã đốt một điếu thuốc. Mùi thuốc lá quen thuộc. Ai vậy? Đan Phong chau mày. Đúng rồi hán đây. Hán là con quỷ. Một kẻ giết người...

- Làm sao anh biết tôi ở đây mà đến tìm?

- Anh đã tìm Phong mấy ngày nay. Chỗ nào anh cũng đến. Giang Hoài nói. Giọng nói thật bình thản - Hồi chiều anh đã đảo xe một vòng đến Đại Lý, anh cũng đã đến cả làng đánh cá hỏi thăm nhưng chẳng ai thấy em. Ban nãy anh cũng đã ghé qua mấy quán cà phê kia. Sau cùng chợt nhớ đến đây. Cái quán "Tri âm" này đã có một lần em gọi anh đến. Hình như em thích quán cafe này lắm à?

- Cái đó cũng không có gì là. Đan Phong nói một cách lạnh lùng - Vì ở đây cách mộ của Bích Huệ không bao xa.

Phong thấy Hoài có vẻ giật mình, nàng tiếp.

- Câu nói vừa rồi của tôi khiến anh bối rối phải không? Hình như anh lúc nào cũng sợ nghe nói đến hai tiếng "Bích Huệ".

Sao lạ vậy? Trong khi những người khác lại thích nhắc đến tên người mình đã yêu?

Dan Phong lấy cái thìa gỗ nhẹ vào ly cà phê tiếp.

- Anh có biết Bích Huệ lúc còn sống thích cắm hoa lắm phải không?

- Vâng.

- Chị ấy thích hoa gì nhất? Hoa hồng? Hoa huệ? Đinh hương hay hoa lan?

Giang Hoài chăm chú nhìn Đan Phong rồi nói.

- Không. Cô ấy chỉ yêu loại Bồ Công Anh.

- Bồ Công Anh? Một loài hoa cúc dại thôi à?

- Vâng. Bích Huệ cho là, hoa hồng nồng nàn quá, lan thì kiêu sa, đinh hương yếu đuối, cúc đại đóa lại quá cao ngạo. Tất cả đều không thích hợp với nàng. Bích Huệ hay ví mình như loài Bồ Công Anh, mọc dại ở bờ tường, nở đó rồi tàn đó. Không cần ai biết đến. Bích Huệ như vậy đó. Con người của nàng lúc nào cũng buồn buồn, hình như rất mặc cảm.

Dan Phong ngồi yên tựa cằm lên tay nhìn Hoài. Người đàn ông trước mặt có vẻ tiêu tụy xanh xao. Có một cái gì đó làm anh ta trần trụi. Tuy vậy Phong vẫn thấy một điều là Hoài vẫn tỏ ra rất nhân cách, rất đứng đắn. Chàng chẳng có dáng dấp gì của một kẻ giết người, mà chỉ có một chút hình ảnh của một phạm nhân đang chờ được xét xử trước công lý. Hàm oan chăng? Phong cũng không hiểu sao mình lại nghĩ đến hai chữ đó. Phải chăng từ trong tiềm thức Phong đã muốn chạy tội cho Hoài?

- Em đã tránh mặt tôi mấy bữa. Hoài nói ngón tay cầm điều thuốc của chàng rung rung - Em vừa khỏi bệnh. Tại sao cứ lang thang mãi ngoài phố? Nếu không muốn gặp tôi, chỉ cần cho biết một tiếng là tôi sẽ không quấy rầy nữa. Phong cần gì phải ngày đêm lang thang bên ngoài như thế chỉ khiến tôi lo lắng thêm thôi.

Rồi Giang Hoài chăm chú nhìn Phong nói.

- Em làm gì lại xanh xao vậy?

Câu nói của Hoài làm Phong giật mình. Hình như Phong đã bối rối? Nàng vội nói.

- Tại sao anh cứ theo dõi tôi như vậy? Tôi lang thang mặc tôi. Tôi cũng cần có tự do cá nhân mình chứ?

Giang Hoài nhìn xuống, hình như chàng cố nén tình cảm của mình. Hoài dụi điều thuốc, nói.

- Thôi được, vậy tôi đi.

- Anh không được đi!

Phong ra lệnh, Hoài quay lại với ánh mắt ngạc nhiên. Phong không dám nhìn thẳng vào mắt Hoài nói.

- Tôi muốn hỏi anh một điều, anh cần nói thật.

Hoài gật đầu, Phong liếm nhẹ môi, hỏi.

- Mona là ai?

Hoài lại giật mình. Khuôn mặt tái hắc, chàng có vẻ lúng túng.

- Ai... Ai nói với Phong cái tên đó?

- Chuyện đó không cần biết. Tôi chỉ muốn anh nói. Mona là ai thôi.

Hoài chau mày.

- Mona là... một cô vũ nữ.

- Anh đã... yêu Mona phải không?

Hoài cắn nhẹ môi.

- Vâng.

- Cô ấy là một vũ nữ bình thường? Chắc không phải như vậy. Ít ra phải là người có trình độ? Một người khôn khéo biết chiều chuộng? Chứ bằng không, tại sao mãi đến bây giờ, tôi vẫn thấy anh không quên. Đúng không? à, cô ta thích hoa gì nào. Hoa hồng, đình hương, hoa lan hay là hoa cúc. Chắc chắn không là...

"Rầm!" Giang Hoài chợt vùng nắm tay đập mạnh xuống bàn. Ly cafe ngã lăn, vỡ nát. Thái độ của Hoài làm kinh động cả những người ngồi gần đấy, kể cả ban nhạc. Nhưng Hoài vẫn bất chấp, chàng lớn tiếng.

- Im đi! Tôi đã chịu đựng hết nổi rồi. Tại sao cô cứ thăm vắn mãi tôi vậy? Tôi sẽ không trả lời bất cứ điều gì. Cô đừng hòng, cô muốn nghĩ sao thì nghĩ. Cô cho tôi là tên giết người cũng được, ma quỷ cũng được, tôi sẽ không biện bạch đâu, tôi mệt mỏi lắm rồi...

- Giang Hoài! Đan Phong lớn tiếng không kém - Tại sao anh phải làm rùm beng chi vậy? Nếu anh muốn cãi nhau chúng ta ra ngoài đi. Quậy ở đây cũng không tốt đẹp gì.

Lời của Đan Phong khiến Hoài như hiểu ra. Chàng vội đến

quầy trả tiền, rồi bước ra ngoài. Phong bước theo sau. Đêm đã thật khuya. ánh trăng treo cao trên nền trời. Phong nói.

- Anh khỏi phải hùng hổ gì cả. Không giúp ích được gì đâu, vì tôi đã quyết định rồi.

Giang Hoài dừng chân... Dưới ngọn đèn đường, chàng có vẻ khổ sở.

- Phong đã quyết định thế nào?

- Tôi sẽ rời khỏi nơi này trong thời gian ngắn nhất. Tôi sẽ trở về Anh quốc.

Hoài quay lại nhìn thẳng vào mắt Phong. Trong khi Phong lại tiếp.

- Anh khỏi phải lo lắng hay sợ hãi gì cả. Tôi sẽ không tìm hiểu chuyện của chị Huệ nữa đâu. Bởi vì, sự thật đã khiến tôi chói với. Tôi không đủ can đảm để tiếp tục tìm hiểu thêm. Anh Hoài, anh biết đấy. Tôi là một người yếu đuối. Tôi không thể chịu được những xúc động quá mạnh. Thôi thì chấp nhận làm đào binh vậy. Tôi sẽ bỏ hết mọi thứ. Tôi sẽ rời xa nơi này. Đi thật xa, anh yên tâm đi, như vậy hẳn anh mãn nguyện rồi chứ?

Giang Hoài đứng thẳng lưng. Dưới ánh đèn đường chàng có vẻ xanh xao như một pho tượng. Đan Phong đứng trước mặt. Đan Phong là hiện thân của một áng mây trời. Một thứ tình cảm đau khổ rối rắm giằng co trong tim. Hoài nói.

- Xin lỗi, Đan Phong. Anh đã bỏ ra mấy ngày liền để tìm em. Bây giờ tìm được, lại cãi nhau...

- Tôi không để ý chuyện đó đâu. Đan Phong nói nhanh - Tôi

đã quyết định rồi. Tôi sẽ trở về bên ấy.

Giang Hoài vịn tay lên cột đèn.

- Đừng có vội vã quyết định như vậy...

- Đây không phải là chuyện vội vàng. Tôi đã suy nghĩ kỹ lắm mới quyết định như thế.

- Hãy sáng suốt một chút xem. Phong giận anh ư?

- Không giận ai cả.

- Cũng không thay đổi à?

Đan Phong lắc đầu. Giang Hoài suy nghĩ, cuối cùng như chịu thua, Hoài nói.

- Thôi được. Coi như anh không có đủ khả năng để giữ chân cánh hạc lang thang. Em cứ làm theo ý em. Nhưng mà, bây giờ em lên xe, anh đưa em về, được chứ?

Đan Phong lắc đầu.

- Thôi khỏi, tôi cũng không muốn về nhà trong lúc này. Anh cứ lo việc của anh, tôi có việc của tôi.

Nhưng Giang Hoài đã chụp lấy tay Phong, giữ chặt.

- Em phải nghe lời tôi, không lẽ em muốn ngã bệnh một lần nữa sao? Xem kia, em xanh xao như vậy, em phải lên xe thôi, nếu không muốn ngắt xiủ dọc đường...

Và Giang Hoài kéo tay Phong về phía xe riêng, lên xe, đóng kín cửa lại. Hoài vừa nổ máy vừa nói.

- Em phải về nhà, ngủ một giấc. Tôi thấy em sắp ngã bệnh

đến nơi rồi đấy. Rồi sau đấy, em làm ơn cút về xứ Anh của em đi, đừng làm tình làm tội tôi nữa...

CHƯƠNG 13

Giang Hoài đứng trong phòng làm việc rộng lớn của chàng, liếc mắt qua cửa sổ. Bên dưới dòng xe qua lại như mắc cửi. Nắng đã lên thật cao... Có cái gì buồn phiền trong tim, thần kinh như căng cứng. Giống như những sợi dây đàn, chỉ cần một rung động nhẹ là có thể đứt ngay. Hoài đưa tay lên vuốt tóc. Trời đã vào tháng năm. Phòng có trang bị cả máy điều hòa không khí, vậy mà không hiểu sao, mồ hôi lại cứ vã ra như tắm. Hoài trở lại ngồi vào bàn. Nhìn máy điện thoại, định gọi dây nói. Nhưng lại thôi, chàng nhìn vào đồng hồ. Mới có 10 giờ sáng. Hôm qua thức khuya. Vậy thì tốt hơn nên để cô ấy ngủ thêm một chút. Biết đâu sau một giấc ngủ đầy đủ, Phong sẽ dễ chịu hơn. Sẽ chịu lắng nghe hơn? Im ắng nghe, nghe gì chứ, Phong có chấp nhận không chứ? Đã bao lần rồi, lần nào nói chuyện cuối cùng vẫn là sự cãi nhau, dằn vặt... Trời ơi! Chuyện này rồi sẽ kéo dài đến bao giờ... Bao giờ chứ?

Có người gõ cửa, Hoài vừa nhóm dậy đã thấy cô thư ký Phương Minh Huệ bước vào. Trên tay cô là một chồng hồ sơ, bản thảo. Vừa bước vào cô Minh Huệ đã cười nói.

- Ban biên tập hỏi ông chủ về bản kế hoạch tháng này đấy. Ông có đồng ý không? Riêng bên phát hành họ nói là phiếu kiểm tra đưa cho ông hơn hai tháng rồi, sao không nghe ông nói gì hết. Có cần loại bỏ mấy cái đại lý cho không? Bên ban in ấn họ vừa cho biết là tháng này giá giấy tăng, giá biểu có sẵn trên bàn ông. Ông cần phải cho biết ý kiến. Một là tăng

giá sách, hai là sử dụng loại giấy hạng hai. Riêng tháng này, sách tái bản có hơn mười một đề tựa, không biết ông có cho in cả không?...

- Cô Minh Huệ này. Giang Hoài thờ dài nói - Cô cứ để hết mọi thứ lên bàn đi, chút xíu nữa tôi xem xét.

- Ông giám đốc ạ. Cô Minh Huệ vừa cười vừa nói – Trên bàn ông đã có một đồng hồ sơ như trái núi. Ông không giải quyết tôi sợ mọi chuyện sẽ trì trệ đấy. Bây giờ ông xem cái nào cần làm trước ông nói ngay tôi sẽ ghi lại, rồi giao liền cho các phòng ban làm, ông thấy sao?

- Cô Minh Huệ này. Giang Hoài chau mày - Cô thông báo xuống các phòng ban. Việc của phòng nào phòng ấy giải quyết giùm đi. Đừng có dựng chuyện gì cũng đưa lên đây, được không?

Minh Huệ liếc nhanh về phía Hoài, rồi nàng lặng lẽ quay ra ngoài. Nhưng vừa đến cửa, Huệ chựng lại rồi quay đầu vào hỏi.

- Ông nắm giao quyền cho các phòng ban như vậy, ông có tin cậy được không? Nếu được thì tôi báo cho họ biết. Có điều sau này có chuyện gì xảy ra thì ông đừng có rầy rà nhé.

- Thôi được rồi! Được rồi! Cô quay lại đây! Giang Hoài ngoắc Minh Huệ lại - Bây giờ mình cố thanh toán cái đồng hồ sơ cũ này trước đi.

Minh Huệ quay trở vào với nụ cười, nàng vừa ngồi xuống thì chuông điện thoại reo vang. Hoài nhòm người, chụp vội máy ngay. Vừa "A lô" một tiếng thì bên kia đầu dây đã nói.

- Anh Hoài, tôi vừa đến công ty hàng không đặt vé phi cơ...

- Sao? Hoài hét lớn qua máy. Tiếng hét của chàng to đến độ Minh Huệ phải giật mình - Đan Phong, em cần phải bình tĩnh, sáng suốt. Đây không phải là chuyện đùa, em nghe tôi nói này, hiện em đang ở đâu? Anh cần phải gấp mặt em nói chuyện. Đan Phong! Đan Phong! Hãy nghe anh nói đây, em không có quyền cắt điện thoại đấy. Em mà cắt điện thoại là biết anh. Không, không phải anh định uy hiếp, anh cần gặp em thật mà. Đan Phong... Giang Hoài hạ thấp giọng - Em nói đi. Em mua chuyến bay lúc mấy giờ?... Ngày mai à? Em điên rồi!

Bên kia đầu dây có tiếng "Bụp!". Thế này có nghĩa là bên kia đã cúp máy. Hoài ngẩn ra nhìn ống nghe rồi chụp lấy cái áo vest trên ghế, định xông ra ngoài. Minh Huệ đứng đấy thờ dãi.

- Điều này, đồng hồ sơ coi như phải ngâm tôm ít ra hai ngày nữa.

Giang Hoài chưa kịp dặn dò gì thì ngoài cửa có một người xông vào. Suýt tí đã va vào người chàng. Hoài chững lại, thì ra là Giang Hạo. Hạo đầu bù tóc rối, khuôn mặt tái xanh, như vừa gặp phải một chuyện gì quá khủng khiếp.

- Hạo! Cậu làm sao thế? Đánh lộn, gây sự hay bị đuổi học?

- Dạ không, không có gì cả!

Giang Hoài thở phào, chàng vỗ nhẹ lên vai cậu em.

- Em ngồi đây chờ, anh có chuyện gấp lắm, cần phải đi ngay. Một chút nữa, anh sẽ quay về. Nói chuyện em sau.

Giang Hạo chụp lấy tay Hoài kéo lại.

- Anh cả, anh đừng đi, em có việc cần kíp lắm. Em cần anh giúp. Anh phải cứu em, bằng không chắc em chết mất.

- Em chết mất? Sao vậy?

Hoài ngạc nhiên hỏi. Giang Hạo nói một cách thật xúc động.

- Chắc em phải nhảy lầu tự tử mất...

Hạo chột tuyên bố. Làm Hoài và cả Minh Huệ phải bàng hoàng. Hoài nhìn em rồi quay sang Minh Huệ.

- Cô Huệ này, cô làm ơn đi rót cho tôi một cốc nước lạnh, nhanh lên. Ồ không, hay là cô lại quây rượu kia... Rót cho tôi một ly rượu cũng được.

Cô Minh Huệ chạy vội đến quây rượu, rót một ly rượu đưa cho Hoài, Hoài đưa tận môi Hạo ra lệnh.

- Hóp một hóp đi. Cậu sắp ngất đến nơi rồi đấy. Hạo hóp một hóp, sặc sụa. Giang Hoài ra dấu để Minh Huệ biết bỏ ra. Còn lại hai người, Hoài lại ra lệnh cho em trai.

- Cậu hóp thêm một ngụm nữa đi.

Hạo lại hóp thêm một ngụm. Bắt đầu cảm thấy tỉnh táo một chút. Giang Hoài kéo ghế ngồi đối diện, đặt tay lên đùi em trai.

- Nào bây giờ cậu nói đi. Hạo, cậu đã gây nên chuyện gì? Giết người? Đốt nhà... Hay là cái gì khó khăn nói để tôi tìm cách giải quyết chứ?

- Em chẳng có gây nên tội lỗi nào hết.

Hạo nói một cách buồn bã. Hoài thất mắc.

- Vậy thì chuyện gì xảy ra mới được chứ?

Hạo nhắm mắt lại nói.

- Tất cả vì, Hiếu Sương, Hiếu Sương...

- Hiếu Sương làm sao? Hoài hỏi tới - Cô ấy gây ra tai họa gì? Hay là cậu đã...

- Không phải. Không phải. Giang Hạo hiểu ý anh vội đính chính - Anh đừng có đoán mò... Em không hề làm gì Hiếu Sương hết.

- Vậy thì em cứ nói đi, chuyện gì xảy ra chứ?

- Hiếu Sương bỏ đi rồi. Cô ấy lặng lẽ bỏ đi rồi!

Giang Hạo đau khổ nói. Hoài chau mày.

- Bỏ đi Nhưng bỏ đi đâu mới được chứ?

- Nếu em biết cô ấy bỏ đi đâu thì em đến đây làm gì? Hạo trợn mắt nói - Em một mình đi tìm cũng được vậy, cần gì phải tìm đến anh?

- Thôi được. Giang Hoài lắc đầu nói - Tôi hiểu rồi. Có phải cậu cãi nhau với cô ấy? rồi cô ta lặng lẽ bỏ đi phải không? Hạo ơi! Cậu khờ quá, con gái đũa nào lại không vậy? Đó chỉ là màn trình diễn. Cậu thì chỉ biết quỳnh quáng lên, chỉ có vậy. Mà cậu làm tôi hết hồn. Cậu làm như chuyện quan trọng lắm không bằng. à mà này, hôm trước cậu bảo là cậu không yêu Hiếu Sương. Thật tình không yêu mà, tại sao cậu lại hồn siêu phách tán như vậy? Hay là...

- Anh Hoài! Giang Hạo tỏ ra đau khổ - Em van anh mà... Anh có thể bình tĩnh ngồi nghe em nói hết không? Chuyện yêu

hay không yêu bỏ qua một bên. Còn chuyện Hiếu Sương mới quan trọng.

- Thì cậu cứ nói đi!

- Hiếu Sương đã mất tích.

Giang Hoài đứng dậy, rót một ly rượu.

- Tôi đã biết chuyện đó rồi.

Hoài nói mà cảm thấy bức mình. Bây giờ chàng thật ra cũng không còn tâm trí đâu để nghe. Đan Phong không biết đang ở đâu trong giờ phút này?

- Đồng ý là em đã nói như vậy. Nhưng anh phải biết là ở đây có một chuyện lạ khác. Giang Hạo giải thích một cách khó khăn - Vì không phải chỉ có một mình Hiếu Sương mất tích mà cả bà nội và chó Cầu Tuyết của nàng cũng biến mất luôn. Chỉ qua một đêm, mọi người biến mất. Anh biết không? Thì ra, họ chỉ đến đây ở mình không. Tất cả đồ đạc trong nhà từ tivi, tủ lạnh, bàn ghế đều là của chủ nhà và họ đã mượn hợp đồng hôm kia. Họ dọn đi hết.

Giang Hoài có vẻ chú ý.

- Sao? Họ đi hết cả nhà?

- Vâng, nói là cả nhà, chứ thật ra thì chỉ có Hiếu Sương với bà cụ. Cầu Tuyết là con chó con không kể, họ bỏ đi mà lối xóm cũng không hề biết...

Giang Hoài nhìn em trai.

- Lần cuối cùng em gặp họ là lúc nào?

- Sang hôm kia, lúc đó chúng em đi chơi ở thuyền đánh cá về.

Giang Hạo tròn mắt.

- Đi thuyền đánh cá à?

- Vâng, chúng em đã theo thuyền ra biển. Ngồi ở mũi thuyền ngắm trăng, sao, biển và sóng... Ngắm những cái thuyền khác đang thả câu... Hiếu Sương nói nhiều thứ, cười hồn nhiên... Sau đấy cô ta khóc, cô ta bảo em là đừng giận...

- Tại sao em lại phải giận cô ấy?

Giang Hạo như chợt hiểu ra, anh ta bút đầu bút cổ nói.

- à, bây giờ em đã hiểu rồi. Cô ấy đã có ý định bỏ em đi từ lâu. Cô ấy muốn trốn lánh, em ngu quá. Nhưng mà, tại sao phải bỏ em đi chứ? Hạo ngồi thẳng lưng, hai nắm tay nắm chặt, hét - Tại sao? Em có làm gì để cô ấy giận đâu? Em không hề nói một câu nặng lời, không làm cái gì bậy bạ. Em chỉ biết chiều chuộng. Sao lại vậy, sao Sương lại bỏ em?... Cô ấy làm sao thế?

- Giang Hạo! Hoài nói. Chàng cũng thấy bối rối - Em làm gì phải la hét như vậy. Em phải bình tĩnh một chút.

Hạo lại ngồi ngay ngắn, nhưng chưa dần được cảm xúc mạnh trong lòng. Giang Hoài tiếp:

- Anh chưa nghe em kể cho anh biết về Hiếu Sương như thế nào cả. Cô ấy đáng đáp ra làm sao? Khoảng bao nhiêu tuổi, thích ăn mặc thế nào. Người từ đâu đến?

Giang Hạo có vẻ bức mình đáp ngay.

- Cô ấy rất đẹp, anh chỉ cần biết như vậy.

- Nhưng đẹp ra làm sao mới được chứ?

- Hiểu Sương có khuôn mặt trái xoan, mắt to, cằm nhọn. Giang Hạo miễn cưỡng tả - Cô ta có mái tóc ngắn lúc nào cũng rối, thích mặc áo pull, quần Jean, mang giày ống. Khoảng 19 tuổi hoặc trẻ hơn. Tính rất tinh nghịch, thích cười nói. Hay nói láo nhưng lại nói láo một cách không trợn. Cô ta cũng thích hát lái nhái suốt ngày. Từ Đài Trung dọn đến, lý do tại sao dọn đến thành phố này thì em không biết. Hiểu Sương cũng có một cái tật, đó là hay nói một mình cứ ngồi ôm chó Cầu Tuyết vào lòng thì thầm mãi...

- Đủ rồi. Giang Hoài đưa tay ngăn lại. Chàng có vẻ bứt căng thẳng - Em nghe đây! Hạo. Hiểu Sương và bà cụ dọn đi, chắc chắn là phải có lý do của họ. Có thể là ở Đài Trung nhận tin lên báo về chẳng hạn. Cậu đừng nên căng thẳng như vậy. Biết đâu mai này, cậu sẽ nhận được thư hay tin tức của cô ta?

- Em nghĩ là từ đầu chí cuối, anh không hề hiểu cái gì hết. Giang Hạo nói như hét - Hiểu Sương bỏ đi rồi, anh biết không? Cô ấy sẽ không bao giờ chịu gặp em nữa... Cô ấy đi mất tích.]

- Anh thật sự không hiểu. Giang Hoài chau mày nói - Em dựa vào đâu mà cả quyết như vậy?

- Thì đây này! Hạo móc trong túi ra một lá thư đưa cho Hoài - Sáng nay, em đã nhặt được nó trong thùng thư trước cửa.

Giang Hoài cầm bức thư lên, mở ra. Trên trang giấy trắng, những nét chữ... Chợt Hoài thấy tim đập mạnh. Không những thế, chàng có cảm giác như cả người rơi cả vào một cái hố băng, những dòng chữ, như nhảy múa trước mắt chàng:

"Giang Hạo,

Vĩnh biệt nhé? Chẳng bao giờ anh gặp lại tôi nữa đâu. Bởi vì tôi giống như nhân vật Hoàng tử bé trong truyện của Saint Exupery. Tôi sẽ tự hủy diệt và biến mất trên hành tinh này để đến một hành tinh khác và tái sinh.

Anh Hạo, anh đã từng hứa với tôi là anh sẽ không giận tôi. Vậy thì anh bỏ qua nhé? Tha lỗi cho chuyện tôi đã đùa bỡn với anh. Giang Hạo, anh nghe tôi nói này. Tôi không phải là một đứa con gái đơn giản và tinh nghịch như anh đã nghĩ đâu. Mà tôi giống như một cánh bướm đổi màu. Lúc nào cũng ở trong trạng thái phòng vệ cảnh giác. Không những chỉ có một cánh bướm mà còn là loài hoa ăn thịt côn trùng. Anh biết đấy loại hoa này lúc nào cũng có màu sắc rất sặc sỡ... nhưng mỗi bộ phận trên cánh hoa đều phủ đầy chất độc. Côn trùng chỉ cần dính vào là tiêu mạng. Anh Hạo, anh biết không. Tôi là một cánh hoa loại đó. Dễ sợ, tàn nhẫn, nguy hiểm... Anh không nên để cho cái nhan sắc bên ngoài tôi lôi cuốn. Cái nhan sắc đó không thật đâu, nó chỉ là cái hào nhoáng nhất thời... Anh có biết là anh suýt đã bị nó hại thân rồi không?

Anh Hạo, ngay từ lúc bắt đầu, tôi đã bảo anh đừng có thật thà quá. Đừng yêu tôi, anh biết tại sao không? Đó là vì, tôi vẫn còn biết thương người. Tôi thấy anh là một thanh niên hiền lành, ưu tú... Anh tốt hơn gấp trăm lần điều tôi đã nghĩ. Những người như anh phải có được người bạn gái giỏi dẫn, lý tưởng. Người con gái đó không thể là tôi. Bởi vì anh Hạo, anh thật sự không hiểu rõ người tôi thế nào mà? anh chỉ thấy và yêu cái vỏ sặc sỡ bên ngoài một vai kịch, một cánh bướm đổi màu.

Anh Hạo,

Anh còn trẻ, ở cái tuổi của anh, mọi sự khổ đau thường không tồn tại lâu dài. Thời gian sẽ giúp anh xóa dần, anh hãy xem cuộc tình qua mà anh nghĩ là có... nhưng là một áng mây trôi.

Bây giờ, tôi đi rồi, anh Hạo... Anh chỉ nên nghĩ thế này, sự bỏ đi của tôi chỉ là để giúp anh chứ không phải để hại anh. Tôi thương anh không hết, giận anh làm gì?

Cuối cùng, tôi chỉ xin anh một điều. Anh nên nghĩ là, trên cõi đời này không có một Lâm Hiểu Sương nào cả. Chuyện đó, thật ra chỉ có trong giấc mơ, một giấc mơ thật hoang đường, vô lý. Và bây giờ anh đã tỉnh dậy. Mọi chuyện như cũ, chỉ khác một điều là không có Lâm Hiểu Sương. Đó chỉ là ảo giác, mà đã là ảo giác thì buồn phiền làm gì?

Tôi sẽ ra đi, đến một nơi thật xa, thật xa Rồi cả cuộc đời còn lại, anh sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa, cảm ơn những niềm vui mà anh đã mang đến cho tôi trong những tháng ngày vừa qua, tôi đã tìm lại được tuổi trẻ của chính mình. Tôi sẽ không bao giờ quên anh đâu. Tôi cũng sẽ không quên cái thiên đường "Vỏ Ốc" của anh. Tôi mong là rồi một ngày không xa, sẽ có một người con gái khác, đến với cái "Vỏ Ốc" đó... uống coca cola đút dưới đất giường...

Thôi tôi đi. Xin cầu chúc anh. Mong rồi anh sẽ hạnh phúc. Người bạn trai "nhỏ" của tôi ạ!

Một cái tên không hiện hữu trong cõi đời này.

Lâm Hiểu Sương.

Giang Hoài đọc một mạch hết lá thư Càng đọc mặt càng tái,

không những quả tim chỉ đập mạnh, mà nó gần như không còn kèm chế được. Ngoài cái cảm giác rã rời, Hoài còn cảm thấy giận dữ, giận dữ một cách không chịu được. Một sự đùa bỡn tàn nhẫn! Một sự sỉ nhục! Trời ơi! Hoài cố dụi mắt. Mong mọi thứ tan biến. Tất cả chỉ là ảo ảnh không thật đi. Một giấc mơ thôi, không thể có chuyện hoang đường, vô lý thế này. Giang Hoài nắm chặt lá thơ trong tay run rẩy. Mọi thứ như sụp đổ. Hoài choáng váng. Tiếc quá. Nó lại là sự thật. Nét chữ này, lời văn này, quen thuộc một cách không thể nhầm lẫn được. Đúng là của cô ấy! Đúng rồi! Dễ sợ thật! Tại sao lại có chuyện như vậy? Đan Phong có thể đạo diễn một cách tài ba như vậy ư? Một người nhập vai hai người. Cùng trong một khoảng thời gian. Không thể được nhưng mà, Giang Hoài cố nghĩ, cố nhớ lại, cô ấy thường hay mất tích. Hành tung bí ẩn, thế ra là như vậy? Tại sao? Tại sao? Báo thù chăng? Hai chữ "báo thù" vừa lóe lên trong óc. Hoài đã đứng dừng lại. Toàn thể máu trong người như đóng băng. Chàng chạy vội về phía học tử, lục tung lên. Tìm cho được bản thảo quyển "thiên thần đen". Chàng đem ra đối chiếu. Không có gì khác, phải nói là hoàn toàn giống hệt nhau. Không có gì để Hoài nghĩ nữa. Hoài ngả bật ra sau ghế. Hai tay ôm lấy đầu. Hay lắm. Lâm Hiểu Sương! Một Lâm Hiểu Sương không có thật. Một Lâm Hiểu Sương từ Luân Đôn trở về sau bốn năm học ở trường kịch nghệ xứ Anh! Trời ơi!

Giang Hạo bước tới, lo lắng nhìn anh.

- Anh Hoài, có phải anh đã tìm ra tung tích của Sương rồi không? Hạo chụp lấy bản thảo "thiên thần đen" hỏi tiếp - Hiểu Sương cũng viết văn nữa à? Cô ấy tập tành làm nhà văn. Ồ... một chuyện lạ.

Giang Hoài chụp lấy bản thảo "thiên thần đen" lại nhét vào

tử, rồi quay sang nhìn Giang Hạo. Chàng nói với giọng thật xúc động.

- Giang Hạo, cậu yêu cái cô Lâm Hiểu Sương này lắm phải không?

Hạo lúng túng.

- Anh hai, anh làm sao thế? Em không có quyền yêu Hiểu Sương sao?

- Anh chỉ hỏi làm em đã yêu hay chưa?

Hạo thú nhận.

- Dĩ nhiên là đã yêu.

- Nếu bây giờ không có Hiểu Sương thì em sẽ xử trí ra sao?

- Không có Hiểu Sương? Giang Hạo như lâm vào tình trạng hụt hẫng - Không, không thể như vậy được, anh Hoài làm gì có chuyện đó hờ anh?... Anh Hoài! Em biết là anh quen biết Hiểu Sương. Anh hãy giúp em gọi cô ấy về...

Giang Hoài lắc đầu.

- Nếu bây giờ trên cõi đời này không có một người nào tên là Lâm Hiểu Sương... Mà đó chỉ là ảo giác của em thì sao?

Giang Hạo chợt nhiên như điên lên, anh chàng đứng dậy ôm lấy đầu. Chàng nhảy lên, đá đổ tứ tung mọi thứ chung quanh mình.

- Tại sao không có nhân vật đó được chứ? Không lẽ mấy tháng qua, em đã sống trong trạng thái bất bình thường? Em đã thật sự nô đùa, cười giỡn, nhảy đầm, câu cá với Sương...

Em đã từng ôm nàng, hôn nàng... Không lẽ tất cả những điều đó đều không có thật? Đều là ảo giác cả sao?

Giang Hoài hỏi qua kẽ răng.

- Em đã từng ôm và hôn cô ấy?

- Vâng. Hạo trả lời lớn tiếng không kém - Chúng em ngồi ở mũi thuyền xem cảnh đánh cá. Chuyện chỉ xảy ra cách đây hai hôm thôi. Cô ấy nằm trong lòng em ngủ say... Em sợ cô ta lạnh, nên lấy áo khoác của mình khoác lên người cô ấy... Ngay bây giờ cái mùi thơm da thịt kia vẫn còn lảng vảng trong áo em nè... Và Hạo gào lên - Nếu thật tình không có Hiếu Sương... Nếu đó chỉ là ảo giác... thì chắc chắn em phải vào nhà thương điên ngay thôi.

Giang Hoài lão đảo bước tới bờ tường, chàng tựa lưng vào đấy, mặt ngược lên nhìn trần nhà. Mắt đỏ hoe, Hoài lẩm bầm.

- Chấp Phật đã mang thiên thần đến đến. Có nghĩa là cô ta đã hạ lệnh tuyên chiến... Vậy mà ta, ta chẳng ngờ, nên chẳng tìm cách đối phó. Ta đúng là một thằng ngu, một thằng ngu nhất trên đời này. Cô ta đã chuẩn bị sẵn sàng, xây cả bẫy... Trong khi anh em ta lại tự nguyện nhảy vào. Vâng, Đan Phong đúng, cô ấy là một con bướm đổi màu, một loại hoa ăn thịt côn trùng. Cô ấy đã lừa giỡn, cô ấy muốn nghiền nát muốn giết chúng ta Trời ơi sao lại có chuyện như vậy được chứ? Tại sao tôi phải gánh lấy cái hậu quả oan khiên này?

Hạo sau một hồi đập phá, có vẻ đã thấm mệt. Anh chàng đứng trước mặt Hoài, mặt đỏ gấc.

- Anh Hoài, em biết anh biết Hiếu Sương, cô ấy là một nhà văn, quen biết với anh. Chắc chắn anh phải có địa chỉ của

Sương. Anh hãy cho em biết đi, em sẽ đi tìm cô ấy. Dù có ở góc biển chân trời nào, em rồi cũng tìm ra. Anh Hoài, em biết anh là ông anh tốt. Anh yêu em nhất trong cuộc đời này... Anh hãy giúp em, em sẽ cảm ơn anh suốt đời.

Giang Hoài cảm thấy tay chân như rã rời, cổ họng khô cứng. Chàng nắm lấy tay em trai.

- Hạo... Tại sao em không quên cô ta đi Tại sao vậy, em còn trẻ quá mà... Đó không phải là tình yêu đâu...

- Ồ! Anh Hoài! Giang Hạo kêu lên một cách tuyệt vọng - Tại sao anh lại bắt em như vậy? Sao anh không quên đi chị Bích Huệ hay Đan Phong? Anh lại bắt em phải quên Hiếu Sương chứ? Được rồi, nếu anh không muốn giúp thì thôi... Em một mình đi tìm vậy... Em sẽ đi tìm Hiếu Sương!

Giang Hạo quay người đi về phía cửa, nói tiếp.

- Em không cần anh giúp nữa đâu, không có anh, em rồi cũng sẽ tìm được Hiếu Sương cho xem. Em tin vào khoa học, sẽ không có một cái gì tự nó biến mất trong cõi đời này.

Giang Hoài vội chạy theo, nắm lấy tay Hạo giữ lại. Chàng kéo Hạo trở vào nhà, ấn em ngồi xuống ghế, nghẹn giọng nói:

- Em hãy ngồi yên đây đợi anh... anh sẽ mang Hiếu Sương về cho em, nhưng em phải hứa với anh là không bỏ đi nhé?

Hạo ngạc nhiên nhìn Hoài.

- Chắc chắn là anh sẽ mang cô ấy về đây?

- Vâng, anh sẽ làm được. Em tin đi!

Và Hoài không nhìn Hạo, chàng xông ngay ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 14

Đan Phong đang thu xếp hành lý.

Nàng đặt cái valise lên giường, quần áo được xếp từng cái một, xếp chậm rãi và cho vào túi. Phong hành động một cách máy móc tỉ mỉ, như chưa bao giờ chuẩn bị cho một chuyến đi quan trọng như vậy.

Có một cái gì không vui. Không hiểu sao Phong lại thấy trống trải và vô vị khôn cùng. Nàng gói từng món hàng, xếp từng cái áo như xếp tất cả niềm vui, tình cảm lưu luyến... cất hết vào valise Mọi thứ sẽ được niêm kín, nghĩ đến đó... Phong lại bàng hoàng. Mỗi cái áo là một kỷ niệm, là một tình cảm. Phong ngồi xuống giường ngẩn ngơ... Cái áo khoác đi mưa màu đen kia là cái áo nàng đã mặc trong ngày đầu tiên đến gặp Giang Hoài. Hôm ấy còn là mùa đông. Trời vần vũ mây đen, những hạt mưa phún rả rích. Nghĩ đến mà Phong nặng trĩu trong lòng.

Và Phong đã ngồi như thế mà ngó ngán. Từ chuyện quá khứ đến tương lai. Từ Anh quốc sang Đài Loan.Ồ, ta đã diễn một vở kịch tồi nhất. Ta đã làm hỏng từng vai trò. Cứ tưởng là đóng đạt. Khéo léo, thông minh, vậy mà diễn hỏng cả, thất bại này đến thất bại khác. Nhưng thất bại thôi thì không nói đi, đảng này lại nhập vai đến độ lạc cả vào hỏa mù. Đan Phong vượt vượt cái áo.

Thế này rồi bỏ đi ư? Bỏ đi một cách quỵến luyến? Phong chợt

thấy không đành lòng, hỏi chim hạc, mi từ đâu đến? Rồi bao giờ lại bay? Sao không ở lại? Sao không định cư vĩnh viễn nơi này? Phong chột bàng hoàng, mắt phủ mù sương, nhưng chim hạc làm gì có tổ ấm. Làm gì có quê hương. Thôi hãy đi đi, đừng do dự không nên thắc mắc gì cả, cũng không thể ở lại, vì mọi vai trò đã hỏng hết cả rồi. Phải đi và đi thật xa, đi đến một tinh cầu xa lạ nào đó.

Có tiếng chuông cửa reo cắt ngang sự suy nghĩ của Phong. Nàng đứng dậy, ném cái áo lên giường ra mở cửa với tâm trạng thờ ơ.

Giang Hoài giống như một cơn gió lạnh, cuốn lốc vào. Tay giữ chặt lấy cái túi, mắt giận dữ. Chàng đẩy mạnh cửa rồi đóng lại. Hoài đưa mắt nhìn rào khắp phòng, cái thái độ mà Đan Phong không hề thấy.

- Anh Giang Hoài... Anh làm sao thế?

Đan Phong lắp bắp hỏi. Có một chút sợ hãi căng căng trong đầu.

- Làm sao à? Giang Hoài lớn tiếng, rồi trút cả túi xuống đất. Năm quyển sách dày cộm. Năm quyển nhật ký đã đóng bìa bị tung vãi khắp nơi. Mắt Hoài đỏ hoe Chàng trừng mắt nhìn Đan Phong nói như hét - Đây này mọi thứ đều ở đây cả. Đan Phong! Đây là tất cả sự thật về Bích Huệ trong những năm cuối đời. Tôi đã cố hết sức giữ kín, sợ cô đau khổ. Nhưng thật không ngờ. Đây, toàn bộ sự thật trong đây đây. Nhật ký của Bích Huệ đây. Cô đọc đi, chậm rãi đọc để suy nghĩ. Tôi chịu thua Cô đọc đi rồi sẽ thấy hối hận. Mừng cho cô đấy, cô chiến thắng rồi đấy. Còn bây giờ... Giang Hoài chụp lấy tay Đan Phong đẩy về phía trong - Cô hãy thay áo đi, rồi theo tôi.

Bàn tay Hoài bóp chặt làm Phong kêu lên.

- Anh làm đau tay tôi! Nhưng phải theo anh đi đâu chứ?

- Cô cũng biết đau nữa à? Giang Hoài gầm lên, rồi lại với tay chụp lấy mái tóc của Phong kéo mạnh. Phong đau quá cúi về phía trước. Hoài buông tay ra, gằn giọng - Lạ thật. Tại sao mái tóc dài này lại là tóc thật? Thế mái tóc ngắn là giả à?

Đan Phong ngồi ngã lên giường. Nàng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn đang thở thì đã nghe Hoài tiếp.

- Hãy ngồi dậy đi! Cô tưởng là tôi đã bức tử Bích Huệ ư? Cô lầm rồi, cô hãy giờ nhật ký của Bích Huệ ra mà đọc, đọc cho kỹ đi! Cô chưa biết gì cả mà đòi báo thù ư? Cô muốn bắt tôi trả nợ máu, diệt tôi. Cái đó cũng được đi. Nhưng tại sao cô lại nhẫn tâm đi bốn cột với một đứa con nít mới lớn? Hử?

Giọng nói của Hoài càng lúc càng căm phẫn, càng giận dữ, chua xót.

- Cô phải biết là nó mới có hai mươi tuổi. Nó nhỏ hơn cô nhiều cơ mà. Nó nào có dính dáng gì đến chuyện ân oán giữa tôi với cô đâu? Tại sao cô lại trững giống, đùa cợt... Cô muốn hại nó? Nó có lỗi lầm gì trong chuyện này đâu?

Đan Phong sợ hãi thụt lùi ra sau. Nàng lắp bắp nói:

- Nó có lỗi... vì nó là em trai của anh!

- Em trai tôi? Hoài hét lên - Nhưng chuyện tôi làm có dính dáng gì đến nó đâu? Nó chưa hề biết Bích Huệ là ai. Không lẽ nó phải có trách nhiệm trong cái chết của Huệ ư?

- Nhưng anh... Anh là người đã khiến cho chị tôi chết. Đan Phong cảm thấy bình tĩnh hơn, nói. - Cái mà tôi muốn là trả

thù. Tôi không những muốn anh phải đau khổ mà cả cậu em trai của anh nữa.

- Cô lấy cái lý luận đó ở đâu ra vậy?

Hoài giận dữ hét lớn. Đan Phong không vừa.

- Lý luận của ma quỷ. Bây giờ anh đau khổ phải không? Anh đau khổ hơn cả những gì anh tưởng? Đó như vậy anh mới thấm thía được cái nỗi khổ của tôi bao nhiêu năm nay. Nhưng dù gì anh cũng còn hơn tôi. Cậu em trai của anh vẫn còn sống cơ mà.

- Nhưng tôi không hề giết chết chị cô Giang Hoài nói như hét
- Cô đã giết chết chị cô mà cô không biết. Chính cái đòi hỏi quỷ ma của cô Cô muốn học trường lớp thật sang, thật quý phái, học phí thật cao. Một học kỳ những 2000 bảng Anh đã giết chết chị cô Đấy trả thù đi. Sự ham muốn học làm sang của cô đã đẩy Bích Huệ vào chốn thiêu thân, xuống địa ngục để tự hủy diệt. Cô hãy báo thù đi! Thành quả của cô đấy.

Đan Phong bàng hoàng, đôi mắt mở to, mồm há hốc. Nàng lùi dần, lùi dần ra sau... Mãi cho đến lúc đụng mép trong giường. Một sự đau khổ cùng cực muốn xé nát quả tim nàng. Đan Phong chống trả một cách vật vờ.

- Không phải, không phải như vậy đâu... Giang Hoài, anh đừng nói bậy, không phải tại tôi đâu. Anh trút tội cho tôi vì tôi đã làm cho em trai anh đau khổ. Tôi không hề giết Bích Huệ! Không hề!

- Vậy thì cô dựa vào đâu để cho là tôi giết? Giang Hoài vừa chồm tới vừa hét - Cô không hề biết gì hết, cô khù khờ với cuộc đời. Vậy mà với một chút hiểu biết ít ỏi của mình, cô

tưởng cô là thiên thần ư? Cô định thế thiên hành đạo ư? Giang Hoài chụp lấy người Phong, rồi lại đẩy nàng ngã xuống giường. - Bây giờ thì tôi không cần tranh luận gì với cô về cái chết của Bích Huệ nữa. Cô đã có mấy quyển nhật ký của Huệ rồi đấy. Cô cứ đọc đi, rồi nhận xét. Xem ai đúng ai sai, ai là người có tội, còn bây giờ, cô phải ngồi dậy, cô phải đi với tôi.

- Anh... Anh... Đan Phong sợ hãi nhìn Hoài - Anh định làm gì tôi chứ?

- Hãy biến trở lại thành Lâm Hiểu Sương. Hoài nói như hét. Và chàng chạy lại valise quần áo, lục tung lên, Hoài chọn một cái áo pull, một quần jean, ném lên người Phong - Đấy, thay đi! Thay nhanh cho tôi. Còn cái mái tóc giả của cô nữa đâu? Hoài nói rít qua kẽ răng - Cái mái tóc ngắn rối bung của cô đâu? Cô đừng nằm đấy nữa, đừng giả vờ nữa. Tôi cho cô mười phút, cô phải biến thành Lâm Hiểu Sương ngay cho tôi!

- Anh... Đan Phong bối rối - Anh muốn tôi hóa trang thành Lâm Hiểu Sương để làm gì chứ?

- Để cho thằng Hạo hiểu ra. Giang Hoài nói như hét - Để cứu lấy nó. Tôi đã hứa với nó là mang Lâm Hiểu Sương về. Cô phải hóa trang nhanh lên, phải biến thành Lâm Hiểu Sương. Cô làm chuyện này dễ dàng quá mà. Mau lên. Một Lâm Hiểu Sương 19 tuổi, nghịch ngợm, ngộ ngáo. Hóa trang rồi theo tôi!

- Không, không! Đan Phong lắc đầu, lùi người ra sau - Tôi không thể làm chuyện đó được... Tôi không làm được đâu.

- Không à? Giang Hoài trợn mắt - Tôi không cho phép cô không làm chuyện đó!

- Không, tôi không đi!

- Không đi à?

Giang Hoài không nhịn được, chàng vung tay lên. Đan Phong sợ hãi né người qua một bên. Cái tát của Hoài chệch lên vai Phong. Một cái tát thẳng tay làm Phong đau buốt, làm Phong ngã nhào qua bên kia mép giường. Hoài vẫn chưa hả giận. Chàng kéo Phong ngồi dậy, định đánh tiếp. Nhưng thấy ở mép môi của Phong có vết máu. Chàng lại buông tay xuống, hốt hển nói.

- Tôi cho phép cô hóa trang trong vòng mười phút thôi. Cô phải làm xong cho tôi.

- Tôi không đi đâu hết. Phong nói, nước mắt chảy dài - Anh có đánh chết tôi, tôi cũng không đi. Tôi đã bảo cho Hạo biết rồi cơ mà. Tôi nói tôi chỉ là một cánh bướm đổi màu, một loài hoa ăn thịt côn trùng. Tôi đã tự động rút lui, tôi không muốn hại Hạo, tôi đã dừng lại đúng lúc.

- Như vậy vẫn còn chưa đủ ư? Hoài giận dữ nói - Cô đã khiến nó thất điên bát đảo, bỏ ăn bỏ ngủ... Ngần ngợ như người mất hồn. Nó muốn điên lên vì cô Vậy mà cô bảo là cô chưa hại nó. Cô có biết là nó còn định nhảy lầu tự tử không?

Đan Phong choáng váng, úp mặt vào đôi tay.

- Tôi đâu có ngờ Hạo lại nông nổi như vậy đâu?

- Cô không ngờ à? Giang Hoài trợn mắt - Cô thật sự không ngờ ư? Nó là một đứa mới lớn, còn lý tưởng, ngây thơ Cô đã dùng đủ mọi thủ đoạn để quyến rũ, để dụ dỗ, đưa nó vào con đường yêu đương. Cô làm nó thất điên bát đảo như vậy. à, còn con chó Câu Tuyết chết tôi của cô nữa, nó đâu rồi?

- Nó ở chung với bà cụ.

- Bà cụ? Giang Hoài nói như hét - Cô tạo ở đâu ra bà cụ đó? Cô là gì? Một ảo thuật giả Hay một con quỷ? Bà cụ đó cô moi từ đâu ra chứ?

- Bà ấy là một người vừa điên vừa lòa. Đan Phong thút thít nói - Tôi đã mượn bà ấy để ngụy trang cho tôi. Dù sao, bà ta cũng không biết gì hết. Còn con chó Cầu Tuyết tôi mua ở tiệm bán thú vật. Bây giờ thì tôi đã cho nó cho bà cụ rồi.

- Tốt, tốt lắm. Giang Hoài giận run nói - Cô giỏi lắm, cô hay lắm, cô sắp đặt đủ mọi thứ, cô gài sẵn cái bẫy và chỉ chờ hai anh em tôi nhảy vào. Tôi sợ cô Tôi chưa hề gặp một người nào lợi hại như cô Một Đào Đan Phong sâu muộn, cao quý, một Lâm Hiểu Sương nghịch ngợm, ba gai... Ha ha ha... Giang Hoài cười một cách đau khổ - Tôi với Bích Huệ đầu tư cho cô để cô được vào trường nhạc kịch lừng danh nhất thế giới học, cô đã trở thành một diễn viên tuyệt vời. Cô có biết là để làm cái chuyện đó, chúng tôi đã phải làm việc như trâu ngựa, tiện tặn từng đồng từng cắc để gởi hết cho cô, dù gì bây giờ cô cũng đã thành công, Bích Huệ chết dưới tuổi vàng, nếu biết được cái thành công này của cô, chắc cũng ngậm cười mãn nguyện.

Giang Hoài lại cười, chàng tựa trán vào tường mà không ngăn được nước mắt.

Đan Phong sợ hãi, rụt rè nói.

- Tôi đã nhiều lần bật mí... nhưng tại anh, anh thờ ơ... Tôi đã đưa "Thiên thần đen" cho anh hàm ý cảnh giác tôi sẽ trả thù, tôi lại chọn tên Hiểu Sương thì nó cũng rất gần với Đan

Phong thôi...

- Tại sao?

- Anh là người làm văn học. đương nhiên anh phải biết Hiểu Sương có nghĩ là sương buổi sáng, còn Đan Phong có nghĩa là rừng phong đỏ. Thơ Trung Quốc có câu "Hiếu lai thung nhĩm sương lâm túy" (Sáng mai ai nhuộm rừng sương say). Chỉ có rừng phong mới màu đỏ. Sương sớm mai đọng trên lá phong đỏ như người say.

- Ồ! Có vậy mà tôi không nghĩ ra. Giang Hoài kêu lên. Đan Phong với Hiểu Sương chỉ là một... Khi Đan Phong đột nhiên mất tích thì phải hiểu là Hiểu Sương đã có mặt bên Giang Hạo và ngược lại... Tại sao tôi không thắc mắc chuyện Đan Phong suốt thời gian bên tôi không hỏi đến chuyện muốn gặp Giang Hạo... Cũng như Hiểu Sương bên Hạo lại không bao giờ muốn gặp anh cả của nó? Ồ, tôi ngu thật. Mà Giang Hạo cũng ngu nữa.. Chỉ có cô... cô thông minh giỏi giảo... đạo diễn hết mọi chuyện quay hai anh em tôi như quay một cái chong chóng.

- Nhưng cuối cùng tôi cũng đã thua! Đan Phong buồn bã nói - Tôi phải rút lui khi chưa giải quyết xong công việc... Chưa làm rõ được vấn đề... Thôi... Mai tôi đi rồi. Tôi sẽ trở lại nước Anh... Trả lại cho hai anh em anh những ngày bình yên... phẳng lặng... Rồi mọi người sẽ quên tôi... Anh có thể nói lại với Hạo là Hiểu Sương đã chết... Bích Huệ chết rồi... Tất cả không còn nghĩa lý gì... Giang Hạo còn quá trẻ... Cậu ấy sẽ quên Hiểu Sương dễ dàng thôi...

- Không được! Giang Hoài lớn tiếng - Cô không có quyền bỏ đi đâu hết... Cô đã quây mọi thứ tùm lum. Trước khi làm sáng tỏ mọi vấn đề, tôi sẽ không cho cô rời khỏi đất nước này

một cách dễ dàng đâu... Cô phải thay đồ và hóa trang nhanh lên... Tôi sẽ đưa cô đến gặp Giang Hạo.

- Tôi không đi!

Đan Phong lùi ra sau. Hoài chồm tới.

- Cô phải đi!

- Không đi, không đi đâu hết!

- Không đi cũng không được! Hoài nắm lấy tay Phong kéo mạnh - Nếu cô không thay áo tôi sẽ lột cô ra. Hôm nay tôi bắt buộc phải hành động như vậy... Cô không đi tôi cũng phải trói cô đưa cô đi... Cô đừng hòng trốn lánh.

Đan Phong giãy giụa. Nàng cố thoát khỏi tay Hoài.

- Anh Hoài, tôi van anh... Anh hãy buông tha tôi... Đừng ép tôi phải làm chuyện đó. Nếu bữa nay tôi đi gặp Hạo... Rồi ngày mai sẽ ra sao? Không lẽ tôi phải mãi mãi đóng vai Lâm Hiểu Sương à?

- Đúng vậy. Cô phải mãi mãi đóng vai Hiểu Sương.

Hoài hét, và chàng chụp lấy ngực Phong "toạc" hàng cúc áo trước ngực Phong bị đứt ngay. Phong sợ hãi che lấy ngực vừa khóc vừa nói.

- Được rồi, được rồi... Tôi sẽ thay ngay. Tôi sẽ đi ngay với anh.

Đan Phong nhảy xuống giường, vừa giận vừa đau khổ. Nàng cảm thấy như bị xúc phạm, mọi thứ không còn thuốc chữa. Phong bậm môi và cởi áo thay ngay trước mặt Hoài. Cái áo pull có tay với cái quần jean.

Phong kéo xong phécmatuya, đứng chống nạnh, hất hàm nhìn Hoài với ánh mắt thật hung dữ.

- Được rồi, xong rồi... Bây giờ tôi sẵn sàng đi với anh đây... Bắt đầu từ giờ phút này... Tôi là Lâm Hiểu Thương, bạn gái của em trai anh. Và anh, anh không có quyền chạm vào người tôi. Anh làm ơn đứng xa xa một chút. Vợ của bạn còn không có quyền cợt nhả chứ đừng nói đến người yêu của em trai. Nhưng mà, trước khi bước ra khỏi phòng này, tôi có đôi điều muốn nói với anh. Anh có biết tại sao tôi phải trốn chạy, phải bỏ về Anh quốc không? Anh có hiểu tại sao Hiểu Thương phải mất tích? Tại sao tôi không thể cùng anh đến gặp Giang Hạo? Tại sao tôi phải bỏ dở cuộc điều tra về cái chết của bà chị tôi? Tại sao không báo thù? Tất cả chỉ vì... chỉ vì... tôi yêu anh. Đan Phong nói và bắt đầu khóc òa. Tôi lỡ yêu anh, tôi bệnh hoạn hết thuốc chữa... Tôi yêu một người mà người đó đã giết chị tôi là Bích Huệ. Anh là kẻ thù của tôi. Vậy mà tôi yêu... Tôi yêu mà bất chấp mọi thứ. Tôi sợ nếu để tình trạng này kéo dài, tôi sẽ không làm sao xa anh. Tôi sẽ nhớ sẽ buồn, tình yêu càng lúc càng đậm, mà như vậy thì khổ lắm! Anh thấy đó, tôi không muốn làm anh và cả Hạo đau khổ, tôi dở quá phải không? Tôi là một diễn viên tồi không đóng đạt vai trò của mình. Muốn diễn giỏi vai ác mà tình cảm quá thì làm sao nhập vai? Rõ ràng là tôi bậy quá, khi không lại yêu anh?... Tôi đã thua ván bài này rồi. Anh biết không, vì vậy tôi phải bỏ đi, phải trở về nước Anh. Về đây, mục đích của tôi là để trả thù. Vậy mà lại yêu kẻ thù của mình thì còn trả thù gì được nữa... Thôi được rồi... Đan Phong lắc đầu, lấy tay chùi những giọt nước mắt, nói. - Bây giờ mọi chuyện đã xong, ta đi thôi.

Giang Hoài ngán ra. Những lời vừa rồi của Phong làm chàng sững sờ. Chàng trừng mắt nhìn Phong thật lâu. Chàng như mất hết khả năng suy diễn. Những lời của Phong: "tôi yêu

anh, vì tôi yêu anh!" lảng vảng trong đầu. Nhưng rồi, như có một gáo nước lạnh dội ngay từ trên đầu xuống tim. ý chí quay lại ngay, nó hét lớn, nó cảnh tỉnh Hoài "Coi chừng!... Không thể tin một cách dễ dàng như vậy được. Mày quên là cô ta ở trường kịch nghệ bước ra ư? Đây không phải là lần phình gạt lần đầu... ". Giang Hoài rùng mình, nói như hét.

- Cô làm gì đấy? Lại diễn kịch nữa ư? Hừ. Cô nói nghe hay lắm... Nếu tôi không bị cô quây cho một rận ngứa ngáy, có lẽ tôi đã tin ngay. Cô bảo là cô yêu tôi ư? Nếu thật như vậy thì bất hạnh cho tôi biết chừng nào. Tôi không thể nào, không thể nào để cô lường gạt nữa đâu! Cô hãy để dành những lời đó, một hồi nói cho Giang Hạo nó nghe!

Dan Phong cảm thấy choáng váng. Nàng đứng tựa vào tường ngược lên với một thái độ bất mãn.

- Được, được rồi, anh cứ cho là tôi diễn kịch đi. Tôi diễn kịch thật đấy. Nhưng vở kịch đã hạ màn, bây giờ tôi là kẻ dưới tay anh. Anh muốn nói sao cũng được, thôi ta đi!

Dan Phong bước ra ngoài phòng khách. Có cái gì vấp dưới chân làm nàng loạng choạng suýt ngã. Hoài bước vội tới đỡ lấy, nhưng Phong đã đẩy tay Hoài ra.

- Không cho phép anh đụng đến tôi! Anh muốn chạm vào thân xác bạn gái của em trai mình à? Tôi là Lâm Hiếu Sương. Anh không có quyền đụng đến Hiếu Sương, anh biết không?

Giang Hoài ngẩn ra nhìn Phong. Vết máu ban nãy khi Phong cắn môi còn đọng ở miệng. Hoài thấy nhói đau trong tim, chàng cảm thấy Phong đang cố gắng hết sức để giữ cái thái độ bất cần chàng, Hoài không làm sao quên được lời ban nãy "tôi yêu anh, tôi lỡ yêu anh". Đó là thật ư? Thật như vậy ư?

Nếu thật thì thế nào? Mồ hôi vã trên trán, Hoài đưa tay ra, khỗ sở:

- Đan Phong!

- Tôi không phải là Đan Phong. Phong lạnh lùng nói - Tôi là Lâm Hiếu Sương!

Giang Hoài vẫn không hết bàng hoàng.

- Đan Phong. Ban nãy em nói thật chứ? Em không phải diễn kịch? Em phải hiểu cho anh, tình trạng anh bây giờ giống như một cánh chim sau một lần trúng tên, anh thấy ná là sợ, anh không dám tin cái gì nữa cả.

- Anh không cần phải tin. Đan Phong dậm chân nói - Tôi đang diễn kịch cơ mà. Vâng, tôi đã học lâu mọi thứ nên mới nói một cách lưu loát như vậy. Thôi đi nào, tôi bây giờ đang nôn nóng đây, tôi muốn được sà vào lòng Giang Hạo ngay đây. Đi... đi!

Đan Phong lại bước tới, nhưng lại bị vấp chân. Nàng cúi xuống nhìn quyền nhật ký của Bích Huệ. Phong ôm quyền sách lên rung mình... Nàng chột ngược mắt lên run rẩy.

- Anh bảo là tôi đã giết chị Huệ? Tôi đã đẩy chị ấy xuống địa ngục, đẩy chị ấy xuống hỏa lò..., phải không?

Giang Hoài giật mình, chàng có vẻ sợ hãi như Phong. Chàng chụp lấy quyền sách trên tay nàng.

- Đưa lại đây. Hoài ra lệnh - Đan Phong, hãy đưa lại đây. Tôi nghĩ là tôi đã hành động sai trái, chỉ vì phát hiện ra Phong là Hiếu Sương tôi như điên lên. Chúng ta có lẽ cần phải bình tĩnh một chút, phải ngồi lại nói chuyện đàng hoàng. Bây giờ,

Phong hãy nằm nghỉ, tôi bỏ ý định đưa Phong đến gặp Giang Hạo. Phong nói đúng. Nó còn trẻ, rồi nó sẽ quên Lâm Hiếu Sương, tôi không ép Phong nữa đâu. Bây giờ hãy đưa những quyển nhật ký đó cho tôi, chúng ta cần phải thật tinh táo.

- Không! Đan Phong ôm chặt quyển nhật ký trong lòng - Anh đã đem mấy quyển nhật ký này đến đây để trao đổi để tôi biến thành Lâm Hiếu Sương thì tôi đã thỏa thuận điều kiện đó. Vì vậy bây giờ tôi quyết định là phải gặp Giang Hạo. Tôi phải đi!

- Không! Đầu Hoài căng một cách không chịu được, chàng hét - Không được, bây giờ tôi đã thay đổi, tôi không muốn cô gặp Giang Hạo nữa, chuyện đó, chúng ta sẽ thỏa thuận sau!

- Tại sao anh lại mâu thuẫn kỳ cục thế? Đan Phong hỏi - Anh bắt tôi đi gặp Giang Hạo, thiếu điều anh trói tôi, kéo tôi đi. Anh làm vỡ nát cả tự ái của tôi. Rồi vì anh nghe tôi nói tôi yêu anh nên anh lại thay đổi? Anh không biết là tôi thích đóng kịch ư? Thích làm chuyện lườm gạt ư? Tại sao anh lại ngu như vậy?

Đan Phong đứng dậy, xông ra phía cửa, tiếp.

- Muộn rồi, anh Hoài ạ. Tôi bây giờ không phải là Đan Phong, tôi đã biến thành Lâm Hiếu Sương rồi. Đào Đan Phong đã chết như Đào Bích Huệ vậy. Anh đừng mong tìm nữa...

Và Phong đặt tay lên nắm cửa, định mở.

- Đan Phong! Hoài chạy vội theo, chụp tay lên tay Phong, đau khổ - Phong, bây giờ em muốn sao? Em muốn anh phải làm sao bây giờ? Không lẽ cái vở kịch đau khổ này cứ phải diễn mãi sao?

Đan Phong như bị sụp đổ, ghen lời.

- Vậy thì, ngày mai tôi sẽ trở về Anh quốc!

- Không được, em không được đi, khi mọi chuyện chưa giải quyết rõ ràng.

- Được rồi, vậy thì bây giờ ta đi gặp Giang Hạo đi. Tôi đã gây nên chuyện, thì tôi phải đi thu xếp chứ.

Phong xoay tay nắm. cửa mở. Nhưng không phải chỉ một mình nàng mà cả Giang Hoài cũng chừng người lại ngay. Giang Hạo đang đứng bên ngoài mặt xanh xao với ánh mắt đau khổ. Chứng tỏ là... Hạo đã đứng ở đấy lâu lắm...

- Xin lỗi. Hạo ấp úng nói - Anh Hoài... Em đã không tin anh, nên em đã theo dõi anh. Em nghĩ là như vậy sẽ gặp được Hiếu Sương.

- Có nghĩa là... Giang Hoài vừa liếm môi vừa nói - Bây giờ em đứng ngoài này? Em đã nghe hết mọi thứ?

- Vâng,, em đã nghe hết.

Hạo nói, mắt chăm chăm nhìn Đan Phong. Phong bây giờ với mái tóc xõa vai, mặt cũng xanh xao, có điều đôi mắt vẫn to. Đôi mắt đang mở lớn vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi. Phong lúng túng nói.

- Giang Hạo. Tôi, tôi chính là Lâm Hiếu Sương đây.

Hạo chột lùi ra sau. Nhưng chàng bỗng cảm thấy người con gái trước mặt như lão đạo. Hạo hét.

-Anh Hoài. Chị ấy ngất xỉu đấy!

Hoài kịp thời ôm lấy Đan Phong. Chàng để nàng nằm xuôi người trên thảm. Thật ra Phong cũng chưa đến nổi ngất xỉu, nàng chỉ cảm thấy hơi choáng váng. Nàng mở to đôi mắt nhìn hai người đàn ông trước mặt với những giọt nước mắt lăn dài.

- Xin lỗi, hãy tha thứ cho tôi... Phong thút thít nói - Tôi đã làm hỏng hết mọi việc.

Hai anh em Hoài nhìn nhau. rồi không hện, cả hai quỳ xuống cạnh Phong. Thời gian như ngưng đọng lại. Thật lâu... rồi không hiểu nghĩ gì, Hạo chợt đứng dậy định bỏ đi ra ngoài cửa. Hoài đuổi theo chặn lại.

- Hạo, em phải ở lại đây. Em phải có mặt ở đây để chúng ta làm rõ mọi chuyện. Em phải bình tĩnh.

- Em không còn bình tĩnh được nữa. Giang Hạo ghen lời nói
- Mọi thứ đang đảo lộn trong đầu em. Em sẽ không làm được gì đâu. Anh hãy để em đi!

Đan Phong ngồi dậy, nàng đứng tựa ghế nhìn Giang Hoài rồi nhìn Hạo... Đầu óc vẫn còn choáng, Hạo lắc đầu.

- Chị là ai? Tôi thấy chị quen mà sao lạ quá.

- Anh có thấy những cánh hạc khi nó đậu trên cành cao không? Đan Phong nói - Có nhiều lúc nó muốn bay, bay không nổi, mà ở, cũng ở không đành.

Rồi Đan Phong một mình buông mình xuống ghế tiếp.

- Quý vị khỏi phải bận tâm gì cả. Ngày mai rồi mọi thứ sẽ kết thúc. Mai này, cánh hạc lại bay đi để lại bầu trời tươi sáng.

Ba mươi phút sau, Giang Hoài, Giang Hạo và Đan Phong đều

an vị trong bộ salon nhỏ ở phòng khách nhà Phong. Họ yên lặng nhìn nhau.

Đan Phong giờ đã thay đồ sạch sẽ. Vết đứt trên môi vẫn còn rỉ máu, nhưng nàng có vẻ tỉnh táo và bình thản hơn. Phong ngồi đấy, mấy quyển nhật ký của Bích Huệ nằm yên trong lòng nàng. Đôi mắt Phong xa vời như đang thả hồn đâu đâu.

Giang Hoài là người tỉnh táo hơn hết trong ba người. Chàng đi lấy ba cái cốc, rót cho mỗi người một cốc rượu, kể cả chàng. Nhưng chỉ có một mình Hạo uống, còn Hoài thì hút thuốc liên tục.

Gian phòng hoàn toàn yên lặng, chẳng thấy ai lên tiếng. Hình như người nào cũng thật căng thẳng chờ đợi nhưng chẳng ai lên tiếng trước.

Cuối cùng Hạo không dần được, gọi:

- Anh Hoài!

Hoài quay lại.

- Giang Hạo, em định nói gì đấy?

Hạo chột lắc đầu.

- Em cũng không biết.

- Em muốn gì cứ nói.

Hoài tiếp, nhưng Hạo vẫn yên lặng. Hai anh em nhìn nhau thật lâu. Còn Phong thì ngồi như pho tượng. Cuối cùng Hoài lại lên tiếng.

- Hạo này.

- Dạ.

- Hãy mở cửa sổ ra. à ban nãy em đứng bên ngoài hẳn em đã nghe thấy hết. Như vậy em đã biết rồi đấy, trên cõi đời này không hề có người nào tên Lâm Hiểu Sương cả.

- Em biết. Giang Hạo cắn nhẹ ngón tay nói - Mặc dù rất đau nhưng em biết, chuyện xảy ra hôm nay, giống như không thật, nó chỉ có trong mơ thôi.

- Hạo em, em hãy tin anh - Giang Hoài gật đầu nói - Những va chạm và đau khổ mà hôm nay em gặp chỉ là một phần so với nỗi khổ của anh.

- Em biết, em có một người anh rất đáng yêu. Hạo đáp - Anh đã rộng lượng đến độ không bắt buộc chị ấy biến thành Lâm Hiểu Sương để trả thù.

- Cái đó là đúng thôi vì Lâm Hiểu Sương làm gì có thật trong cõi đời này?

- Em biết - Hạo vừa liếm mép vừa nói - Em đã nhìn chị ấy không kỹ. Em thấy chị ấy rất giống Hiểu Sương nhưng lại không phải là Hiểu Sương.

- Vậy thì em có đồng ý với anh là, không nên tìm kiếm Hiểu Sương nữa không?

Hạo quay sang nhìn Hoài, đau khổ nói.

- Ở đây không có chuyện nên hay không nên. Vì nếu anh đánh mất một đồ vật, đương nhiên anh phải đi tìm vì nó có thật - Còn nếu anh đánh mất một giấc mơ thì chuyện lại hoàn toàn khác hẳn. Giấc mơ là điều trừu tượng, không có thật. Lúc đầu anh Hoài, anh biết không? Em đã tưởng là em bị mất

một người bạn gái. Bây giờ thì em mới biết, thật ra em không hề có người bạn nào như vậy cả. Mà không có thì tìm lại ở đâu bây giờ. Trên thế gian này không tồn tại Lâm Hiểu Sương thì em sẽ tìm Hiểu Sương ở đâu chứ?

Giang Hoài chăm chú nhìn em trai.

- Hạo này, anh thấy em không phải là một đứa con nít mới lớn nữa. Em biết và hiểu được nhiều thứ quá.

- Không phải như vậy đâu. Giang Hạo cắt ngang. - Em không biết và hiểu gì cả. Tại sao chị ấy không phải là Lâm Hiểu Sương? Sao lại mạo nhận là Hiểu Sương chỉ vậy? Là một Đan Phong cũng đủ rồi, lại biến thành một đóa hoa ăn thịt côn trùng làm chỉ Ban nãy em nghe hai người cứ nhắc mãi đến hai chữ báo thù, trả thù. Ai báo thù ai chứ? Tại sao? Anh đã bỏ cả mấy năm trời, như điên như dại vì Bích Huệ. Như thế còn chưa đủ sao? Tại sao bây giờ anh phải chịu trả báo nữa? Tại sao? Em không hiểu gì cả.

Đan Phong nãy giờ ngồi đấy yên lặng. Nàng như hoàn toàn không liên can gì đến hai anh em nhà họ Giang. Nàng như đang sống trong một thế giới khác. Nhưng khi Giang Hạo nhắc đến hai tiếng "Bích Huệ" là Phong giật mình. Nàng nhìn lên thật nhanh, hỏi.

- Tại sao hai người chưa về đi Hai người còn ở đây làm gì? Bây giờ tôi không muốn tiếp ai nữa. Tôi chỉ muốn ngồi một mình để đọc cho xong nhật ký của chị Bích Huệ. Mấy người về đi!

Giang Hoài quay sang Phong. Chàng chăm chú nhìn những quyển nhật ký rồi Hoài đột ngột đứng dậy, đi về phía Phong.

- Đan Phong, cô nghe tôi nói này, bây giờ tôi không cần cô đóng vai Lâm Hiểu Sương nữa, Hạo nó đã biết tất cả rồi, nó sẽ không giận không trách cô đâu. Còn những quyển nhật ký đó, cô trả lại cho tôi.

Nhưng Hạo ngồi gằn đấy nói.

- Anh Hoài, em không muốn ai phát biểu hộ cho em cả.

- Em nói thế là sao?

Hoài bực mình quay sang Hạo. Nhưng Hạo có vẻ không nao núng. Chàng ngồi duỗi chân, tay khoanh trước ngực một cách rất người lớn. Hạo hết nhìn Hoài đến nhìn Phong, rồi chậm rãi nói.

- Anh Hoài, em đã suy nghĩ kỹ rồi. Trong câu chuyện này em đã xui xẻo trở thành một nạn nhân vô tội. Giữa anh và chị Đan Phong các người đã nợ với nhau, có chuyện cần thanh toán giải quyết với nhau. Chuyện đó em hoàn toàn không biết, nhưng bây giờ, em nghĩ phải là giây phút đối diện với sự thật. Tại sao hai người không nói toạc ra cả đi Tại sao cứ mãi đóng kịch, cứ mãi giấu giếm sự thật? Em đây này, một người vô can mà phải gánh hậu quả thì em cũng phải có quyền biết nguyên do tại sao mình lại biến thành vật tế thần một cách vô lý chứ?

- Hạo em - Giang Hoài chau mày nói - Để về nhà, bao giờ có dư dả thời gian, anh sẽ kể hết cho em nghe. Còn trong giờ phút này, không nên nói đến chuyện đó.

Đan Phong nhìn hai anh em Hoài thở dài, rồi cúi xuống lật quyển nhật ký thứ nhất. Nàng như không để ý đến sự hiện diện của họ. Hoài không chịu được bước tới đặt tay lên quyển

sách, như không muốn Phong đọc.

- Anh làm gì vậy? Phong hỏi - Anh muốn sử dụng vũ lực với tôi phải không?

- Không. Hoài nói - Không phải như vậy, mà tôi nghĩ là, Hạo nó nói đúng, tất cả chúng ta đều có quyền biết sự thật. Mọi chuyện đã diễn biến đến mức độ này, không có gì có thể giấu giếm nữa. Vì vậy, trước khi đọc nhật ký, Phong nên nghe tôi nói đây. Tôi sẽ kể hết chuyện của tôi và Bích Huệ cho mọi người nghe, bao giờ nghe xong, Phong có thể kiểm chứng lại bằng quyển nhật ký đó không muộn, nhưng mà...

CHƯƠNG 15

Giang Hoài ngồi trở lại ghế, mắt hướng về phía cửa sổ, tiếp.

- Tôi đã từng thề với vong hồn Huệ. Tôi đã hứa với nàng là dù có gặp bao nhiêu hiểu lầm, dù những lời đồn đại có bôi nhọ cả danh dự, tôi cũng không tiết lộ sự thật. Nhưng mà... Hoài thở dài - Người tính đâu bằng trời tính phải không? Bích Huệ! Em hãy tha thứ cho anh. Anh không thể giấu được nữa. - Thật ra thì chuyện tình cảm giữa tôi với Bích Huệ, cái phần đầu cũng không có gì đáng nói, rất bình thường, bình thường như bao nhiêu chuyện tình khác. Một nam sinh viên gặp một nữ sinh viên, tâm đầu ý hợp. Thế là cuộc tình xảy ra, bao tháng sau đã yêu nhau say đắm không thể sống thiếu nhau được... Tôi đã quen với Bích Huệ trong một trại hè. Bích Huệ là một nữ sinh yếu đuối, tình cảm, yêu văn. Bấy giờ Huệ là một hoa khôi học trò, có biết bao nhiêu sinh viên khác phải đeo đuổi tán tỉnh. Vậy mà Huệ không chọn ai, lại yêu tôi, Một sinh viên nghèo rớt mồng tơi. Cái tình yêu đó nâng tôi lên tận mây xanh. Chúng tôi gặp nhau bàn luận chuyện văn chương, học hành, chuyện lý tưởng và tương lai...

Giang Hoài đốt một điếu thuốc, thở khói. Hạo và Phong ngồi yên chờ đợi. Đôi mắt Hoài nhìn ra cửa sổ.

- Lúc đó Bích Huệ Ở Đài Bắc một mình, không một người thân, tôi thì lên đây học, cũng là kẻ xứ lạ quê người. Hai con người trẻ tuổi đơn độc gặp nhau cảm thông sự cô đơn, mỗi người một tâm sự nên dễ gần gũi nhau. Chúng tôi đã có một

thời kỳ bên nhau hạnh phúc. Bích Huệ kể chuyện gia đình của nàng cho tôi nghe. Cha mất sớm, mẹ lại bước thêm một bước, Huệ cũng kể về đứa em gái mà Huệ yêu nhất, quý nhất cho tôi nghe. Cô ấy thường nói, trước khi bước lên máy bay, Đan Phong đã ôm lấy Huệ khóc thảm thiết "Chị Oi! Sao chị không giữ em lại... Em chỉ muốn sống bên cạnh chị thôi. Hãy giữ em lại đi chị! Đi chị!"... Mỗi lần kể lại là Huệ nước mắt đầm đìa. Nàng hối hận, tự trách. Tôi ôm Huệ vào lòng mà nước mắt cũng thấm ướt vai.

Lời kể của Giang Hoài làm Phong nhòa lệ, nàng phải nâng ly rượu lên, che cảm xúc mình.

- Tôi chưa bao giờ gặp một người con gái nào đa sầu đa cảm, cuồng nhiệt với tình yêu như Bích Huệ, nhưng hạnh phúc của chúng tôi lại không dài lâu. Nó kết thúc lúc tôi ra trường, tôi phải đi thụ huấn quân sự. Mãn hạn trở về, bấy giờ Bích Huệ đang học năm thứ ba, nhưng tôi không ngờ, ban ngày Bích Huệ đến trường, tối lại đi làm vũ nữ. Tôi đã bắt gặp và giữa chúng tôi đã có một trận cãi nhau. Bích Huệ đưa cho tôi xem một lá thư...

Giang Hoài quay lại nhìn Đan Phong, chưa chát kể tiếp:

- Đan Phong ạ, cái lá thư đó của cô, cái giọng văn ngày đó không khác bây giờ bao nhiêu. Trong khi cô kể nỗi khổ đau ở nước ngoài, sự lạnh lùng của người cha ghẻ, sự bất lực của mẹ, với cái tương lai mù mịt của cô... Tôi còn nhớ mấy câu trong thư đó của cô, cô bảo là "Chị Huệ, năm nay em mười bảy tuổi, cái tuổi thơ mộng, vậy mà em đang đứng trước một sự thật náo nề, em sắp phải thôi học. Chị biết không ở trong lớp, trong trường thầy cô và bạn bè em ai cũng bảo em có khiếu về văn chương và kịch nghệ. Và em cũng đã từng nằm

mơ, em thấy em vào trường Đại Học nghệ thuật, em học văn chương, em diễn kịch, đủ thứ... Nhưng mà những điều đó bây giờ sắp thành ảo ảnh, vì tháng sau này em phải đến mấy quán rượu ở đây để làm một chân playgirl. Chị Huệ thân mến. Hẳn chị không hiểu playgirl là làm gì đâu? Chị có biết là em sắp đem bán cái tuổi xuân của mình, vì em là người Phương Đông. Mà ở đây dân âu châu họ rất thích kích thích, tò mò, ham của lạ "Gái Phương đông" rất có giá chị ạ. Rồi đây mộng mơ và lý tưởng của em sẽ được vui chôn theo tuổi trẻ, theo ánh đèn. Chị Huệ Oi! Sau này gặp nhau không biết chị có còn nhận ra em không? Đứa em gái từng được chị ngợi ca là thiên thần trong trắng, một đóa hoa nhài tỏa ngát hương. rồi sẽ như cánh hoa tàn, nhụy rữa hương phai. Chị Huệ! Tại sao trước kia chị không giữ em ở lại? Em thấy thà là chịu cực khổ bữa đói bữa no bên chị còn hơn là trở thành đồ chơi cho những tay mũi lỗ mắt xanh ở xứ lạ quê người!"

Giang Hoài ngưng lại nhìn Phong.

- Chắc tôi nhớ không sai lắm đâu. Phải cô đã viết như vậy không?

Dan Phong nhắm mắt lại, những giọt lệ rơi xuống áo.

- Đan Phong! Giang Hoài xúc động nói - Thật tình tôi không thể hiểu, không thể ngờ được là tình cảm chị em giữa Phong và Huệ lại có thể sâu đậm như vậy. Phong có biết không? Vì bức thư đó mà Bích Huệ đã nhảy vào biển, có điều Huệ đã hứa với tôi, Huệ làm vũ nữ nhưng Huệ sẽ không bán thân. Huệ cũng hứa là sẽ không bỏ học, Huệ nói là làm vũ nữ mà đứng đắn thì cũng đâu có gì xấu hổ... Huệ đã dùng mọi cách để thuyết phục, để tôi đồng ý cho nàng hành nghề. Tôi cương quyết không chịu, cuối cùng, Huệ phải thú thật "Em đã lỡ viết

thư cho Đan Phong rồi, em nói với nó bạn trai của em là triệu phú có thể tài trợ cho việc học của nó. Nếu bây giờ anh không cho em tiền, thì tiền đâu em gọi đi Anh có thể giúp em được không?" Lời của Huệ khiến tôi phải làm việc như con trâu điên, một ngày tôi làm việc hơn 18 tiếng. Nhưng tiếc thật, cái nhà xuất bản cò con của tôi không nuôi nổi chính bản thân tôi, làm sao kiếm được 2000 bảng Anh để đóng học phí cho Phong chứ?

Giang Hoài ngừng kể, tiếp tục hút thuốc. Khói thuốc tỏa mù cả phòng. Hoài đưa mắt nhìn theo khói thuốc, khuôn mặt buồn buồn.

- Thế là không thể ngăn được chuyện Bích Huệ đi biển. Ba tháng sau Bích Huệ nghỉ học, bởi vì công việc làm đêm của nàng khiến sức khỏe giảm sút nghiêm trọng. Tinh thần cũng mệt mỏi làm sao có thể đi học tiếp. Bài vở không theo dõi kịp thì cái học cũng xuống dốc. Huệ phải bỏ học, Bích Huệ không còn là Đào Bích Huệ ngày nào nữa, cô sinh viên ngày cũ đã biến mất. Huệ bắt đầu tập tành hút thuốc, uống rượu kè vai tựa má với lũ khách ăn chơi, Huệ biến thành Mona, nàng sẵn sàng vì tiền mà làm mọi thứ. Lúc đầu còn hạn chế, chỉ uống rượu, chỉ ngồi với khách. Huệ cố giữ cho mình trinh bạch. Nhưng cái cố giữ kia khiến cho thu nhập của Huệ hạn chế, sau đấy...

Giang Hoài nhìn lên, dụi tắt thuốc, hỏi Phong.

- Đan Phong, cô có còn muốn nghe tiếp không?

Đan Phong bàng hoàng, mặt tái nhợt.

- Muốn chứ, anh cứ kể đi để tôi xem cái bằng cấp của tôi đã được xây dựng trên cái móng nào.

- Vậy thì, nghe tiếp đây nhé - Hoài tiếp tục kể - Lúc đó cuộc sống của tôi lâm vào một trạng thái căng thẳng và đau đớn. Ban ngày tôi phải hùng hục làm việc. Tối đến, tôi tới vũ trường, lựa một góc bàn ngồi, ngồi đấy để đau khổ, để đưa mắt nhìn Huệ lần lượt từ tay người đàn ông này qua tay người đàn ông khác. Tôi sống trong trạng thái căng thẳng như vậy ngày này qua ngày khác, tôi cơ hồ phát điên lên. Chúng tôi cứ cãi nhau, giận nhau. Tôi nói với Huệ là chưa hẳn vì cô mà là vì Huệ thích được nằm mãi trong tay đàn ông, thích được đàn ông nuông chiều. Chúng tôi cứ thế dày vò nhau, hành hạ nhau để rồi sau đó với nước mắt và những cái hôn lại làm lành. Cuộc sống của chúng tôi đi vào một vòng tròn khắc nghiệt. Hết lần cãi nhau, giận nhau, chia tay, lại làm lành. Mỗi lần làm lành chúng tôi yêu nhau hơn, hạnh phúc hơn. Nhưng Phong biết không lúc giận nhau cãi nhau, đương nhiên là tôi phải lớn tiếng, phải sử dụng những ngôn từ nặng nề xúc phạm đến danh dự và tự ái của Huệ. Chính những cái này tạo thành mặc cảm mà mặc cảm chừng nào thì Huệ lại sống buông thả chừng nấy, Huệ đã từng bảo tôi hãy xa nàng, hãy tìm người yêu khác, Huệ cho rằng mình như một loài cỏ dại, như những đóa hoa Bồ Công Anh rẻ tiền mọc ở vệ đường, Huệ không xứng đáng với tôi.

Giọng nói của Hoài như nghẹn lại khiến Hoài không thể tiếp tục nói.

Gian phòng chìm trong yên lặng thật lâu, cả tiếng ruồi bay gần như cũng nghe thấy. Đan Phong cầm ly rượu trên tay mà không hớp được miếng nào. Hạo thì ngẩn ngơ, câu chuyện Giang Hoài đang kể, Hạo lờ mờ nghe được, biết được. Nhưng chàng lại không ngờ nó lại súc tích và nhiều éo le thế này.

Giang Hoài lại tiếp.

- Nếu tôi ít yêu Bích Huệ một chút hay ngược lại có lẽ chúng tôi đã đỡ khổ hơn, đằng này bất hạnh thay, chúng tôi lại không thể xa nhau được, không thể không nhớ nhau được. rồi thì chuyện làm ăn của nhà xuất bản của tôi khấm khá hơn, uy tín của nhà xuất bản đã kéo được một số nhà văn tên tuổi, một số nhà biên khảo uy tín hợp tác. Tôi bắt đầu làm có tiền, có danh vọng trên xã hội. Tiếc thay, điều này càng khiến cho hạnh phúc tôi gần như tan vỡ, Bích Huệ với mặc cảm càng lúc càng to, nàng bức tôi phải xa nàng. Phải tìm một tình yêu khác, tôi không chịu, tôi nói là không đặt chuyện thân phận của Huệ thành vấn đề. Tối đến hôm nào tôi cũng ghé qua vũ trường có Huệ. Để làm cho tôi tự ái giận dữ, Huệ đã giày vò tôi bằng cách tỏ ra suồng sã, thân mật với những người đàn ông khác, cố ý buông lời đùa cợt, cười nói. Đôi lúc sỉ nhục tôi trước đám đông, Huệ muốn tôi bị xúc phạm, tổn thương bỏ đi, nhưng tôi cố dằn lòng bởi vì chỉ có tôi biết là càng làm nhục tôi bao nhiêu, càng làm tôi đau khổ bao nhiêu thì Huệ lại khổ hơn gấp trăm lần. Nhưng những hành động đó của Huệ lại làm cho tôi mang tiếng ở vũ trường, họ đặt cho tôi là "tay mặt trắng si tình" tôi trở thành một đề tài cho mọi người cười cợt...

Giang Hoài ngưng lại, rít một hơi thuốc.

- Lúc đó... thỉnh thoảng chúng tôi cũng có những giây phút hạnh phúc. Mỗi lần Huệ nhận được một cánh thư từ nước Anh gọi về. Giấy báo điểm thành tích học tập chứng minh là cô em gái của Huệ Ở cái trường quý tộc nổi tiếng kia đã không phụ lòng Huệ. Bích Huệ mừng rỡ như đứa con nít. Nàng ôm chầm lấy tôi vừa hôn vừa cười nói, nàng khiến cho bao nhiêu nỗi uẩn ức đau khổ dần vạt trong người bấy lâu

tan biến cả. Lúc đó tôi làm có tiền, nhưng có bao nhiêu tôi đều mang ra đưa cho Huệ để gửi sang cho Phong. Nhưng cô em gái bé bỏng kia bên trời âu bấy giờ lại học đòi chưng diện, đòi hỏi sắm sửa áo quần, nữ trang, phấn son nầy nọ. Bích Huệ lại viết thư sang trấn an "không nhằm nhò gì cả, Đan Phong, ở đây chị có tiền. Em biết không, ông anh rể của em vừa nổi tiếng lại vừa giàu có". Giàu có ư? Thật ra thì tôi cũng chưa làm được gì nhiều, phải nói là chỉ đủ ăn, và lại Bích Huệ đi làm ở vũ trường không thể không ăn mặc lành lặn, tươm tất được, không thể không có phấn son, và lại lúc đó Bích Huệ cứ uống rượu mãi nên bắt đầu nghiện rượu. Thế rồi có một hôm từ vũ trường trở về Huệ tìm gặp tôi. Hai đứa tôi ngồi đối diện uống rượu, Huệ đã say và nói "Anh Hoài! ngay lúc này khi em hãy còn trinh nguyên, anh hãy lấy em đi, em muốn là của anh. Em cho anh đấy, dù chỉ được sống bên anh một đêm em cũng mãn nguyện". Thế là chúng tôi say bên nhau. Đêm ấy Bích Huệ hoàn toàn là của tôi...

Giang Hoài dụi tắt thuốc, nâng ly rượu lên nốc cạn.

- Nhưng có ai ngờ sau cái đêm hôm ấy, Bích Huệ không còn là của tôi nữa. Để kiếm được nhiều tiền Huệ đã bán cả thân, Huệ không giấu giếm tôi chuyện đó, nàng nói "Bây giờ em là Mona, và anh, anh đừng đòi hỏi Mona phải trung thành với anh..." Tôi thật tình như phát điên lên. Tôi định tâm gọi đây nói sang Luân Đôn, để nói hết sự thật cho Đan Phong biết. Nhưng Bích Huệ như hiểu được, Bích Huệ đã chặn tôi lại, cô ấy nói "Anh không được quyền làm như vậy, vì làm thế là anh đã giết tôi. Tôi đã làm mọi thứ chỉ vì đưa em gái thân yêu này, nó là một đứa con gái ưu tú, là một đóa hoa nhài trắng trong ngát hương. Huệ tha chấp nhận làm hoa tàn nhụy rũ chỉ để bón phân cho đóa nhài tốt tươi. Đừng bóp nát cái hy vọng cuối cùng của Huệ" Tôi biết làm sao hơn? Tôi bất lực,

lúc đó tôi nghĩ nếu tôi có khẩu súng trên tay, có lẽ tôi đã đi đánh cướp ngân hàng hay tiệm nữ trang, lấy tiền dâng cho Huệ, nhưng không được. Tôi cũng không đủ can đảm làm chuyện đó, tôi chỉ có thể cố gắng duy trì và phát triển cái nhà xuất bản của tôi.

Dan Phong tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại.

- Phải nói là bấy giờ chúng tôi đang ở trong một cuộc sống đầy bi kịch. Lấy nhau thì coi như không được rồi, vì dù tôi có bất chấp lệnh của mẹ cha, gia đình, Huệ cũng không muốn lấy tôi. Lúc đó, cũng là lúc hai đứa em gái tôi lên Đài Bắc học tập, nó biết chuyện Bích Huệ hành nghề vũ nữ. Thế là mọi chuyện ở quê nhà tôi đều biết. Tôi có người yêu là vũ nữ. Tôi trở thành một thằng con trai hư đốn, trụy lạc bôi nhọ gia đình, một tội danh không thể tha thứ. Bích Huệ biết được điều đó càng bức bách tôi hơn. Huệ muốn tôi phải xa cô ấy, Huệ dùng mọi phương thức, năn nỉ, giận dữ, nhục mạ để tôi xa nàng nhưng làm sao tôi làm được chuyện đó. Mỗi đêm tôi lại đến vũ trường ngồi nhìn Huệ chuyền tay từ gã đàn ông này sang gã đàn ông khác, đùa cợt, giỡn hớt, hôn hít.

Giang Hoài nhìn lên.

- Dan Phong, cô có nhớ là, có một đêm tôi đưa cô đi dùng cơm ở nhà hàng Tây, chúng ta đã gặp một ông khách. Hắn đã lầm tưởng cô là Bích Huệ. Không, là Mona mới đúng và tôi đã phải đập hắn. Cô biết hắn là ai không, một tay đã từng tung tiền ra mua vui với Huệ đấy.

Dan Phong ngồi yên, không biết phản ứng thế nào.

- Bấy giờ tôi đã phải nhìn nhận một sự thật, Bích Huệ đã thật sự rơi vào con đường trụy lạc, bởi vì cái nếp sống kia đã

nhuộm bản nàng. Đan Phong hiểu tại sao tôi nói như vậy không? Vì lúc đó tôi đã kiếm được nhiều tiền. Bích Huệ cũng thu nhập khá. Tổng số tiền mà cả hai kiếm được đã đủ để cung ứng cho việc học của Phong. Vậy mà Huệ không ngừng lại. Đúng ra Huệ đâu cần phải bán mình nữa? Tôi suy nghĩ và phân tích và rồi hiểu ra Bích Huệ đã sống buông thả, cái buông thả kia cũng có một phần lý do để tôi kinh tởm và bỏ mặc nàng, nhưng tôi là con người ương ngạnh, tôi không chịu thua, tôi chờ đợi, tôi nghĩ là cái cô em gái ở bên trời âu kia một ngày nào đó sẽ thành tài, nên người. Đến lúc đó, Bích Huệ sẽ không còn lý do nào nữa và tôi chờ đợi.

Giang Hoài như nghẹn lời, chàng cầm ly rượu lên nhưng ly rượu đã cạn. Hạo phải đưa ly rượu của mình cho anh. Hoài hướng mắt về phía cửa sổ. Màn đêm đang phủ vây, bóng tối đang tràn vào phòng.

- Sau đấy có một bữa Bích Huệ chột nói với tôi, cô ấy đã có mang. Thú thật vừa nghe tôi phải giật mình. Tôi hỏi Huệ, vậy ai là cha của đứa bé? Huệ thành thật nói "Có thể là của anh mà cũng có thể là của người khác". Trời đất! Tôi đâu phải là thần thánh? Tôi còn nhớ, quyết định tức khắc của tôi là phải hủy ngay! Hôm ấy Bích Huệ đã khóc, tôi xin thề là tôi không ngờ Huệ lại muốn giữ cái bào thai đó. Ngay ngày hôm sau, tôi đưa Huệ đến bệnh viện khám bệnh. Bác sĩ bảo Bích Huệ yếu quá lại có triệu chứng bệnh tim. Sợ giữ đứa bé lại nguy hiểm mà hủy thì cũng nguy hiểm không kém. Tôi và cả Bích Huệ đều giật mình. Ngay lúc đó, Bích Huệ không hiểu sao lại nói "Có thể nó là con anh đấy, thôi thì mình giữ lại đi". Tôi yên lặng không nói gì cả. Trời ơi! Không hiểu sao lúc đó tôi lại ích kỷ như vậy? Tôi có thể chịu đựng mọi thứ, nhưng lại không chấp nhận được một thằng bé mà lai lịch không rõ ràng! Sự yên lặng của tôi khiến Huệ không nói thêm gì cả,

nhưng kể từ đêm đó, chuyện nạo thai bỏ qua một bên. Có điều đêm nào Bích Huệ cũng say túy lúy. Huệ say đến độ phải uống thuốc an thần mới ngủ yên được. Rồi có một hôm tình trạng cũng tương tự như vậy, Bích Huệ uống rượu, uống cả thuốc an thần. Nửa đêm chợt nhiên nàng gọi dậy nói từ nhà nàng sang tôi nói là cần gặp tôi, sẽ qua gặp tôi. Bích Huệ ra khỏi nhà không bao xa thì bị một cái taxi đụng phải.

Giang Hoài ngưng lại, hai tay ôm lấy mặt, như để cho cảm xúc vơi dần.

- Bích Huệ được đưa vào bệnh viện. Lúc tôi đến nơi thì nàng đã tỉnh, nhìn bề ngoài thì chẳng có thương tích gì cả. Nhưng bác sĩ nói, phải mổ và lấy bào thai ra vì cái thai trong bụng Huệ đã chết rồi.

Bích Huệ nằm trong phòng cấp cứu, nàng có vẻ thật bình thản, nàng nắm lấy tay tôi cười nói "Bây giờ anh vui rồi đấy nhé? Anh không muốn có con nên nó không dám sống với chúng ta Như vậy cũng tốt, sau này có thể em sẽ sinh cho anh những đứa khác, những đứa con hoàn toàn là của anh". Sau đấy Bích Huệ được đưa vào phòng phẫu thuật. Thời gian trôi qua thật lâu. Một bác sĩ bước ra, kêu tôi vào nói là cô ấy yếu quá sợ qua không khỏi. Bích Huệ yếu đuối lại xúc động nhiều nhưng khi gặp tôi, Huệ có vẻ rất tỉnh táo, Huệ nắm lấy tay tôi nói "Anh Hoài, trong cuộc sống này em đã nợ anh nhiều quá nhưng mà, em vẫn đòi hỏi anh, em muốn ngay trước mặt em đây anh phải thề, anh phải hứa với em hai điều, bằng không em sẽ chết không nhắm mắt." Tôi đồng ý và Huệ nói "Điều thứ nhất là anh không được chôn em dưới danh nghĩa là vợ anh, em không muốn tên anh bị hoen ố. Điều thứ hai, bất cứ hoàn cảnh hay lý do nào, anh cũng không được tiết lộ cho Đan Phong biết, hành vi của em khi còn sống và cả nguyên

nhân dẫn đến cái chết của em. Anh chỉ nên nói với nó là chị nó tốt lắm, học giỏi lắm, nói với nó chị nó trong sạch, trinh trắng, không hề phạm phải lỗi lầm nào, không hề nhơ nhuốc". Thế là tôi hứa. Tôi quỳ trước giường nàng thề. Sau cùng Huệ nói thêm "Anh hãy gắng giúp nó hoàn thành việc học". Bích Huệ đã ra đi như vậy ngay buổi sáng hôm ấy, với lý do "trụy tim".

Giang Hoài nâng cốc rượu lên nốc cạn, chàng quay sang Đan Phong, giọng trầm hẳn xuống như nói thầm.

- Vậy đó, rồi tôi chôn nàng. Tôi mang đủ tai tiếng lời đồn đãi từ bạn bè, từ những người quen biết Huệ. Người ta bảo là Huệ tự tử. Lúc Huệ đi hành nghề vũ nữ với cái tên Mona thì nào ai biết đến? Đến lúc Huệ chết đi, người ta lại phao tin đồn, bởi vì Phong biết không? Khi còn đi học bạn bè gần như ai cũng biết chuyện tôi với Bích Huệ, nên khi Huệ chết, họ cho là vì tôi say mê một vũ nữ khiến Huệ phải buồn rầu tự tử chết. Tôi không buồn dính chính càng làm cho mọi người tin chắc hơn. Tôi nghĩ là thà để tin đồn như thế còn dễ chịu hơn để mọi người biết sự thật. Đan Phong biết không, cái chết của Bích Huệ, lúc đó bạn bè họ nói đủ thứ, người bảo là Bích Huệ chết vì tự sát, người nói bị đụng xe, người cho là bệnh tim, có người lại bảo vì nạo thai mà chết.

Giang Hoài đặt cái ly rỗng lên bàn rồi nhìn Phong.

- Vậy đó, Đan Phong. Mọi chuyện diễn biến như vậy đó. Cô đã thành công, cô đã ép buộc tôi phải nói hết để tôi phản bội lại lời hứa trước giường Huệ. Sự thật tàn nhẫn quá phải không? Cô hay thật! Cô trở về đây báo thù, cô tưởng tôi là kẻ giết người chắc? Cô chỉ nghe toàn tin đồn, những tin đồn thất thiệt. Cô biết không? Khi cô đến văn phòng, cô xuất hiện

trước mặt tôi với bộ áo màu đen, với nụ cười nửa miệng, tôi đã bất ngờ, tôi tưởng là Bích Huệ sống lại. Tôi không thể nghĩ Phong là kẻ thù. Vì cái hình ảnh của Huệ quá đậm đà trong tôi. Tôi đã đón Phong với bao nhiêu tình cảm, vừa quý trọng vừa thích thú. Tôi đã bị tình cảm đó đánh lừa, không để tôi có thời gian cảnh giác về chuyện báo thù của Phong. Đối với Bích Huệ, nói thật, tôi nhớ tiếc nhiều hơn là giận hờn. Nếu thật sự mà tôi có giết Huệ thì cái đó chẳng qua là vì tôi quá yêu nàng. Sau khi Bích Huệ chết đi, tôi cũng thường nghĩ nếu ngay từ đầu, tôi nghe lời Huệ. Tôi đi tìm một người yêu khác thì biết đâu Bích Huệ đã không chết. Nhưng mà, Đan Phong này... chúng ta là con người cơ mà, làm sao ta lại có thể kềm chế được tình cảm... của mình. Nói yêu là yêu, không yêu là không yêu được sao? Tình yêu không phải là một ổ khóa, mà muốn mở hay đóng lúc nào tùy ý. Vâng có lẽ là tôi đã giết Bích Huệ. Tôi đã giết nàng bằng tình yêu của mình, nhưng mà, Đan Phong này...

Giang Hoài nhìn Phong, ghen lời.

- Lúc Phong bước vào văn phòng của tôi, Phong đã mang một chút buồn phiền. Phong đã chinh phục tôi ngay tức khắc, tôi đâu có ngờ là cái cô bé mà chúng tôi đã phải chịu cực chịu khổ, tiết kiệm từng đồng từng cắc gởi sang đây, lo cho đi học lại có thể mang kiếm báu trở về, trả ơn bằng oán? Cô biết không, tôi như một thị trấn không vũ trang, không phòng bị. Vì vậy, cô mới tấn công vào một cách dễ dàng làm tôi trở tay không kịp. Bây giờ thì tôi đã nhớ ra, có một buổi tối, cũng trong ngôi nhà này Phong đã nói với tôi "Anh Hoài ạ, bây giờ thì em mệt mỏi lắm rồi, em không muốn bay đi đâu nữa. Anh hãy chăm sóc em nhé?" Phong có biết không? Câu nói đó của Phong đã đánh ngã, đã chinh phục tôi. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy mình ngu ngơ thật. Phong đã diễn kịch với tôi ngay từ

đâu phải không?

Giang Hoài nói với đôi mắt đỏ, giận dữ.

- Đan Phong, cô nói đi, có đúng như vậy không? Cô đã bốn cột với tình cảm của tôi, cô gài bẫy và thích thú thấy tôi sập bẫy, sung sướng thấy tôi đau khổ, thấy tôi như phát điên, đúng không? Cô lúc nào cũng đóng kịch, đóng kịch ngay từ cái hôm đầu đúng không?

Đan Phong thu mình trong ghế. Bóng tối chụp lấy nàng, Phong có vẻ bối rối, nhưng không trốn lánh, Phong nói.

- Vâng, tôi đã diễn kịch ngay từ cái hôm đầu tiên. Tôi đã sắp xếp, đã dàn dựng, tôi cũng đã tiên liệu một số bất trắc nhưng đã diễn được một cách suông sẻ.

- Ha! Ha! Ha!

Hoài chột cười lớn. Cười một cách lạ lùng.

- Suông sẻ! Vậy ư? Tôi ở đây đau khổ suốt hai năm trời, chột nhiên như sống lại rồi rơi ngay vào bẫy. Ha ha! Hạo này, em nói xem có đúng không. Anh là người bị quỷ ám cơ mà.

Giang Hạo đứng dậy hết nhìn Giang Hoài rồi nhìn Đan Phong nói.

- Em biết rồi, trong vở kịch này, em chỉ là một vai phụ vô nghĩa.

- Em lầm rồi đấy Hạo ạ. Hoài lớn tiếng nói - Em là vai chính đấy! Vì cô ta tưởng anh là thủ phạm giết chết Bích Huệ nên cô ta trả thù muốn giết em lại trừ, vì em chết thì anh sẽ là người đau khổ nhất. Đó là lý do tại sao cô ấy biến thành Lâm Hiểu Thương. Cô ta đã điều tra rõ về em, biết tánh tình em thế nào,

giờ học ra sao, em thích gì và cô ta tương kế tựu kế, tạo một cơ hội thích hợp, làm quen gương bầy, cô ta trở thành một Lâm Hiếu Sương vừa táo bạo, ương ngạnh, buông thả để hốt hồn em, đùa nghịch trên sự đau khổ, trên tình yêu của em, để em như ngây như dại. Em sẽ điên lên để rồi tự sát. Giống như Bích Huệ đã vì anh mà tự sát vậy đó. Bây giờ coi như màn kịch của cô ta đã thành công.

Giang Hoài nhìn thẳng vào mắt Phong.

- Điều tôi nói có đúng không?

Đan Phong gật đầu, không trốn lánh.

- Đúng!

Giang Hạo quay sang Phong. Trong bóng đêm mờ mịt, khuôn mặt Phong như ẩn như hiện, như không có thật. Hạo nói.

- Tại sao nửa chừng chị lại buông trôi? Cái gì khiến chị không tiếp tục diễn kịch? Sự thật chăng?

- Trước khi anh Hoài nói, tôi hoàn toàn không biết sự thật đó. Đan Phong chậm rãi nói - Bởi vì những người mà tôi tiếp xúc, đều cho tôi biết một sự thật khác nhau. Tôi không làm sao hiểu được. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã rõ ràng.

- Bây giờ cô đã biết rồi à? Giang Hoài lớn tiếng - Cô đã làm tôi phản bội lời thề, cô bắt tôi nói sự thật, cô thông minh lắm cô quý quyết lắm. Cô làm cho cả hai anh em tôi phải thất điên bát đảo. Vậy là cô đã chiến thắng, chiến thắng vẻ vang. Bây giờ cô hãy đọc nhật ký của Bích Huệ đi, trong đó chị cô kể hết toàn bộ, toàn giai đoạn mà cô ta sa đọa ra sao? Lúc đầu tôi đã định đem hết mấy quyển nhật ký này đốt trước mộ của Bích Huệ, may là tôi chưa làm vì tôi tiếc. Tôi thích giọng văn

của Huệ, mặc dù nó là cả những điều cay đắng của cuộc đời. Tôi thương cô, tôi định làm theo lời Bích Huệ, vì tôi sợ hình ảnh của Huệ sẽ sụp đổ trong cô chứ nào phải tôi có ý gì khác. Đan Phong! Rõ ràng là tôi ngây thơ quá phải không? Tôi không muốn hại cô thì trái lại tôi lại tự hại mình. Được rồi, cô hãy đọc đi, đọc đi. Từ nay về sau chúng tôi sẽ không dám làm phiền cô đâu.

Và không đợi Phong lên tiếng, Hoài đứng dậy kéo tay Hạo.

- Thôi Hạo, ta về nào!

Đan Phong ngồi đấy, ngồi bất động như pho tượng. Hạo ngẩn ngừ, nhưng Hoài đã giục.

- Hạo này! Em còn lưu luyến gì nữa chứ? Đó là một thiên thần phục thù, một nghệ sĩ diễn kịch, một thứ quỷ quái, chứ không phải là người con gái bình thường như em tưởng. Đó cũng không phải là Lâm Hiểu Suong. Không lẽ em không biết chuyện đó ư? Không đi nhanh đi còn chần chờ gì nữa?

- Anh Hoài! Hạo có vẻ bức rút một chút, nói - Em biết là... anh yêu chị ấy. Đúng không? Ban nãy anh không muốn chị Phong đọc nhât. ký, tìm hiểu chuyện cũ là bởi vì anh yêu chị ấy. Anh đã từng khuyên em đừng nên thù hận cơ mà. Tại sao anh lại tỏ ra giận dữ như vậy?

- Anh yêu cô ta à? Giang Hoài cười buồn - Tại sao phải yêu? Yêu một người thích đóng kịch? Vâng, anh yêu cô ấy. Nhưng chỉ một buổi tối nay, mọi thứ đã đảo lộn. Không! Không! Bây giờ chỉ có căm ghét thôi. Anh căm ghét cái giả dối, bịa đặt và lừa bịp, căm ghét cái bốn cột trên tình yêu thành thật, cái đóng kịch gây đảo điên cho em. Cô ta tưởng là mình thông minh lắm. Hừ... Hạo, mình về đi, anh không hề yêu cô ta!

Đan Phong ngồi yên như pho tượng. Bóng tối che hắt khuôn mặt nàng. Hoài giục Hạo.

- Đi nào! Ta về thôi!

Hoài kéo Hạo ra khỏi cửa, đóng sầm lại.

Tiếng cửa đóng làm rung từng sợi thần kinh trong đầu Phong. Phong gục đầu lên những quyển nhật ký. Nước mắt không ngăn được, chảy dài làm ướt đầm cả bìa sách.

CHƯƠNG KẾT

Trời đã sáng.

Những vệt sáng lò mò đã xuất hiện bên ngoài cửa sổ, lan dần ra, tràn vào phòng. Buổi sáng đã đánh thức Đan Phong dậy. Nàng như trở về từ cõi u mê, ngẩng lên nhìn ra ngoài trời. Phong không dám tin là mình đã ngồi như vậy suốt một đêm dài. Một đêm dài gần như thế kỷ. Đêm qua chuyện gì đã xảy ra Mọi thứ thật xa vời vọng lại từ hư vô Phong cảm thấy nỗi đau như lan rộng làm cho toàn thân cô tê cứng.

Đan Phong cố đứng dậy, đôi chân như không còn sức. Những quyển nhật ký trên đùi rơi tuột xuống thảm. Phong nhìn theo... kỳ cục! Mục đích của Phong khi quay trở về Đại Loan là tìm kiếm những quyển nhật ký này vậy mà bây giờ có những quyển đó trong tay rồi Phong lại không dám mở ra, không dám đọc. Phong ngẩn ra nhìn mấy quyển sách rơi vãi dưới nhà, mà giọng nói của Hoài, những tiếng hét giận dữ vẫn như vang bên tai.

- Cô hãy đọc nhật ký của Bích Huệ đi! Đọc đi đọc rồi cô sẽ thấy cô sẽ phải hối hận vô cùng!

- Đây này! Nhật ký đây này, nó không phải là một áng văn trác tuyệt. Mà nó là một sự thật tàn nhẫn của cuộc đời.

Đan Phong tựa người vào ghế, nàng nhìn mấy quyển sách,

thật lâu mới cúi xuống nhặt lên. Cái túi mà Hoài dùng đựng mấy quyển sách vẫn còn ném nơi góc nhà. Phong nhặt lên và cho tất cả vào túi. Xong xuôi Phong nghiêng đầu suy nghĩ. Hình như hôm nay còn khá nhiều việc phải làm. Phong nghĩ đến mà đau lòng.

Đúng rồi phải thu xếp còn cái vé máy bay nữa. Vâng, chuyến bay hôm nay, rồi ta sẽ vĩnh viễn rời khỏi đất nước này, để bay sang Anh. "Chim hạc bay về đâu? Mây núi xa mờ nhạt..." Phong nhớ tới hai câu thơ mà lòng như nghẹn lại.

Cầm túi sách trong tay, Phong bước vào phòng ngủ. Cái vali sắp dở đồ đạc vẫn còn đó, quần áo nôm qua bị Hoài lục tung rải khắp nơi. Phòng ngủ giống như hiện trường của một vụ án vừa xảy ra. Đúng rồi mọi thứ diễn biến gần như thế. Thiên thần đen xuất hiện, trả thù, nhưng chưa kịp làm gì hết, thì thiên thần đen đã bị giết chết! Đan Phong mở tròng đôi mắt nhìn quanh. Vâng, hiện trường còn đây. Còn Đào Bích Huệ đã chết! Lâm Hiếu Sương đã chết! Thế còn Đào Đan Phong thì sao? Phong chợt thấy buồn buồn, Đan Phong cũng đã chết luôn rồi. Phong cảm thấy lòng như tan nát.

Đan Phong đặt túi sách lên đầu giường, bước đến bàn trang điểm, mở ngăn tủ lấy hộ chiếu chứng minh thư, và cả vé máy bay. Chuyến bay ghi rất rõ trên vé, bốn giờ chiều sẽ cất cánh. Chuyến Đài Bắc ghé Hongkong đến Luân Đôn. Bốn giờ chiều. Còn dư chán thì giờ. Đan Phong ngồi xuống nhìn quần áo rơi rải rác. Bây giờ phải sắp xếp lại. Chuẩn bị hành lý là được rồi, chuẩn bị hành lý để làm gì? Những cái để mang theo chỉ có mấy bộ quần áo này thôi sao? Đan Phong ngỡ ngàng, nàng cảm thấy như mình đánh mất nhiều thứ, hành trang bây giờ chỉ còn là những cái áo vô tri...

Phong nhặt hết tất cả cho vào vali rồi đứng ngấm mình qua gương, khuôn mặt mất ngủ tái xanh, vết thương ở môi còn đầy, đôi mắt thất thần. Phong thở dài, mở hộp phấn, đánh tí phấn hồng lên mặt.

- Nhưng mà ta trang điểm vì ai đây?

Dan Phong cũng không biết. Có lẽ chỉ để cho người tươi tắn một chút thôi. Phong đẩy hộp phấn lại, nàng bước ra ngoài.

Ba mươi phút sau, Đan Phong đã có mặt bên nắm mồ của Bích Huệ. Nhìn tấm bia với hàng chữ đơn giản "Đào Bích Huệ tiểu thư chi mộ" Đã lâu lắm rồi, mỗi lần đứng trước mộ chị Huệ, Phong đều thổn thức, đau khổ và căm hận giùm chị. Tại sao trên những ngôi mộ khác, mộ bia bao giờ cũng đầy rẫy những lời tiếc thương, còn trên ngôi mộ này? Trời ơi! Chị Huệ sao lại ra đi một cách đơn độc, lạnh lùng như vậy? Không một ai bày nỗi tiếc nhớ chẳng? Mãi đến bây giờ, Phong mới hiểu phần nào. Cái bia mộ nhỏ nhoi này viết sao cho thích hợp đây? Một con người khi sống chẳng ai hiểu, chết đi lại có quá nỗi niềm. Đan Phong bất thần đứng đấy, đứng lặng nhìn mộ bia. Nắng đang lên cao, đang tỏa sáng bia mộ.

Phong chợt nhớ đến lời của Giang Hoài.

- Cô chỉ là một đứa con gái ngu ngơ, không biết gì cả. Kẻ đã giết chết chị cô, chính là cô Chính là cái trường học kịch nghệ quý phái chết tiệt của cô, chính là những món tiền lớn cần phải tiêu xài của cô Đấy, hãy trả thù đi, trả thù cái đã đẩy chị cô vào biển lửa, vào chỗ thiêu thân xuống địa ngục. Chính cô, cô mới là người đã giết Bích Huệ. Cô cứ trả thù, cứ trả thù đi!

Dan Phong cảm thấy hai chân như nhũn ra, nàng quy xuống

tựa đầu lên mộ bia, thôn thức.

- Chị Bích Huệ! Trời ơi! Sao chị lại khổ như vậy, hờ chị?

Mộ bia lạnh lùng, bãi tha ma không người lai vãng, chỉ có tiếng côn trùng rên rĩ đầu đây với tiếng gió hú. Đan Phong nhìn lên, cô mở cái túi vải, đổ năm quyển nhật ký ra. Từ lúc Hoài đưa lại đến giờ, Phong không hề đọc lấy một chữ, nhưng Phong đã quyết định không đọc nữa. Phong lấy bật lửa ra, châm vào sách, nhưng những cái bìa dày kia thật khó bén lửa. Phong phải xé từng trang một cho vào lửa, Phong nói như thì thầm.

- Chị Huệ Oì, em đốt rồi đây. Hãy quên đi cái quá khứ của mình từ đây về sau, sẽ chẳng còn ai thắc mắc. Tại sao chị lại mất? Đi đi! Chị hãy đi đi, đi một cách êm ả. Cỏ trên mồ chị đã xanh, hài cốt chị đã tan, nhưng em biết là lúc nào chị cũng bên em. Tình yêu của chị mãi mãi trong em. Chị có biết không? Chị Huệ... bây giờ em không còn một ai nữa hết, em chỉ còn có một mình chị.

Đan Phong đốt từng trang nhật ký như đốt giấy vàng mã, nàng lại gọi.

- Chị Huệ! Tại sao chị lại thương em như vậy? Đứa em gái nhỏ nhoi này đâu có đáng để chị tin yêu mà mang cả cuộc đời mình để hy sinh cho nó đâu? Chị Oì! Chị hãy nói đi. Chị hãy cho em biết đi, em bây giờ phải làm sao cho xứng đáng với niềm tin yêu của chị chứ?

Ngôi mộ nằm lạnh lùng, nghĩa trang cũng lạnh lùng. Chỉ có gió và tiếng côn trùng, Phong thở dài đau khổ.

ánh lửa trước ngôi mộ Huệ khiến lão Triệu tò mò, lão bước ra

khỏi túp lều cạnh mộ. Lão bước tới cạnh, nhìn Phong ngạc nhiên.

- Cô Phong, cô đốt gì thế? Đây đâu phải giấy vàng mã?

- Giấy vàng mã? Đan Phong nhìn lên, mắt ướn - Chị tôi lúc sống đã vì đồng tiền mà chết thì bây giờ... chị ấy đâu còn thích tiền nữa đâu? Tôi cũng không muốn chị ấy lại phải khổ vì tiền.

Lão Triệu không hiểu Đan Phong nói gì. Ông nhìn đồng giấy đốt dở, hỏi.

- Hôm nay cô không mang hoa đến à?

Đan Phong như sực nhớ ra, nhìn lão Triệu.

- Bác ơi, nghe bác nói là... dưới chân đồi có nhiều hoa Bồ Công Anh lắm phải không?

- Vâng.

Đan Phong lấy trong túi ra hai trăm bạc, nhét vào tay ông lão.

- Vậy thì bác hãy giúp con. Bác làm ơn xuống đây hái cho con, càng nhiều càng tốt. Bác mang theo giỏ đựng nhé.

- Vâng.

ông lão nhận tiền vội vã nói, nhưng ông cũng thấy ngạc nhiên. Cô gái này có vẻ là lạ hơn ngày thường. Ông vội vã quay vào nhà, lấy giỏ và bước xuống đồi.

Đan Phong tiếp tục đốt nhật ký. Hết một quyển đến quyển thứ hai, rồi thứ ba Công việc tiến hành chậm chạp, Phong quỳ đến mỗi cả gối, phải ngồi bẹp xuống cỏ.

Lão Triệu đã mang hoa lên, Phong để qua một bên, tiếp tục đốt. Nàng đốt như thế đến trưa. Coi như, gần đốt xong cả năm quyển, chỉ còn lại mấy tờ cuối cùng, không hiểu sao Phong lại ngưng lại. Nàng chợt thấy tờ mờ, nàng trải thẳng trang giấy ra đọc:

"Hôm nay, cũng cái đề tài cũ rích đó, mình với Giang Hoài lại cãi nhau. Suốt đêm nghĩ mãi mình đã làm mọi cách để Hoài giận. Mình nhảy với lão mập, rồi hôn tay xì ké ở giữa piste nhảy trước mặt Hoài. Sau đó lại đi ăn đêm với anh Kim. Tối hôm ấy mình ở nhà Kim.

Lúc trở về nhà trời đã sáng trắng, vậy mà Giang Hoài còn ở đó, chàng chỉ yên lặng nhìn mình. Khuôn mặt mất ngủ xanh xao. Chàng nhìn làm tim mình tan nát, mình không chịu được đành quỳ xuống trước mặt Hoài, khóc.

- Anh Hoài, sao anh không bỏ rơi em đi Trên đời này còn lắm đàn bà con gái, họ đàn hoàng, con nhà tử tế, có học... Tại sao anh chỉ khư khư chọn em? Không lẽ anh không biết là cuộc đời của em đã lắm bần bần nhọ Em chỉ là một cánh hoa tàn nhụy rữa, em đâu còn xứng đáng với anh?...

Giang Hoài đã ôm lấy đầu mình, ôm chặt trong lòng, chàng không nói gì hết. Sau đó chàng cũng quỳ xuống. Chàng hôn lên mắt mình, lên mũi, lên môi mình làm mình xúc động, mình chua xót, Hoài lại nói.

- Em có làm gì thì em vẫn là của anh.

Mình ngẩng lên nhìn chàng, hét.

- Trời ơi, sao vậy được? Sao anh lại yêu em như vậy?

Và mình van trời, mình cầu xin trời hãy tái tạo một Bích Huệ

khác, một Bích Huệ hoàn toàn tinh khiết, trong trắng, chưa hề nhuộm bụi phong trần, để nâng khăn sửa túi cho chàng. Một Bích Huệ cam tâm làm nô lệ suốt đời để phục vụ cho chàng. Giang Hoài! Giang Hoài! Anh có hiểu cho lòng em không? Và chợt nhiên mình nghĩ ra, mình nói lớn với Hoài.

- Anh Hoài, anh có muốn sang Anh không? ở đây có một Bích Huệ khác, hiện thân thứ hai của em, nhưng giỏi dẫn hơn, đẹp hơn, có tài hơn. Một đóa hoa nhài dễ thương nó mới xứng đáng với anh hơn là em.

Giang Hoài đẩy mạnh mình ra. Chàng bỏ đi ra ngoài, bỏ đi một cách giận dữ. Mình nhìn theo cái bóng dài của chàng đổ trên hè phố, trông thật cô đơn. Mình không biết làm sao hơn, mình chua xót và chỉ cầu mong thượng đế:

- Thượng đế ơi, nếu người thương con, xin người hãy vì chàng đền bù cho chàng một Bích Huệ khác. Như vậy, có chết đi con cũng ngậm cười."

Phần nhật ký này đến đây đã hết trang. Không hiểu sao Phong cảm thấy, cái nắng hôm nay có vẻ lành lạnh làm sao. Đốt hơn mấy trăm trang giấy tại sao lại có một sự để lại lạ lùng. Đúng trang giấy này, Phong ngõ ngàng nhìn lên bia mộ của Huệ, Phong nghe như có tiếng hát, tiếng hát vọng lại từ xa lắm.

"Đêm tàn lời ca tận... Trăng nhạt nhòa xa xôi... Gió khuya, hương còn đọng... Mơ ai... nhớ mãi lời"

Đan Phong bàng hoàng tiếng hát sao quen thuộc quá. Phải rồi hôm nào, Phong đã nằm mơ, Phong đã thấy Bích Huệ hát, Bích Huệ đã hát bài hát này. Bây giờ, Bích Huệ lại hát nữa ư? Không, không thể như vậy được. Đan Phong nhìn bia mộ

nàng chợt hiểu ra, có lẽ tại liên tưởng,, nhưng mà tại sao lại như thế "Mơ ai nhớ mãi lời" Phong giật mình chợt nghe trong lòng như có tiếng vọng. "Đừng, đừng bỏ đi về Anh quốc! Đừng đi, hãy ở lại!" Tiếp đó hình như có tiếng gào: "Không thể xa chàng được, không thể được, ta không làm sao xa chàng được.!" Những tiếng gào đó giống như những tiếng sóng, cứ nhào tới, nhào tới. Với tiếng kêu "Giang Hoài! Giang Hoài! Giang Hoài!"

Đan Phong đứng bật dậy. Chợt nhớ ra trang nhật ký trên tay. Nàng định ném xuống lửa nhưng lửa đã tàn. Phong phải bật lửa lại, đốt trang giấy cuối cùng Phong đứng chững người một chút, rồi lấy giỏ hoa Bồ Công Anh rải đều khắp mộ. Những cánh hoa màu vàng phủ kín nấm mồ xanh.

Phong luyến tiếc bịn rịn rồi cũng phải nhớ tới... tấm vé máy bay đến nước Anh và cả Giang Hoài.

Giang Hoài! Cái tên làm nhói đau quả tim. Bất giác Phong nhớ lại những lời cuối cùng trước khi Hoài bỏ đi "Bây giờ, tôi thấy thù cô, cô đã ép tôi phải nói ra sự thật, ép tôi phản bội lại lời hứa với Bích Huệ. Cô đã lường gạt, đã đóng kịch. Cô đã làm thằng em tôi thất điên bát đảo. Cô tưởng cô thông minh lắm ư? Hừ... Giang Hạo này... em hãy nghe đây, anh không yêu cô ấy đâu, anh chỉ cảm thấy thù, thấy hận. Hận tận xương tủy.

Đan Phong bàng hoàng, nàng cúi đầu nhìn xuống nấm mộ, lẩm bầm như đang nói với Bích Huệ.

- Chị Huệ, chị biết không em đã hành động một cách hồ đồ. Em đã làm nát bét mọi thứ, vì vậy không phải là em không muốn ở lại mà là vì chàng đã không cần em. Chàng thù em và không muốn nhìn thấy mặt em nữa. Em phải ra đi thôi.

Đan Phong lắc đầu quay đi. Muộn rồi, bây giờ đã chiều rồi, còn phải đến phi trường làm thủ tục. Phong bịn rịn quay lại nhìn năm mộ lần cuối rồi cương quyết bước nhanh.

Sau đó, Đan Phong ghé qua quán "Tri âm" gọi một ly cà phê, một cái bánh sandwich. Bây giờ Phong mới nhớ ra cả hai hôm, mình không có một miếng gì vào bụng. Hèn gì hôm nay yếu quá. Phong ngồi ở một góc quán vừa ăn vừa nghĩ ngợi. Nàng nhớ có một lần... như lâu lắm rồi, Giang Hoài cũng đã gặp nàng ở đây. Bất giác Phong mong mỗi lịch sử có thể tái diễn một lần nữa không? Phong hồi hộp chờ đợi, nàng nhìn về phía cửa quán. Nàng chợt có cảm giác như bất cứ một người đàn ông nào bước vào cũng có thể là Giang Hoài, nhưng nhìn kỹ lại thất vọng, Phong cảm thấy đau khổ. Thời gian phi cơ cất cánh sắp đến, Phong không thể ngồi mãi nơi này. Ngồi để chờ đợi một phép lạ không bao giờ đến. Chợt nhiên Phong lại nghĩ tại sao lại chờ đợi? Còn tự ái, sự cao ngạo niềm kiêu hãnh của ta đâu? Nhưng rồi Phong lại nghĩ dừng, dừng, ta chỉ cần nhắc máy điện thoại lên, quay số và nói với chàng.

- Anh Hoài... Anh hãy giữ em lại đi!

Nhưng mà nếu Hoài không giữ nàng lại thì sao? Chàng đang thù đang hận nàng một cách hết thuốc chữa cơ mà? Không lẽ khi không đi tìm chuyện bề mặt? Đan Phong suy nghĩ một cách mâu thuẫn. Tại sao ta lại không thử xem? Cái ý định đó vừa lóe lên đã chình phục lấy Phong. Bao nhiêu tự ái, cao ngạo, sự kiêu hãnh đều như biến mất. Phong không dần được, Phong bước tới máy điện thoại công cộng. Nàng cầm ống nghe lên quay số bàn tay run rẩy. Cơ hồ không quay được số. rồi Phong cũng nghe được tiếng chuông reo bên kia

đầu dây. Anh Hoài! Anh Hoài! Anh từ bi hỉ xả một chút, anh đừng giận, em chỉ cần anh.

Bên kia đầu dây, tiếp máy là một giọng đàn bà:

- A lô Tôi là Phương Minh Huệ đây, ai đó?

- Có ông Giang Hoài ở văn phòng không?

Phong hỏi với giọng nói run rẩy. Bên kia đầu dây đáp.

- Dạ không, hôm nay ông ấy không đi làm. Có lẽ ông ta ở nhà riêng. Chị có việc gì cần không? Có cần nhắn lại cái gì không?

- Ồ! Không, không!

Đan Phong thất vọng gác máy, chần chờ. Và rồi... Phong lại quay số khác, số điện thoại ở nhà của Giang Hoài, bên kia đầu giây lại có tiếng chuông reo "Reng! Reng! Reng!" Phong gào lên trong lòng. "Anh Giang Hoài, anh hãy tiếp máy đi. Anh Hoài, nghe điện thoại đi! Em van anh mà" Nhưng tiếng chuông reo hơn mười lần vẫn không có người nghe máy. Trái tim của Phong buốt giá. Sự tuyệt vọng vây cứng người, còn một đồng kềm trên tay, Phong chợt nghĩ hay là gọi dây nói cho Hạo? Nhưng mà, ta sẽ nói gì chứ? Không lẽ nói lời xin lỗi? Không, không được, ta đã khiến cậu ấy đau khổ nhiều. Ta không thể chỉ nói xin lỗi suông là được. Thôi coi như định mệnh đi! Phong chợt nhớ đến ngôi nhà trọ của mình, nơi nàng đã đóng tiền cọc mượn cả năm. Quần áo còn ở đấy, đồ đạc còn nhiều thứ. Hay là ta điện thoại cho chủ nhà, báo cho họ biết? Và nhờ họ mang hết những thứ đó đem tặng cho quỹ bảo trợ nhà nghèo. Nhưng rồi nghĩ lại, Phong thấy không cần. Khi nào đến Luân Đôn xong, ta viết thư về báo họ sau. Bây giờ không còn sớm sửa gì nữa, đi thôi.

Rồi Đan Phong đến phi trường, phi trường lúc nào cũng đầy nghẹt người với người, người đón, người đưa tiễn. Ở đâu cũng người với người. Ở đâu cũng đèn đuốc, cũng máy chụp ảnh lóe sáng. Tiếng cười vui, tiếng khóc chia tay. Chỉ có Phong một mình lang thang như cánh hạc lạc loài. Phong chen giữa rừng người không một cảm giác, suốt nửa năm nay Phong đến đâu cũng một mình thôi, Phong đã quen rồi. Có một cái xót xa làm tê cứng con người. Hai hôm nay, nhiều chuyện dồn dập xảy đến đã làm cho Phong choáng váng. Đó là chưa kể bây giờ. Người đâu mà đông thế, Phong như muốn chết ngộp.

Cuối cùng rồi Phong cũng chen được đến quầy làm thủ tục. Nàng mở ví ra lấy hộ chiếu, giấy chứng nhận, vé máy bay. Bây giờ bắt đầu làm thủ tục, Phong đặt mọi thứ lên bàn. Chợt nhiên một cánh tay quơ trước mặt rồi nắm lấy tay nàng. Phong giật mình, nhìn lên... Trước mặt là một khuôn mặt rất trẻ, Giang Hạo! Tim Phong đập mạnh. Ông em đã đến! Thế còn ông anh đâu? Phong liếc nhanh chung quanh, nhưng chỉ thấy người với người. Không có Giang Hoài.

Trong khi Hạo nhìn Phong với đôi mắt sắc.

- Không lẽ chị lại lặng lẽ bỏ đi thế này sao? Không một lời từ biệt? Chị lạnh lùng như vậy được à?

- Xin lỗi - Đan Phong lúng túng nói - Tôi thật có lỗi với cậu.

Giang Hạo nhún vai, tỏ vẻ bất cần. Anh ta cầm mấy tờ giấy của Phong lên hỏi.

- Đi chuyến bay mấy giờ vậy?

- Bốn giờ.

-Ồ còn sớm chán. Bây giờ mới có hai giờ mười lăm thôi. Hạo nói - Hay là mình lại quán cafe đằng kia uống cafe đi Hôm nay tôi mời chị. Ta cũng nên chia tay trong vui vẻ. Tôi cũng có mấy điều muốn nói với chị trước khi chia tay.

Đan Phong chẳng dặng dưng theo Hạo lên lầu hai, ở đây có nhà hàng loại bỏ túi. Phong định hỏi "Sao? Anh của cậu cần khỏe chứ?" nhưng nghĩ lại là mọi chuyện đã rõ ràng. Chàng vẫn còn giận ta đã về đây với một trái tim thù hận, thì bây giờ "người ta" cư xử Với ta như vậy là đúng rồi. Cuộc đời là thế, con người quá phức tạp, đâu có ai ngờ đâu?

Họ chọn một cái bàn trong góc ngồi xuống. Đan Phong ngồi đây mà đầu óc như để tện đâu đâu. Nàng biết Hạo đến đây chưa hẳn là vì thiện ý. Cậu ta đã từng bị Phong làm thất điên bát đảo thì cậu ta có quyền không để Phong ra đi một cách nhẹ nhàng. Có thể có một màn lăng nhục gì đấy, Phong cảm thấy lòng tan nát rã rời. Mặc chuyện gì đến cũng được, cũng chấp nhận cả thôi.

Hạo gọi hai ly cà phê, rồi quay sang Phong nói.

- Thế nào? Tôi nên gọi chị là Đan Phong hay là Hiếu Sương?

Phong nghĩ nàng chỉ yên lặng nhìn ly cà phê trước mặt thái độ nhẫn nhục, sẵn sàng.

- Thôi được. Giang Hạo thở ra nói - Tôi chỉ đùa một chút thôi chớ tôi thấy không nên gọi chị là gì cả hay hơn. Hạo hóp một hóp cafe, tiếp - Máy bay dù gì cũng sắp cất cánh, chúng ta không còn bao nhiêu thời gian nữa. Tôi chỉ nên nói ngắn gọn thôi, phải không? Tôi cho chị biết. Trong đời tôi, tôi chưa hề bị ai quay đến độ chóng mặt như chị. Thật tình tôi muốn chị không đi đâu hết, chị phải ở lại đây, để tôi có cơ hội trả thù.

Tôi đã nghĩ ra hàng trăm cách trả thù. Nhưng mà nghĩ lại, cách nào cũng không ổn cả. Thế là tôi lại nghĩ khác, chuyện chị nợ tôi đương nhiên chị phải trả. rồi chị phải trả thôi.

Đan Phong thụ động nhìn Hạo, bối rối.

- Anh cứ nói đi, anh muốn tôi phải làm sao chứ?

- Chị đã từng tạo ra nhân vật Lâm Hiểu Sương. Chị có biết là tôi mê nhân vật này đến độ nào không? Từ cử chỉ đến lời nói, hành động. Vậy thì chị có bốn phận phải tìm ra cho được một Hiểu Sương bằng xương bằng thịt giống như vậy cho tôi.

Đan Phong lắc đầu.

- Tôi chưa hiểu.

- Chị không hiểu à? Giang Hạo chớp mắt, lớn tiếng - Chị có bốn phận đó, chị là chị dâu của tôi thì bốn phận đó còn nặng nề hơn.

Đan Phong mở to mắt, không tin những gì mình vừa nghe.

- Cậu... Cậu... nói gì đấy?

Giang Hạo đột nhiên cúi xuống bàn, lấy ra một món đồ để trước mặt Phong.

- Chúng tôi đã phải nhờ đến thợ mở khóa, lên vào nhà chị để lấy món này, chị đã để quên lại.

Đan Phong nhìn qua Đó là một tác phẩm điêu khắc bằng pha lê "Cánh hạc". Hạc mái nằm trong tổ, hạc trống đang đứng rửa lông cho hạc mái. Một cảnh âu yếm hạnh phúc, Đan Phong chợt thấy mắt như mờ đi, những giọt nước mắt đang xoay tròn trong mắt. Có cái gì dâng lên cận cổ, Phong không nói

được. Nàng đưa tay sờ lấy cánh hạc. Rồi không dần được lòng, Phong khóc, lệ tuôn thành dòng xuống má. Có một cái khăn tay đưa tới trước mặt với lời ra lệnh.

- Không được khóc! Hãy chấm mắt đi! Suốt hai ngày qua lúc nào em cũng khóc. Em không có quyền đó, em phải vui lên nào!

Ai vừa nói vậy? Không lẽ là Giang Hạo? Nhưng giọng nói kia đâu phải của Hạo đâu? Đan Phong vội vã nhìn lên. Trước mắt, không phải là Hạo mà là Giang Hoài. Hạo đã bỏ đi tự bao giờ không biết. Giang Hoài!Ồ! Giang Hoài! Phong muốn kêu lên. Trời ơi! Phép lạ đã đến, chàng đã đến, Phong chớp chớp mắt, há miệng định nói nhưng lại nói không thành lời. Nước mắt lại tuôn như mưa. Phong cầm cái khăn tay mà quên cả chấm.

Hoài đang nhìn nàng với ánh mắt âu lo, chăm sóc. Chàng có vẻ thật xúc động.

- Đan Phong, em có biết là chúng ta gần như chơi trò đi trốn đi tìm suốt cả ngày hôm nay không? Sáng nay, anh và Hạo đến nhà trọ của em. Gọi hoài không thấy ai mở cửa, anh phải nhờ thợ mở khóa. Khi vào được bên trong thấy em không mang theo gì hết. Nhưng lại không tìm thấy hộ chiếu và vé máy bay. Anh giật mình chạy ngay lên phi trường, rà soát từng danh sách hành khách chuyển bay không có tên em. Đến trưa, anh chạy lên mộ Bích Huệ thấy tro tàn của mấy quyển nhật ký và cả hoa Bồ Công Anh. Anh biết là em có đến nhưng đã đi. Anh chạy qua quán cafe "Tri âm" bà chủ quán bảo là em vừa đi ra, anh lại bay lên phi trường. Anh dặn dò Giang Hạo chờ ở đây đón em. Anh sợ em lại đi mất.

Giang Hoài chăm chú nhìn Phong. ánh mắt say đắm đầy tình

cảm.

- Đan Phong, em định bỏ đi thật sao? Em đã quyết định như vậy à? Em cam lòng, em không thấy quyến luyến gì cả ư?

Đan Phong không nói được gì hết. Nước mắt như vây kín, Phong thút thít, Phong cảm thấy mình như một đứa trẻ con. Và rồi qua màn lệ nhạt nhoà... Phong thấy có một mảnh giấy nhỏ, một tấm danh thiếp thì đúng hơn với những dòng chữ. Phong chợt hiểu ra, đúng rồi, đây là tấm danh thiếp trong món quà tặng ngày nào cơ mà.

"Hỏi chim hạc... Em đã vì ai mà lưu lạc... Vì ai mà bay mãi không dừng chân... Sao không tìm tổ ấm?... Hạc ơi, ta sẽ vì người... Xây lầu cao gác tía... Cho người dừng chân... Chỉ ngại người không nhận... Người chỉ thích bay mãi tận chân trời... Người làm bạn với cô đơn... Còn ta mãi với sầu nhung nhớ..."

Đan Phong cầm tấm danh thiếp lên úp vào lòng. Nước mắt chảy càng nhiều hơn. Đan Phong chỉ còn biết khóc, khóc như không chán.

Hoài đưa tay ra nắm lấy tay Phong.

- Em làm sao thế? - Giọng của Hoài như nhe nhai lại - Tại sao em không nói gì với anh cả vậy? Không lẽ em không có gì để nói với anh sao?

- Em... Em... Đan Phong thút thít - Em muốn nói nhưng không dám.

- Tại sao vậy?

- Vì em sợ... em sợ là... anh lại nói em đang đóng kịch.

- Nói đi! - Hoài ra lệnh - Anh nghe thử xem!

- Em... Em... - Đan Phong ấp úng một hồi mới nói được... Em yêu anh!

Giang Hoài siết chặt bàn tay của Phong. Bấy giờ cái loa của phi trường đang gọi lớn.

"A lô! A lô! Xin thông báo cùng quý khách, chuyến bay số xxx của hãng hàng không Trung Quốc sắp khởi hành. Yêu cầu tất cả các hành khách có vé đi chuyến bay trên, chưa làm thủ tục, hãy đến ngay phòng xuất cảnh."

Đan Phong nhìn Hoài, rồi đưa tập vé máy bay ra.

- Đây là vé phi cơ của em.

Giang Hoài cầm lên, mắt vẫn không rời mắt Phong. Nhưng những ngón tay chàng đã xé nát tập vé. Chàng xé một cách chậm rãi, xé thật nát. Như để chắc chắn hơn, Hoài lấy bật lửa ra, bắt đầu đốt. Cái vé máy bay đã thành tro trong gạt tàn thuốc.

Trên bàn "Đôi hạc" bằng thủy tinh dưới ánh đèn như tỏa sáng. Bóng tối đã tan đi bây giờ chỉ còn lại hạnh phúc đang đón chờ.